

Mt 127015

การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรม
การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

นางสาวศรีสุดา เจษฎาภิสัก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2562

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

เรื่อง : การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

ผู้วิจัย : นางสาวศรีสุดา เจษภูภาภัก

ได้รับอนุมัติเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ท.ดร.ณัฐชัย จันทร์ชุม)
คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นรงค์ฤทธิ์ โสกา)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิราศ จันทจร)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วนิดา ฝาระชนิด)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกันต์ จังหาร)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุขาริ)

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวศรีสุดา เจษภักดิ์

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกันต์ จังหาร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจारी

ปีการศึกษา : 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์(75/75) 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ระหว่างก่อนกับหลังเรียน 3) ศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม โดยเลือกสุ่มแบบกลุ่มมา 1 ห้อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน จำนวน 12 แผน รวม 12 ชั่วโมง (2) แบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ และ (3) แบบสอบถามความพึงพอใจ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One-Group Pre-test Post-test Design) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (T-dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า 1) การกิจกรรมการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 77.20/79.70

2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มีความสามารถในการออกเสียงหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เท่ากับ 0.5616 หรือคิดเป็นร้อยละ 56.16 และ 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.75)

คำสำคัญ : ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

Title : The Development of Prathomsuksa 4 Students' Chinese Reading Aloud Ability by Using LT Technique Cooperative Learning

Author : Miss Srisuda Jetsadapisak

Degree : Master of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Assistant Professor Dr.Surakan Janghan
Assistant Professor Dr.Tipaporn Sujaree

Year : 2019

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to develop Prathomsuksa 4 students' Chinese reading aloud ability by using LT technique cooperative learning (E1/E2) according to 75/75 efficiency criterion; 2) to compare Prathomsuksa 4 students' Chinese reading aloud ability before and after learning with LT technique cooperative learning 3) to study the effectiveness index of cooperative learning of LT technique; and 4) to study the satisfaction of Prathomsuksa 4 students about LT technique cooperative learning. The populations consisted of 95 Prathomsuksa 4 students of Mahasarakham University Demonstration School (Elementary), Talad Sub-district Muang district Maha Sarakham Province, in the academic year 2561. The samples were 22 Prathomsuksa 4/2 students of Mahasarakham University Demonstration School (Elementary), Talad Sub-district Muang district Maha Sarakham Province, in the academic year 2561 which were analyzed by group (Random Sampling). The research instruments were (1) the lesson plans in Prathomsuksa 4 Chinese subject totally 12 plans 12 hours; (2) 30 items of Chinese reading ability test; (3) 15 items of the satisfactory questionnaire in 5-level estimation scale. The research was studied

by using one-group pre-test post-test design. The statistical analysis employed were percentage (%), mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.), and T-dependent Samples test.

The research findings were 1) the achievement score of The development of Prathomsuksa 4 students' Chinese reading aloud ability by using LT technique cooperative learning was 77.20/79.70; 2) the post-test students' reading aloud ability score after learning with cooperative learning of LT technique was higher than the pre-test score at the statistical significance level of .05; 3) the effectiveness index of LT technique cooperative learning lesson plans is 0.5616 or 56.16%; and 4) the satisfaction average score about LT technique cooperative learning overall was at the highest level ($\bar{X} = 4.72$,S.D. = 0.75).

Keywords : Chinese Reading Aloud Ability, Cooperative Learning, LT Technique

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรกานต์ จังหาร อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจारी อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รองศาสตราจารย์ ดร. ณรงค์ฤทธิ์ โสภากา ประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.นิราศ จันทระจิตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วนิตา ผาระนัต ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ ด้วยความเอาใจใส่ยิ่ง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญทอง รองศาสตราจารย์ ดร. ประสพสุข ฤทธิเดช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมาน เอกพิมพ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต.ดร.อรัญ ชูยกระเดื่อง และอาจารย์นิชภา ยศุตมธาดา ผู้เชี่ยวชาญ ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยให้มีความถูกต้องสมบูรณ์

การวิจัยในครั้งนี้จะสำเร็จไม่ได้เลยถ้าไม่ได้รับความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์สุรชา อมรพันธ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ที่อนุญาตให้ใช้สถานที่ และดำเนินการทดลอง และอาจารย์ ดร.พรพิมล เมาะราสี รองผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ที่ให้คำปรึกษาตลอดการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณ เป็นอย่างยิ่ง

คุณค่าอันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอขอบเป็นกตัญญูทุกเวทีตาแต่ คุณพ่อ คุณแม่ ผู้ที่ให้ ชีวิต ให้ความรัก ความอบอุ่นเอื้ออาทร ดูแลเอาใจใส่ด้วยความห่วงใยเสมอมา ครอบครัวที่ให้กำลังใจ ผู้วิจัยเสมอมา ขอขอบพระคุณครูอาจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอนประสาทวิชาให้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณเพื่อน นักศึกษาสาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน ที่คอยให้คำปรึกษาและคอยให้กำลังใจตลอดเวลา จนผู้วิจัยสามารถประสบความสำเร็จมาจนบัดนี้

นางสาวศรีสุดา เจษฎาภิสัก

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ค
ABSTRACT	จ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญ	ซ
สารบัญตาราง	ญ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	8
1.3 สมมติฐานการวิจัย	8
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	8
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	10
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ	13
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	14
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	14
2.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)	21
2.3 การเรียนรู้แบบร่วมมือ Cooperative Learning	27
2.4 การเรียนแบบร่วมมือแบบเทคนิค LT (Learning Together)	60
2.5 ความสามารถในการอ่านออกเสียง	65
2.6 แผนการจัดการเรียนรู้	74
2.7 การหาประสิทธิภาพ	84
2.8 การหาดัชนีประสิทธิผล	86
2.9 ความพึงพอใจ	88
2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	97
2.11 กรอบแนวคิดการวิจัย	102

หัวเรื่อง	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	103
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	103
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	104
3.3 ขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย	104
3.4 รูปแบบการวิจัย	110
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	110
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	111
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	112
บทที่ 4 ผลการวิจัย	115
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	115
4.2 ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	115
4.3 ผลการวิจัย	116
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	121
5.1 สรุปการวิจัย	121
5.2 อภิปรายผล	122
5.3 ข้อเสนอแนะ	127
บรรณานุกรม	128
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	134
ภาคผนวก ข การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ	154
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ	161
ประวัติผู้วิจัย	167

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	โครงสร้างหลักสูตรภาษาจีน 21
2.2	รายละเอียดรายวิชาภาษาจีน 22
2.3	กิจกรรมเสริมหลักสูตร 24
2.4	สรุปความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับรายวิชา 24
2.5	โครงสร้างรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 4 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวนหน่วยกิต 1 หน่วยกิต เวลา 2 ชั่วโมง 25
2.6	หลักการเลือกเนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนรู้ 26
2.7	ความแตกต่างของการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิม 35
3.1	แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน 105
3.2	แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pre-test Post-test Design 110
4.1	ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT 116
4.2	การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ก่อนเรียนกับหลังเรียน 117
4.3	ประสิทธิผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรม การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT 118
4.4	การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้ การอ่านออกเสียงภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT 119
ข.1	ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT โดยผู้เชี่ยวชาญ 155
ข.2	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง ภาษาจีน 156
ข.3	ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดความสามารถ ในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT 157

ตารางที่	หน้า
ข.4 คะแนนการอ่านก่อนเรียน (Pre-test) คะแนนหลังเรียน (Post-test) และคะแนนผลต่าง (D) ด้วย t-test dependent sample ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	158
ข.5 คะแนนเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนเรียน และหลังเรียน	159

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	ความพึงพอใจนำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ	94
2.2	กรอบแนวคิดการวิจัย	102

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบันนี้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษายังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาการแสวงหาความรู้เพื่อการประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี สังคม เศรษฐกิจและการเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น กว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาอื่น ๆ นั้น ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชา และจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551, น. 42)

ภาษาเป็นสิ่งที่กำเนิดขึ้นมาพร้อมมนุษย์ชาติ โดยมีวิวัฒนาการให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อสังคมมีความซับซ้อนและเชื่อมโยงกันมากขึ้นภาษาก็ยิ่งทวีความสำคัญ ภาษาบางภาษาจึงถูกพัฒนาและยกขึ้นเป็นภาษาสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย จากสภาพของสังคมที่ถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวโดยเทคโนโลยีการสื่อสาร ทำให้บรรดาสรรพวิชาและศาสตร์ตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ ที่มีอยู่ ทั่วโลกได้เปิดกว้างให้ผู้คนเข้าไปสืบค้นเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต การประกอบอาชีพ และพัฒนาหน้าที่การงาน ดังนั้น เชื่อกันว่าคนในสังคมปัจจุบันมีความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอย่างน้อย 3 ภาษา คือ ภาษาที่หนึ่งเป็นภาษาแม่หรือภาษาของตนเอง ภาษาที่สองเป็นภาษาในภูมิภาคที่ สอดคล้องกับวิถีชีวิตตนเอง เช่น คนเอเชียอาจเรียนรู้ภาษาจีน ภาษาเกาหลี หรือภาษามลายู เป็นต้น และภาษาที่สามคือภาษาสากล ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันในระดบนานาชาติ ผู้ที่มีทักษะทางภาษากลายเป็นผู้ ที่มีโอกาสเข้าถึงข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ รวมถึงโอกาสในการทำงานและการประกอบอาชีพ ในช่วงสองถึงสามทศวรรษที่ผ่านมา ผู้คนต่างให้ความสนใจศึกษาภาษาตะวันออกมากขึ้น

ด้วยเหตุผลทางการค้า และการลงทุนภาษาจีนและภาษาเกาหลีจึงได้รับความสนใจศึกษามากขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาจีนเพราะประชากรจำนวนมากและการขยายตัวทางเศรษฐกิจของสาธารณรัฐประชาชนจีน ส่งผลให้ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยที่มากขึ้น จึงเป็นพลังดึงดูดการค้าและ การลงทุนที่ทุกคนต่างจับตา มอง จนมีคำกล่าวที่ว่า “ถนนทุกสายมุ่งสู่จีน” ส่งผลให้สาธารณรัฐประชาชนจีนกลายเป็นตลาดการค้า และการลงทุนที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของโลก (เชาวลิตธาตาสีทิเวท, 2552, น. 1)

ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก และเป็นภาษาของประเทศที่มีความสัมพันธ์อันดีกับประเทศไทยมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา จึงเป็นภาษาที่คนไทยมีความคุ้นเคย สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัฐบาลไทยได้ตระหนักและมองเห็นอนาคตของจีนบนเวทีโลกเช่นเดียวกับประเทศต่าง ๆ จึงมีความพยายามส่งเสริมสนับสนุนให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 โดยกระทรวงศึกษาธิการให้บรรจุภาษาจีนเป็นวิชาเลือกเสรีในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในปี พ.ศ. 2524 แต่ไม่ได้มีการจัดการเรียนการสอนอย่างจริงจัง จึงมีความพยายามขึ้นอีกครั้งในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนทั้งในหลักสูตรอาชีวศึกษา และเริ่มขยายตัวอย่างกว้างขวางในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐ โดยจัดเป็นโปรแกรมวิชาเลือกภาษาต่างประเทศเพิ่มเติม จากภาษาต่างประเทศอื่น นอกจากนี้ยังมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และ เอกชน แต่การจัดการเรียนการสอนก็ต้องประสบปัญหาอุปสรรคด้านหลักสูตร และขาดหนังสือการเรียนการสอนที่มีคุณภาพและมาตรฐาน รวมทั้งครูผู้สอน (สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน, 2549, น. 1-2)

การเรียนภาษาจีนต้องอาศัยกระบวนการคิดและฝึกฝนการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริงทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนให้ ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา เหมาะสมกับกาลเทศะและสังคมวัฒนธรรมของการใช้ภาษา นอกจากนั้น ยังต้องเน้นความสามารถในการใช้ภาษาจีนที่เรียนเพื่อเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการ เรียนวิชาอื่น ๆ ในการศึกษาต่อรวมทั้งการประกอบอาชีพ การเรียนการสอนภาษาจีนเน้นผู้เรียนเป็น สำคัญโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสาร ผู้สอนควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อื่น ๆ ที่เหมาะสมกับวัยระดับชั้นของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียน มีลีลาเป็นของตนเอง กลยุทธ์ต่าง ๆ เช่น กลยุทธ์ในการสื่อสาร ทักษะการจำทักษะ การถาม การคิด อย่างมีวิจารณ์ญาณ การคิด

สร้างสรรค์ การประเมินตนเอง การวางแผน การจัดการเรียนรู้ของตนเอง การใช้วิธีการเรียนแบบต่าง ๆ การทำงานร่วมกับผู้อื่น

กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย เพื่อสร้างสังคมฐานเศรษฐกิจที่อาศัยภาษาจีนเป็นเครื่องมือของ การสื่อสาร จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาจีนมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความต้องการและก้าวสู่มาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ในการพัฒนาระบบการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ หลักสูตรที่ได้มาตรฐานจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาจึงได้จัดทำสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดมาตรฐานการวัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นขั้นปี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาในการนำไปใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสภาพการเรียนการสอน ในโรงเรียน (ยุทธชัย เฉลิมชัย และอุทัยวรรณ เฉลิมชัย, 2550, น.1)

ปัจจุบันสาธารณรัฐประชาชนจีนมีบทบาทสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียนและในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก และมีแนวโน้มที่จะขยายบทบาทในประชาคมโลกอย่างต่อเนื่องภาษาจีนจึงนับเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากอีกภาษาหนึ่ง ซึ่งมีผู้ใช้มากเกือบ 2,000 ล้านคนทั่วโลก เป็นอันดับสองรองจากภาษาอังกฤษ และเป็น 1 ใน 6 ภาษาขององค์การสหประชาชาติ (เทียน ธีระวิทย์ และคณะ, 2551, น. 13) สาธารณรัฐประชาชนจีนมีประชากรจำนวน 1,361 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก และมีคนจีนอาศัยอยู่ในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก มีมูลค่าการค้า การลงทุนระหว่างประเทศมากเป็นอันดับแรก ๆ ของโลก รัฐบาลไทยและคนไทยจึงเห็นความสำคัญของภาษาจีนมากยิ่งขึ้น นับตั้งแต่ไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐประชาชนจีนเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 เป็นต้นมา ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสอง ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมได้ดำเนินด้วยดีมาโดยตลอด ประชาชนของทั้งสองประเทศมีความใกล้ชิดสนิทสนม มีการไปมาหาสู่กันตลอดเวลา ดังนั้นเพื่อส่งเสริมและเปิดโอกาส ให้ชาวไทยได้ศึกษาภาษาจีนมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนสื่อสารกับชาวจีนอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อส่งเสริม การเรียนการสอนภาษาจีนให้แพร่หลายในประเทศไทยอันจะเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองประเทศ ให้กระชับยิ่งขึ้น รัฐบาลไทยจึงได้กำหนดนโยบายเพื่อมุ่งสร้างสังคมฐานของเศรษฐกิจซึ่งอาศัยภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารตลอดจนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของ

ประเทศไทยมากยิ่งขึ้น รัฐบาลจึงได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้น เพื่อมุ่งส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผล สอดคล้องกับ ความต้องการและก้าวสู่มาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับในระดับสากล และในช่วงเวลา 4 - 5 ปีที่ผ่านมา การศึกษาไทยเกิดความตื่นตัวในการเรียนภาษาจีนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงอุดมศึกษา จากการสำรวจ ของกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า มีผู้เรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษาที่สนใจเรียน ภาษาจีนซึ่งมีจำนวนกว่า 400,000 คนทั่วประเทศ อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนภาษาจีนจะ สามารถประสบผลสำเร็จได้นั้น จะต้องอาศัย ปัจจัยหลายอย่างที่เกี่ยวข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ครูผู้สอน หลักสูตร ตำรา สื่อการเรียนการสอน และการจัดการเรียนการสอน และในการจัดการเรียน การสอนภาษาจีนนั้น ครูผู้สอนมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารใน สถานการณ์ต่างๆได้ แสวงหาความรู้เพื่อนำไปประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงยิ่งขึ้น รวมทั้ง มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถ ถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ การที่จะสามารถใช้ภาษาจีน เพื่อการสื่อสารได้นั้นจะต้องอาศัยทักษะพื้นฐานที่สำคัญของภาษา เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิด รวบยอดและความคิดเห็นในเรื่อง ต่าง ๆอย่างเหมาะสม ซึ่งทักษะพื้นฐานที่สำคัญนี้ประกอบด้วยทักษะการฟังการพูด การอ่านและการ เขียน(กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, น. 2)

ภาษาจีนถือได้ว่าเป็นภาษาที่สำคัญอีกภาษาหนึ่ง เป็นภาษาทางการที่เป็นที่ยอมรับของ สหประชาชาติ และเป็นภาษาสากล มีผู้ใช้ในฐานะ เจ้าของภาษาเป็นจำนวนถึง 1 ใน 6 ของประชากร โลก กล่าวคือ มากกว่าหนึ่งพันสามร้อยล้านคน ภาษาจีน จึงนับว่าเป็นภาษาซึ่งมีผู้ใช้กันมากที่สุด ประเทศไทย และสาธารณรัฐประชาชนจีนได้ติดต่อค้าขายและมี ความสัมพันธ์ทางการทูตมากกว่า 30 ปี ประชาชนของ ทั้งสองประเทศมีความใกล้ชิดสนิทสนม มีการไปมา หาสู่กันตลอดเวลา ดังนั้น ควรส่งเสริมและเปิดโอกาส ให้ชาวไทยนั้นได้ศึกษาภาษาจีน มีความสามารถในการใช้ภาษาจีน ในการสื่อสารกับชาวจีนอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนให้แพร่หลาย ในประเทศไทย อันจะเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างทั้งสองประเทศให้กระชับยิ่งขึ้น (สำนัก ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนใน ประเทศไทย, 2553)

ตามที่กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบให้สัมพันธ์เชื่อมโยง เพื่อ ยกกระดับคุณภาพการศึกษาและศักยภาพผู้เรียนให้เข้มแข็ง นอกจากภาษาอังกฤษแล้ว การสร้างเสริม

สมรรถนะและความสามารถใช้ภาษาต่างประเทศที่สอง โดยเฉพาะภาษาจีนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากภาษาจีนนับเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญภาษาหนึ่ง มีผู้ใช้มากเป็นอันดับสองรองจากภาษาอังกฤษ และเป็นภาษาหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีความเข้มแข็งและมีคุณภาพได้มาตรฐานสากล โดยมุ่งเน้นพัฒนา ส่งเสริม สนับสนุนผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ และทักษะทางภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพเป็นการเพิ่มขีดความสามารถของคนไทยในการแข่งขันในเวทีโลก โดยให้หน่วยงาน และบุคลากรทุกภาคส่วนได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องเร่งรัดปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีน และร่วมมือกันดำเนินงานพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้บรรลุเป้าหมาย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557, น. 1)

การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (Co-operative Learning) เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่ง ที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานเป็นกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกโดยสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของแต่ละคน สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ นอกจากนี้ ยังเป็นการส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะหรือทีม ตามระบบประชาธิปไตย และเป็นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ทำให้สามารถปรับตัวอยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับอิมเมล ซูซาน (Imel Susan, 1991, p. 4) การเรียนรู้แบบร่วมมือมีข้อดีหลายประการในการพัฒนาผู้เรียน ดังนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือจะช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของผู้เรียน พัฒนาความคิดของผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียน และยังช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก ส่งเสริมทักษะในการทำงานร่วมกัน ฝึกให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้นักเรียนมีวิสัยทัศน์หรือมุมมองกว้างขึ้นส่งเสริมทักษะทางสังคมตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนมีการปรับตัวในสังคมได้ดีขึ้น (สุภานิดา ภูสุรินคำ, 2549, น. 1)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่ กำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ คณะและคณะ ความสามารถประกอบด้วย นักเรียนที่เก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยกำหนดกิจกรรมให้ สมาชิกรับผิดชอบงานของกลุ่ม มีการหมุนเวียนหน้าที่กันในการทำงานอย่างทั่วถึง มีการ แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดมีการช่วยเหลือกัน เป็นการปลูกฝังคุณธรรมที่ดีงาม พัฒนาทักษะ การทำงาน และทักษะทางสังคมการ

เรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายเทคนิค ได้แก่ Jigsaw, Co-op Co-op, TGT, GI, TAI, STAD และ LT พิมพ์ พันธ์ เดชะคุปต์ (2544, น. 37-47)

การเรียนรู้แบบร่วมมือที่น่าสนใจรูปแบบหนึ่งคือ กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together : LT) เป็นกิจกรรมที่ให้สมาชิกในกลุ่มได้รับผิดชอบ มีบทบาทหน้าที่ทุกคน เช่น เป็นผู้อ่าน เป็นผู้จัดบันทึก เป็นผู้รายงานนำเสนอ เป็นต้น ทุกคนช่วยกันทำงานจนได้ผลงานสำเร็จ ส่งแล้วนำเสนอผู้สอน ลักษณะการจัดกิจกรรม กลุ่มผู้เรียนจะแบ่งหน้าที่กันทำงาน เช่น เป็นผู้อ่านคำสั่งใบงาน เป็นผู้จัดบันทึกงาน เป็นผู้หาคำตอบ เป็นผู้ตรวจคำตอบกลุ่มที่ได้ผลงานที่เกิดจากการทำงานของทุกคน ซึ่งเป็นการเรียนที่เหมาะสมกับธรรมชาติของแต่ละวิชา การทำงานร่วมกันลักษณะเช่นนี้จะสร้างประโยชน์แก่การเรียนรู้สำหรับเขาเหล่านั้นด้วย การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน เพื่อเป็นผลประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือมิใช่เป็นเพียงจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ทำรายงาน ทำกิจกรรมประดิษฐ์หรือสร้างชิ้นงาน อภิปราย ตลอดจนปฏิบัติการทดลองแล้ว ผู้สอนทำหน้าที่สรุปความรู้ด้วยตนเองเท่านั้น แต่ผู้สอนจะต้องพยายามใช้กลยุทธ์วิธีให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการประมวลสิ่งที่มาจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ จัดระบบความรู้สรุปเป็นองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นหลักสำคัญ (พิมพ์ พันธ์ เดชะคุปต์, 2544, น. 15)

การอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ หากเด็กไม่สามารถอ่านหนังสือได้ จะทำให้การเรียนสาระต่าง ๆ มีปัญหาไปด้วย ทักษะในการอ่านมีความสำคัญต่อการดำรงในชีวิตประจำวันของเราอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ทุกคนสามารถอ่านออกได้ ซึ่งการอ่านยังเป็นปัญ้อย่างดีที่บำรุงสมองให้เจริญวัยพาให้สติปัญญาองงามในทางที่ถูกต้อง มีเหตุมีผลเพราะในขณะที่อ่านสมองจะทำหน้าที่อ่านตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ ประสมคำ สะกดคำ รับรู้ความหมาย ตีความหมาย เพื่อสื่อให้เข้าใจในสิ่งที่อ่านพร้อมกับคิดพิจารณาว่า ความหมายในสิ่งที่อ่านนั้นถูกต้องหรือไม่ จึงกล่าวได้ว่าขณะที่อ่านหนังสือ สมองจะทำงานตลอดเวลา การอ่านไม่ใช่ เกิดเองตามธรรมชาติ แต่เกิดจากการเรียนรู้ และการสั่งสอนอบรมอย่างถูกวิธี ตลอดจนฝึกทักษะในการอ่านจนเกิด ความเชี่ยวชาญ และสามารถนำความรู้ความสามารถที่เกิดจากการอ่าน มาช่วยพัฒนาตนเองได้ในที่สุด (จินตนา ไบกาชุย, 2549, น. 2)

การอ่านยังเป็นทักษะภาษาที่สำคัญและจำเป็นอย่างมากในการดำรงชีวิตของคน เพราะในชีวิตประจำวันของคนเรา การอ่านเป็นส่วนสำคัญในการสื่อความหมายถึงกันได้ถูกต้อง ฉะนั้นจึง

จำเป็นต้องมีการพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน กล่าวคือ ต้องอ่านได้ถูกต้อง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ครูคือผู้ที่มีส่วนร่วมในการ แก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านของนักเรียนดังหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 42)

การออกเสียงอย่างถูกวิธีต้องอาศัยองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างเช่น การฝึกซ้ำ ๆ ทวนบ่อย ๆ จึงทำให้ผู้เรียนจำได้ ฟังเข้าใจพูด อ่านและเขียนได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว และวิธีที่จะฝึกทักษะทางภาษาได้อีกอย่างหนึ่งคือ การฝึก ทักษะด้วยแบบฝึก เพราะแบบฝึกทักษะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการสอนภาษา ถ้าหากครูผู้สอน สามารถเลือกแบบฝึกให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน พื้นฟูความรู้ความสามารถทางภาษาและความสนใจของนักเรียน เพราะช่วยให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกมีความหมายน่าสนใจได้ฝึกการออกเสียงมากขึ้น ไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย ช่วยให้จดจำสิ่งที่เรียนไปแล้วหรือการออกเสียงให้นักเรียนจำได้ดียิ่งขึ้น (นิตยา สุวรรณศรี, 2539, น. 70)

จากสภาพปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนสำหรับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม(ฝ่ายประถม) จังหวัดมหาสารคาม ที่ผ่านมามีพบว่า ในห้องเรียนหนึ่งมีนักเรียนที่มีระดับความสามารถการอ่านในวิชาภาษาจีนที่แตกต่างกัน นักเรียนมักจะประสบปัญหา คือ นักเรียนไม่สามารถอ่านคำศัพท์ได้ จึงทำให้ความหมายของคำศัพท์ผิดและคลาดเคลื่อนไปจากปัญหาดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัย สนใจที่จะนำการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together : LT) เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ให้กับนักเรียนและเพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองทั้งนี้ผู้วิจัยได้ จัดทำแบบฝึกทักษะมาใช้สนับสนุนในการเรียนการสอนเพื่อเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ไม่จำกัดจำนวนครั้ง ซึ่งในการใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทนี้เปรียบเสมือนการสอนจริงในชั้นเรียน สามารถที่จะปฏิบัติได้จริงตามเนื้อหาที่เรียนและจะช่วยสอนเสริม นอกจากนั้นการเรียนรู้แบบร่วมมือยังนำไปสู่การทำงานเป็นกลุ่มและเป็นทีมเพื่อการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข

ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาจีน จึงสนใจที่จะวิจัยการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีความสุข ซึ่งจะ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนสูงขึ้น รวมทั้งจะเป็นประโยชน์แก่วงการศึกษานักเรียน และขยายผลต่อผู้ปกครอง และชุมชน เพื่อการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ (75/75)

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ระหว่างก่อนกับหลังเรียน

1.2.3 เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT

1.2.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการเรียนการอ่านออกเสียง ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT มีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 ห้อง นักเรียน 95 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 22 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม โดยเลือกสุ่มแบบกลุ่มมา 1 ห้อง

1.4.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.4.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

1.4.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน
- 2) ความพึงพอใจ

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ด้านการอ่าน จำนวน 4 เรื่อง ดังนี้

1.4.3.1 วัน เดือน ปี จำนวน 2 ชั่วโมง

1.4.3.2 ครอบครัว จำนวน 2 ชั่วโมง

1.4.3.3 อาหาร จำนวน 2 ชั่วโมง

1.4.3.4 สัตว์ จำนวน 3 ชั่วโมง

1.4.3.5 ผลไม้ จำนวน 3 ชั่วโมง

1.4.4 สถานที่และระยะเวลาการวิจัย

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม(ฝ่ายประถม) ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

“ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน” หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการอ่านออกเสียงใน การอ่านคำศัพท์ โดยเรียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ให้เป็นคำศัพท์อย่างถูกต้อง อ่านได้ถูกต้องตามอักขระวิธี อ่านได้น่าฟังให้สามารถออกเสียงชัดเจนและคล่องแคล่ว และสามารถนำคำศัพท์ไปอ่านเป็นประโยคได้ โดยใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีคำศัพท์พื้นฐานและรูปภาพการใช้ประโยคสั้นๆเพื่อใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งเป็นคำศัพท์ควรรู้สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

“กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT” หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่แบ่งผู้เรียน ออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 4 คน สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน ในอัตราส่วน 1:2:1 อยู่ในกลุ่มเดียวกันให้ทำกิจกรรมร่วมกัน โดยแบ่งหน้าที่รับผิดชอบและหมุนเวียนเปลี่ยนหน้าที่กัน กลุ่มจะประสบความสำเร็จได้เมื่อ สมาชิกทุกคน รับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน ซึ่งมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูและนักเรียนทบทวนเนื้อหาเดิมหรือความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความรู้สึกพึงพากันให้เกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียนซึ่งทำได้หลายวิธี คือ กำหนดเป้าหมายร่วมของกลุ่ม การให้รางวัลให้เอกสารหรือแหล่งความรู้
2. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ และขั้นตอนการทำกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียม

1. กำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในการทำงานกลุ่ม (Assigned Roles) งานที่มอบหมาย แต่ละงานอาจกำหนดบทบาทการทำงานของสมาชิกในกลุ่มแตกต่างกัน หากเป็นงานเกี่ยวกับการตอบคำถามในแบบฝึกหัดที่กำหนด ควรกำหนดหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มดังนี้

สมาชิกคนที่ 1 ผู้อ่าน

สมาชิกคนที่ 2 ผู้จดบันทึก

สมาชิกคนที่ 3 และ 4 ผู้ปฏิบัติ บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มแล้วแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทุกคนเข้าใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนรู้

1. แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนรับหนังสืออ่านเพิ่มเติม ครอบคลุมเท่ากับสมาชิกในกลุ่มแล้ว ร่วมกันศึกษาหาเนื้อหาใหม่จากหนังสืออ่านเพิ่มเติม
2. ครูชี้แจงวิธีการในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน
3. ครูแจกแบบฝึกหรือใบงานให้ทุกกลุ่ม กลุ่มละ 1 เล่ม นักเรียนช่วยทำงาน โดยแบ่งหน้าที่แต่ละคน ดังนี้

สมาชิกคนที่ 1 อ่านคำแนะนำ คำสั่ง ขั้นตอนในการทำงาน หรือโจทย์

สมาชิกคนที่ 2 คิดวิเคราะห์ และเขียนแสดงวิธีหาคำตอบ

สมาชิกคนที่ 3 คิดวิเคราะห์ และเขียนแสดงวิธีหาคำตอบ

สมาชิกคนที่ 4 ตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบ เมื่อนักเรียนทำแต่ละข้อหรือแต่ละส่วนเสร็จแล้ว ให้นักเรียนหมุนเวียนเปลี่ยนหน้าที่กันในการ ทำโจทย์ข้อถัดไปทุกครั้งจนเสร็จ แบบฝึกหัดหรือใบงานทั้งหมด

4. แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบหรือผลงานเพียงชุดเดียว ถือเป็นผลงานที่ สมาชิกทุกคนยอมรับ และเข้าใจแบบฝึกหรือการทำงานขั้นนี้แล้ว ซึ่งทุกคนในกลุ่มจะได้ คะแนนเท่ากัน

5. ขณะนักเรียนร่วมกิจกรรมแสวงหาความรู้ ครูคอยสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน ประเมินสมรรถนะผู้เรียน ประเมินคุณธรรมจริยธรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่มที่จะได้รับการยกย่อง ชมเชย ให้รางวัล หรือติด รายชื่อกลุ่มคนเก่งวันนี้ที่บอร์ดหน้าชั้นเรียน และให้กำลังใจกลุ่มที่ยังไม่ประสบผลสำเร็จ

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปองค์ความรู้

1. นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่ม (ผู้ปฏิบัติ) นำเสนอผลงานกลุ่ม
2. ตรวจสอบคำตอบหรือผลงานให้คะแนนด้วยกลุ่มเองหรือครูก็ได้ กลุ่มที่ได้ คะแนนสูงสุด จะได้รับรางวัลหรือติดประกาศไว้ในบอร์ด

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล

1. การประเมินผลงานของนักเรียน อาจทำได้หลายวิธี เช่น ให้สมาชิกทุกคน ในกลุ่มได้ คะแนนเท่ากัน ซึ่งเป็นการเสริมแรงให้นักเรียนร่วมมือกัน หรือให้แรงเสริมแบบ ร่วมมือไปพร้อมกับ การให้แรงเสริมรายบุคคล โดยให้คะแนนเป็นรายบุคคลจากผลงานของแต่ละคนและให้รางวัลกลุ่ม

จากคะแนนรวมของสมาชิกในกลุ่ม หรือนักเรียนได้คะแนนของตนเอง รวมกับคะแนนพิเศษ (Bonus Points) ที่ได้จากจำนวนสมาชิกภายในกลุ่มที่ได้คะแนนผ่าน เกณฑ์ที่กำหนด

2. ประเมินการทำงานของกลุ่มจากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน และการอภิปรายในชั้นกระบวนการกลุ่ม

3. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ประกอบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เทคนิค LT หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีองค์ประกอบ ดังนี้

3.1 สร้างความรู้สึกพึ่งพากัน (Positive Interdependence) ให้เกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียน

3.2 จัดให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน (Face-To-Face Interaction) ให้ นักเรียนทำงานด้วยกันภายใต้บรรยากาศของความช่วยเหลือและส่งเสริมกัน

3.3 จัดให้มีการรับผิดชอบในส่วนบุคคลที่จะเรียนรู้ (Individual Accountability) เป็นการทำให้ นักเรียนแต่ละคนตั้งใจเรียนและช่วยกันทำงาน ไม่กินแรงเพื่อน ครูอาจจัดสภาพการณ์ ได้ด้วยการประเมินเป็นระยะ สุ่มสมาชิกของกลุ่มให้ตอบคำถามหรือ รายงานผลการทำงาน สมาชิกทุกคนจึงต้องเตรียมพร้อมที่จะเป็นตัวแทนของกลุ่ม

4. ให้ความรู้เกี่ยวกับทักษะสังคม (Social Skills) การทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างดี นักเรียนต้องมีทักษะทางสังคมที่จำเป็น ได้แก่ ความเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การสร้าง ความไว้วางใจ การสื่อสาร และทักษะการจัดการกับข้อขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์

5. จัดให้มีกระบวนการกลุ่ม (Group Processing) เป็นการเปิดโอกาสให้ นักเรียน ประเมินการทำงานของสมาชิกในกลุ่ม ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และหาทางปรับปรุง การทำงานกลุ่ม ให้ดีขึ้น จากหลักการดังกล่าวทำให้ได้รูปแบบการเรียนรู้ร่วมกัน หรือ Learning Together ที่นักเรียน ทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้ได้ผลงานกลุ่ม ในขณะที่ทำงานนักเรียนช่วยกันคิด และช่วยกันตอบคำถาม พยายามทำให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมและทุกคนเข้าใจที่มาของคำตอบ ให้นักเรียนขอความช่วยเหลือ จากเพื่อนก่อนที่จะถามครู และครูชมเชยหรือให้รางวัล กลุ่มตามผลงานของกลุ่มเป็นหลัก

“ประสิทธิภาพ” หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ที่ทำให้นักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75

75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ พิจารณาจากค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อันขึ้น ประถมศึกษาปีที่ 4

75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ พิจารณาจากค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย การทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

“ค่าดัชนีประสิทธิผล” หมายถึง ค่าแสดงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียนหลังการ พัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรม การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ซึ่งหาได้โดยใช้ผลต่างระหว่างผลรวมของคะแนน แบบทดสอบหลังเรียนลบด้วยผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน ทหารด้วย ผลรวมของคะแนนสูงสุด ที่นักเรียนควรจะได้ลบด้วยผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน

“ความพึงพอใจ” หมายถึง อารมณ์ ความรู้สึกทางบวกของนักเรียนที่มีต่อการอ่านออกเสียง ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ซึ่งวัดโดยใช้แบบสอบถามวัดความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 15 ข้อ ซึ่งจำแนกได้ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.6.1 นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพมาช่วยในการเสริมสร้างแรงจูงใจ ให้ผู้เรียนใฝ่เรียนรู้มากยิ่งขึ้น

1.6.2 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนเพื่อจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีนต่อไป

1.6.3 เป็นแนวทางสำหรับครู บุคลากร และองค์กร หน่วยงานทางการศึกษา ในการนำไปใช้ ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนต่อไป

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ)
2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)
3. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)
4. การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค LT (Learning Together)
5. ความสามารถในการอ่านออกเสียง
6. แผนการจัดการเรียนรู้
7. การหาประสิทธิภาพ
8. การหาดัชนีประสิทธิผล
9. ความพึงพอใจ
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
11. กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.1.1 วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของประเทศชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลที่มีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและ

การศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มตามศักยภาพ

2.1.2 หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

2.1.2.1 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2.1.2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

2.1.2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองความต้องการ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

2.1.2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

2.1.2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.1.2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์ได้

2.1.3 จุดหมายของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงได้กำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

2.1.3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.1.3.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

2.1.3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

2.1.3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.1.3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

2.1.4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและความจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหา ความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชน โลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตร ไมตรีและความร่วมมือกับ ประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดี ขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่าง ของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจ ของสถานศึกษาที่จะจัดทำ รายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2.1.5 การเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ เพื่อนำไปประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและ วัฒนธรรมอันหลากหลาย ของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

2.1.5.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2.1.5.2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้ได้เหมาะสม

2.1.5.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

2.1.5.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือ พื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.6 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและ เหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.7 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

2.1.7.1 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1) ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2) ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3) ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้

ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

2.1.7.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

- 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- 2) ซื่อสัตย์สุจริต
- 3) มีวินัย
- 4) ใฝ่เรียนรู้
- 5) อยู่อย่างพอเพียง
- 6) มุ่งมั่นในการทำงาน
- 7) รักความเป็นไทย
- 8) มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

2.1.8 มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

- 2.1.8.1 ภาษาไทย
- 2.1.8.2 คณิตศาสตร์
- 2.1.8.3 วิทยาศาสตร์
- 2.1.8.4 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 2.1.8.5 สุขศึกษาและพลศึกษา
- 2.1.8.6 ศิลปะ
- 2.1.8.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี
- 2.1.8.8 ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

2.1.9 ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้นซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

- 2.1.9.1 ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)
- 2.1.9.2 ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6)

กล่าวโดยสรุป หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรแกนกลางที่มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนและกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ในระดับเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษา โดยกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย กำหนดสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ระบุสิ่งที่ผู้เรียนปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนแต่ละระดับชั้น สารการเรียนรู้และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนแต่ละระดับชั้น

2.2 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน)

2.2.1 วัตถุประสงค์หลักสูตร

2.2.1.1 เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพตามความสามารถของผู้เรียนโดยเน้นการพัฒนาทักษะทั้ง4ด้านฟังพูดอ่านและเขียนอีกทั้งยังมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง

2.2.1.2 เพื่อให้ผู้เรียนนำทักษะที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

2.2.1.3 เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมประเพณีของประเทศจีน

2.2.2 โครงสร้างหลักสูตร

ตารางที่ 2.1

โครงสร้างหลักสูตรภาษาจีน

ระดับชั้น	ภาคการศึกษาต้น			ภาคการศึกษาปลาย		
	ชื่อรายวิชา	จำนวน หน่วยกิต	จำนวน ชั่วโมง	ชื่อรายวิชา	จำนวน หน่วยกิต	จำนวน ชั่วโมง
ระดับชั้น	ภาษาจีน	1	2	ภาษาจีน	1	2
ประถมศึกษา	พื้นฐาน 4			พื้นฐาน4		
ปีที่ 4						

(ต่อ)

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ระดับชั้น	ภาคการศึกษาต้น			ภาคการศึกษาปลาย		
	ชื่อรายวิชา	จำนวน หน่วยกิต	จำนวน ชั่วโมง	ชื่อรายวิชา	จำนวน หน่วยกิต	จำนวน ชั่วโมง
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	ภาษาจีนพื้นฐาน 5	1	2	ภาษาจีนพื้นฐาน 5	1	2
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	ภาษาจีนพื้นฐาน 6	1	2	ภาษาจีนพื้นฐาน 6	1	2
	รวม	3	6	รวม	3	6

2.2.3 รายละเอียดรายวิชา

ตารางที่ 2.2

รายละเอียดรายวิชาภาษาจีน

ระดับชั้น	ชื่อรายวิชา	จุดประสงค์รายวิชา	คำอธิบายรายวิชา
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ภาษาจีนพื้นฐาน 4	1. รู้และอ่านออกเสียงสระเดี่ยว สระผสมพยัญชนะในระบบอินและวได้ง่ายๆ ได้ 2. รู้และสามารถเขียนพินอินได้ถูกต้องตามระบบอินได้ 3. รู้และสามารถแยกกลุ่มคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายบุคคลสัตว์ได้	เข้าใจคำสั่ง คำขอร้องง่ายๆ สามารถสนทนาภาษาง่ายๆ เข้าใจในเรื่องของเสียง สระ พยัญชนะในภาษาจีน เข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนและไทย มีความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมของจีน มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาจีน สามารถจำคำศัพท์ได้ 100 คำ

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ระดับชั้น	ชื่อรายวิชา	จุดประสงค์รายวิชา	คำอธิบายรายวิชา
ระดับชั้น ประถม ศึกษา ปีที่ 5	ภาษาจีน พื้นฐาน 5	1. รู้และสามารถเขียนตัวอักษร จีนอย่างง่ายได้อย่างถูกต้อง ตามลำดับ 2. รู้และสามารถสนทนา ประโยคง่ายๆได้ 3. รู้และสามารถแยกกลุ่ม คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร สิ่งของได้	เข้าใจคำสั่งคำขอร้องตามความ ต้องการของตนเองสามารถ ออกเสียงสระพยัญชนะและ วรรณยุกต์ในภาษาจีน วิเคราะห์ความแตกต่าง ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม ของจีนและไทยมีความสนใจ เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและ วัฒนธรรมของจีนมีทัศนคติที่ดี ต่อภาษาจีนสามารถจำคำศัพท์ ได้ 200 คำ
ระดับชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 6	ภาษาจีน พื้นฐาน 6	1. รู้และสามารถเขียนตัวอักษร จีนอย่างง่ายได้อย่างถูกต้อง ตามลำดับขีด 2. รู้และสามารถสนทนา ประโยคง่ายๆ 3. รู้และสามารถแยกกลุ่ม คำศัพท์เกี่ยวกับฤดูกาล อาชีพได้	เข้าใจคำสั่งคำขอร้องง่ายๆ สามารถสนทนาภาษาง่าย ๆ เข้าใจในเรื่องของคำ กลุ่มคำที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการ เรียนรู้อื่นๆ และเข้าใจความ แตกต่างระหว่างภาษาและ วัฒนธรรมของจีนและไทยมี ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรม ทางภาษาและวัฒนธรรมของ จีนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาจีน สามารถจำคำศัพท์ได้ 300 คำ

2.2.4 กิจกรรมเสริมหลักสูตร

ตารางที่ 2.3

กิจกรรมเสริมหลักสูตร

ระดับชั้น	ชื่อกิจกรรม	ช่วงเวลาที่ยจัด	จุดประสงค์กิจกรรม
ป.4	การตัดกระดาษจีน	ในช่วงโมงเรียนภาษาจีน	เพื่อให้นักเรียนรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมจีน
ป.5	การทำบ๊ะจ่าง	ช่วงตรุษจีน	เพื่อให้นักเรียนรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมจีน
ป.6	คุยกับเจ้าของภาษา	ในช่วงเวลาเรียนภาษาจีน	เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับการใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร

2.2.5 สรุปความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับรายวิชา

ตารางที่ 2.4

สรุปความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกับรายวิชา

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	รายวิชา/กิจกรรมที่สอดคล้อง
1. เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพตามความสามารถของผู้เรียนโดยเน้นการพัฒนาทักษะทั้ง4ด้านฟังพูดอ่านและเขียนอีกทั้งมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง	ทุกรายวิชา
2. เพื่อให้ผู้เรียนนำทักษะที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม	
3. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมและประเพณีของประเทศจีน	

2.2.6 โครงสร้างรายวิชา (ตัวอย่าง)

ตารางที่ 2.5

โครงสร้างรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 4 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวนหน่วยกิต 1 หน่วยกิต
เวลา 2 ชั่วโมง

ลำดับที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)
1	拼音 สัทอักษร	- รู้และอ่านออกเสียงสระ เดี่ยวสระผสมพยัญชนะใน ระบบพินอินได้ - รู้และสามารถเขียนพินอิน ได้ถูกต้องตามระบบพินอิน ได้	- เสียงพยัญชนะ - เสียงสระ - เสียงวรรณยุกต์	20
2	วลี	- รู้และอ่านออกเสียงวลี ง่าย ๆ ได้	วลีสั้น ๆ ที่ใช้ในห้องเรียน	2
3	身体 ร่างกาย	- รู้และสามารถแยกกลุ่ม คำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายได้	- ฉันมีสองตา 我有一 双 眼睛。 - ฉันสูงกว่าเขา 我比 他高。	9
4	รู้จักสัตว์ ต่าง ๆ	- รู้และสามารถแยกกลุ่ม คำศัพท์สัตว์ได้	- สวนสัตว์ 动物园 - กระต่ายตัวนี้น่ารักมาก 这只兔子很可 爱。	9
รวม				40

2.2.7 หลักการเลือกเนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนรู้

ตารางที่ 2.6

หลักการเลือกเนื้อหาสาระและประสบการณ์การเรียนรู้

หลักการ	ตัวอย่าง
1. ความสอดคล้องกับเป้าหมายทางการศึกษา ผู้เรียน และสังคม	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ว่าพัฒนาศักยภาพตามความสามารถของผู้เรียนโดยเน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านฟัง พูด อ่านและเขียนอีกทั้งมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีค้นหาหาความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นเนื้อหาจะครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะและใช้เทคโนโลยีเข้ามาประกอบในการเรียนการสอน - เนื้อหายังสอดคล้องกับความต้องการตามวัยของผู้เรียน เช่น เนื้อหารายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน 4 เนื้อหาจะต้องมีสี่อักษรประกอบมีรูปภาพ สี สันสวยงาม ตัวอักษรใหญ่ เพื่อเหมาะสมกับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 - สอดคล้องกับสภาพสังคม เช่น จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยว ดังนั้นเนื้อหาควรจะเกี่ยวกับการท่องเที่ยว คำศัพท์สถานที่ท่องเที่ยว ประโยคง่ายๆในการแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น
2. ความสอดคล้องครอบคลุมและความสมดุลของเนื้อหาสาระ	<ul style="list-style-type: none"> - เนื้อหาสามารถวัดและประเมินผลได้ทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย - มีความสมดุลทั้งความกว้างและความลึกของเนื้อหา

(ต่อ)

ตารางที่ 2.6 (ต่อ)

หลักการ	ตัวอย่าง
3. ความถูกต้อง ทันท่วงที และเชื่อถือได้	เนื้อหาด้านวัฒนธรรมจีน และความรู้เกี่ยวกับประเทศจีนซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ดังนั้นต้องเป็นเนื้อหาที่เป็นปัจจุบัน เนื้อหาที่มีความถูกต้อง และแหล่งที่มาของเนื้อหาต้องน่าเชื่อถือ
4. การเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน	ผู้เรียนสามารถนำเนื้อหาไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ และสามารถนำไปต่อยอดในการเรียนระดับสูงต่อไป เช่น เนื้อหาการสนทนาในชีวิตประจำวัน เนื้อหาด้านวัฒนธรรมประเพณี เป็นต้น

2.3 การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือมิใช่เป็นเพียงจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ทำรายงาน ทำกิจกรรม ประดิษฐ์หรือสร้างชิ้นงาน อภิปราย ตลอดจนปฏิบัติการทดลองแล้ว ผู้สอนทำหน้าที่สรุปความรู้ด้วยตนเองเท่านั้น แต่ผู้สอนจะต้องพยายามใช้กลยุทธ์วิธีให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการประมวลสิ่งที่มาจากการทำกิจกรรมต่างๆ จัดระบบความรู้สรุปเป็นองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นหลักการสำคัญ (พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2544, น. 15) ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือผู้สอนจะต้องเลือกเทคนิคการจัดการเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียน และผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมที่จะร่วมกันทำกิจกรรม รับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบความสำเร็จได้ เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้บรรลุตามจุดมุ่งหมายเดียวกัน นั่นคือ การเรียนเป็นกลุ่มหรือเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมากยิ่งขึ้น ในบทนี้จะกล่าวถึง รายละเอียดของการจัดการเรียนรู้แบบ

ร่วมมือ ประกอบไปด้วย ความหมาย วัตถุประสงค์ องค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนเป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม ขั้นตอนการจัดกิจกรรม เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิธีการเรียนแบบร่วมมือ ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ เงื่อนไข การเลือกวิธีการสอนแบบต่าง ๆ และเหตุผลของการผสมผสานการสอนแบบต่าง ๆ และสรุปท้ายบท รวมทั้งในตอนท้ายจะมีกิจกรรมและคำถามท้ายบท

2.3.1 ความหมายการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สำหรับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้มีนักวิชาการให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

จิราภรณ์ ศิริทวี (2542, น. 33-38) ได้ให้ความหมายการเรียนแบบร่วมมือว่า หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นการร่วมมือ ร่วมแรงกันระหว่างสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของทุกคนขึ้นอยู่กับความร่วมมือกันของสมาชิก

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 121) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้

Slavin (1987, น. 7-13, อ้างถึงใน ไสว พักขาว, 2544, น. 192) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยทั่วไปมีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน สมาชิกกลุ่มมีความสามารถในการเรียนต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับการสอน และช่วยเพื่อนสมาชิกให้เกิดการเรียนรู้ด้วย มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน คือ เป้าหมายของกลุ่ม

ไสว พักขาว (2544, น. 193) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตน และส่วนรวม เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 34) ให้ความหมาย การเรียนแบบกลุ่มร่วมมือเป็นวิธีการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดย

ที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้นหากแต่จะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

ทีศนา แคมมณี (2548, น. 42) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีหลายรูปแบบซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีวิธีการหลัก ได้แก่ การจัดกลุ่ม การศึกษาเนื้อหาสาระ การทดสอบ การคิดคะแนนและระบบการให้รางวัล ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด ต่างก็มีวัตถุประสงค์ในทิศทางเดียวกันคือ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่ศึกษาอย่างมากที่สุด โดยอาศัยการร่วมมือกัน ช่วยเหลือกัน และแลกเปลี่ยนความรู้กันระหว่างกลุ่ม ความแตกต่างจะอยู่ที่เทคนิคในการศึกษาเนื้อหาสาระ วิธีการเสริมแรง

จากความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนแบ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 4-6 คน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และร่วมกันรับผิดชอบงานในกลุ่มที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้เกิดเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

2.3.2 วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

สำหรับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 121) ได้กล่าวว่า ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะกระบวนการกลุ่มได้ฝึกบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดค้นคว้า ทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทักษะการคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การตั้งคำถาม ตอบคำถาม การใช้ภาษา การพูด ฯลฯ
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางสังคม การอยู่ร่วมกับผู้อื่น การมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละ การยอมรับกันและกัน การไว้วางใจ การเป็นผู้นำ ผู้ตาม ฯลฯ

ทศนา แชมมณี (2548, น. 49) ได้อธิบายถึงหลักการเรียนแบบร่วมมือไว้ว่า หลักการ เรียนรู้แบบร่วมมือผู้เรียนควรร่วมมือในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันซึ่งมีหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการดังนี้

1. การเรียนรู้ต้องอาศัยหลักการพึ่งพาอาศัยกัน กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะต้อง ตระหนักว่าทุกคนมีความสำคัญเท่าเทียมกันและจะต้องพึ่งพากัน เพื่อความสำเร็จร่วมกัน ดังนั้นทุกคน ต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะเดียวกันก็ช่วยเหลือสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่มด้วยเพื่อ ผลประโยชน์ร่วมกัน

2. การเรียนรู้ที่ดีต้องอาศัยการหันหน้าเข้าหากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน การที่สมาชิกใน กลุ่มมีการพึ่งพาอาศัยกัน เป็นปัจจัยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนความ คิดเห็น ข้อมูลและการเรียนรู้ต่าง ๆ สมาชิกในกลุ่มจะห่วงใย ใ้วางใจ ส่งเสริมและช่วยเหลือกันในการ ทำงานต่าง ๆ ร่วมกัน ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. การเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยทักษะทางสังคม การที่สมาชิกในกลุ่มต้องทำงาน ร่วมกัน พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน การทำงานจะประสบผลสำเร็จได้ต้องอาศัยทักษะที่สำคัญ ๆ เช่น ทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น รวมทั้ง การยอมรับใ้วางใจกันและกันงานจึงจะดำเนินไปได้

4. การเรียนรู้กันควรมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะต้องมีการวิเคราะห์กระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้และปรับปรุงการ ทำงานให้ดีขึ้น เช่น การวิเคราะห์วิธีการทำงานของกลุ่มพฤติกรรมของสมาชิกกลุ่มและผลงาน ของกลุ่ม

5. การเรียนรู้ร่วมกันจะต้องมีผลงาน หรือผลสัมฤทธิ์ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่ สามารถตรวจสอบและวัดประเมินได้ (Individual Accountability) สมาชิกในกลุ่มการเรียนรู้ทุกคน จะต้องทำหน้าที่รับผิดชอบ และพยายามทำงานตามที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถไม่มีใครที่ จะได้รับผลประโยชน์โดยที่ไม่ทำหน้าที่ของตน ดังนั้นกลุ่มจึงจำเป็นต้องตรวจสอบผลงาน ทั้งที่เป็น รายบุคคลและเป็นกลุ่ม อาจจัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ หรือจับคู่ เพื่อจะได้มีโอกาสเอาใจกันและกันการ สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในกลุ่ม

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะประสบผลสำเร็จได้นั้น สมาชิกแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่มโดยจะต้องช่วยเหลือ พึ่งพาอาศัยซึ่งกัน และกันและในการทำงานร่วมกันสมาชิกต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันยอมรับไว้วางใจกัน รวมทั้งมีการตรวจสอบผลงานของสมาชิกในกลุ่มเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน

2.3.3 ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

อากรณ ใจเที่ยง (2550, น. 121) ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมแบบร่วมแรงร่วมใจว่า มีลักษณะ ดังนี้

1. มีการทำงานกลุ่มร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม
2. สมาชิกในกลุ่มมีจำนวนไม่ควรเกิน 6 คน
3. สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกันเพื่อช่วยเหลือกัน
4. สมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เช่น
  - 4.1 เป็นผู้นำกลุ่ม (Leader)
  - 4.2 เป็นผู้อธิบาย (Explainer)
  - 4.3 เป็นผู้จดบันทึก (Recorder)
  - 4.4 เป็นผู้ตรวจสอบ (Checker)
  - 4.5 เป็นผู้สังเกตการณ์ (Observer)
  - 4.6 เป็นผู้ให้กำลังใจ (Encourager) ฯลฯ

สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกัน ยึดหลักว่า “ความสำเร็จของแต่ละคน คือ ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน”

2.3.4 องค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

Johnson and Johnson (1987, pp. 13 – 14, อ้างถึงใน ไสว พิกษา, 2544, น. 193-194) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

1. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependence) หมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน โดยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงานนั้น มีการแบ่งปันวัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลต่าง ๆ ในการทำงาน ทุกคนมีบทบาท หน้าที่

และประสบความสำเร็จร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีความรู้สึกที่ตนประสบความสำเร็จได้ก็เมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จด้วย สมาชิกทุกคนจะได้รับผลประโยชน์ หรือรางวัลผลงานกลุ่มโดยเท่าเทียมกัน เช่น ถ้าสมาชิกทุกคนช่วยกัน ทำให้กลุ่มได้คะแนน 90% แล้ว สมาชิกแต่ละคนจะได้คะแนนพิเศษเพิ่มอีก 5 คะแนน เป็นรางวัล เป็นต้น

2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน (Face To Face Pronotive Interaction) เป็นการติดต่อสัมพันธ์กัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การอธิบายความรู้ให้แก่เพื่อนในกลุ่มฟัง เป็นลักษณะสำคัญของการติดต่อปฏิสัมพันธ์โดยตรงของการเรียนแบบร่วมมือ ดังนั้น จึงควรมีการแลกเปลี่ยน ให้ข้อมูลย้อนกลับ เปิดโอกาสให้สมาชิกเสนอแนวความคิดใหม่ ๆ เพื่อเลือกในสิ่งที่เหมาะสมที่สุด

3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล เป็นความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละบุคคล โดยมีการช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมายกลุ่ม โดยที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล

4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) ทักษะระหว่างบุคคล และทักษะการทำงานกลุ่มย่อย นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะเหล่านี้เสียก่อน เพราะเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ นักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะในการสื่อสาร การเป็นผู้นำ การไว้วางใจผู้อื่น การตัดสินใจ การแก้ปัญหา ครูควรจัดสถานการณ์ที่จะส่งเสริมให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Process) เป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนหรือวิธีการที่จะช่วยให้การดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นคือ สมาชิกทุกคนต้องทำความเข้าใจในเป้าหมายการทำงาน วางแผนปฏิบัติงานร่วมกัน ดำเนินงานตามแผนตลอดจนประเมินผลและปรับปรุงงาน

องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้ง 5 องค์ประกอบนี้ ต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ในอันที่จะช่วยให้การเรียนแบบร่วมมือดำเนินไปด้วยดี และบรรลุตามเป้าหมายที่กลุ่มกำหนด โดยเฉพาะทักษะทางสังคม ทักษะการทำงานกลุ่มย่อย และกระบวนการกลุ่มซึ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับ

การฝึกฝน ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเกิดความรู้ ความเข้าใจและสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

สุวิทย์ มูลคำ (2546, น. 56) ได้สรุปองค์ประกอบสำคัญดังนี้

1. การมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันในทางบวก (Positive Interdependence) หมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มมีการทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการแข่งขันมีการใช้วัสดุอุปกรณ์ และข้อมูลต่างๆร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน รวมทั้งได้รับผลประโยชน์หรือรางวัลโดยเท่าเทียมกัน

2. การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to Face Promotion Interaction) เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อธิบายความรู้ให้แก่เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟัง และมีการให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน

3. การตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นกิจกรรมที่ตรวจสอบให้มั่นใจสมาชิกมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่ม หรือไม่ เพียงใด โดยสามารถที่จะทดสอบเป็นรายบุคคล เช่น การสังเกต การทำงาน การสุ่มถาม ปากเปล่า เป็นต้น

4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) ในการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้เพื่อให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ ผู้เรียนควร จะได้รับการฝึกฝนทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่ม เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการ เป็นผู้นำทักษะการตัดสินใจ การแก้ปัญหา และทักษะการทำงานกลุ่ม เป็นต้น

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Process) เป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอน ซึ่ง สมาชิกแต่ละคนจะต้องทำความเข้าใจในเป้าหมายการทำงาน มีการวางแผน ดำเนินงานตามแผน ประเมินผลงานและปรับปรุงงานร่วมกัน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 122) กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือไว้ว่า ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบในการให้ผู้เรียนทำงานกลุ่ม ดังข้อต่อไปนี้

1. มีการพึ่งพาอาศัยกัน (Positive Interdependence) หมายถึง สมาชิกในกลุ่มมี เป้าหมายร่วมกัน มีส่วนรับความสำเร็จร่วมกัน ใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ที่ทุกคนทั่วกัน ทุกคนมีความรู้สึกว่าจะสำเร็จได้ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

2. มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ (Face to Face Promotive Interaction) หมายถึง สมาชิกกลุ่มได้ทำกิจกรรมอย่างใกล้ชิด เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายความรู้แก่กัน ถามคำถาม ตอบคำถามกันและกัน ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน

3. มีการตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องตรวจสอบว่า สมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่ มากน้อยเพียงใด เช่น การสุ่มถามสมาชิกในกลุ่ม สังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่ม ให้ผู้เรียนอธิบายสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้เพื่อนฟัง ทดสอบรายบุคคล เป็นต้น

4. มีการฝึกทักษะการช่วยเหลือกันทำงานและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Groups Skills) ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะการสื่อสาร การยอมรับและช่วยเหลือกัน การวิจารณ์ความคิดเห็น โดยไม่วิจารณ์บุคคล การแก้ปัญหาความขัดแย้ง การให้ความช่วยเหลือ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น เป็นต้น

5. มีการฝึกกระบวนการกลุ่ม (Group Process) สมาชิกต้องรับผิดชอบต่อการทำงานของกลุ่ม ต้องสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่า ประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด ต้องแก้ไขปัญหาที่ใด และอย่างไร เพื่อให้การทำงานกลุ่มมีประสิทธิภาพดีกว่าเดิม เป็น การฝึกกระบวนการกลุ่มอย่างเป็นกระบวนการ

จากองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ จึงสรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ นั้นมีองค์ประกอบ 5 ประการด้วยกัน คือ

1. มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน โดยสมาชิกแต่ละคนมีเป้าหมายในการทำงานกลุ่มร่วมกัน ซึ่งจะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของการทำงานกลุ่ม

2. มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ เป็นการให้สมาชิกได้ร่วมกันทำงานกลุ่มกันอย่างใกล้ชิด โดยการเสนอและแสดงความคิดเห็นกันของสมาชิกภายในกลุ่ม ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน

3. มีความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน หมายความว่า สมาชิกภายในกลุ่มแต่ละคนจะต้องมีความรับผิดชอบในการทำงาน โดยที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล

4. มีการใช้ทักษะกระบวนการกลุ่มย่อย ทักษะระหว่างบุคคล และทักษะการทำงานกลุ่มย่อย นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะเหล่านี้เสียก่อน เพราะเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบผลสำเร็จ เพื่อให้นักเรียนจะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. มีการใช้กระบวนการกลุ่ม ซึ่งเป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนหรือ วิธีการที่จะช่วยให้การดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ในการวางแผนปฏิบัติงานและเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน โดยจะต้องดำเนินงานตามแผนตลอดจนประเมินผลและปรับปรุงงาน

2.3.5 ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนเป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม

ไสว พักขาว (2544, น. 195) ได้กล่าวว่า จากองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งได้แก่ ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก การปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันและกัน ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล การใช้ทักษะระหว่างบุคคล การทำงานกลุ่มย่อย และกระบวนการกลุ่ม องค์ประกอบเหล่านี้ทำให้การเรียนรู้แบบร่วมมือแตกต่างออกไปจากการเรียนรู้เป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม (Traditional Learning) กล่าวคือ การเรียนเป็นกลุ่มแบบดั้งเดิมนั้น เป็นเพียงการแบ่งกลุ่มการเรียนเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติงานร่วมกัน แบ่งงานกันทำ สมาชิกในกลุ่มต่างทำงานเพื่อให้งานสำเร็จ เน้นที่ผลงานมากกว่ากระบวนการในการทำงาน ดังนั้นสมาชิกบางคนอาจมีความรับผิดชอบในตนเองสูง แต่สมาชิกบางคนอาจไม่มีความรับผิดชอบ ขอเพียงมีชื่อในกลุ่ม มีผลงานออกมาเพื่อส่งครูเท่านั้น ซึ่งต่างจากการเรียนเป็นกลุ่มแบบร่วมมือที่สมาชิกแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อเพื่อนสมาชิกในกลุ่มด้วย

Johnson and Johnson (1987, p. 25, อ้างถึงใน ไสว พักขาว, 2544, น. 195) ได้สรุปความแตกต่างระหว่างกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือกับกลุ่มการเรียนแบบดั้งเดิมไว้ดังนี้

ตารางที่ 2.7

ความแตกต่างของการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิม

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)	การเรียนรู้เป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม (Traditional Learning)
1. มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกระหว่างสมาชิก	1. ขาดการพึ่งพากันระหว่างสมาชิก

(ต่อ)

ตารางที่ 2.7 (ต่อ)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)	การเรียนรู้เป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม (Traditional Learning)
2. สมาชิกเอาใจใส่รับผิดชอบต่อตนเอง	2. สมาชิกขาดความรับผิดชอบในตนเอง
3. สมาชิกมีความสามารถแตกต่างกัน	3. สมาชิกมีความสามารถเท่าเทียมกัน
4. สมาชิกผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ	4. มีผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งเพียงคนเดียว
5. รับผิดชอบร่วมกับสมาชิกด้วยกัน	5. รับผิดชอบเฉพาะตนเอง
6. เน้นผลงานและการคงอยู่ซึ่งความเป็นกลุ่ม	6. เน้นที่ผลงานเพียงอย่างเดียว
7. สอนทักษะทางสังคมโดยตรง	7. ทักษะทางสังคมถูกละเลย
8. ครูคอยสังเกตและหาโอกาสแนะนำ	8. ครูขาดความสนใจหน้าที่ของกลุ่ม
9. สมาชิกกลุ่มมีกระบวนการทำงานเพื่อ ประสิทธิผลกลุ่ม	9. ขาดกระบวนการในการทำงานกลุ่ม

2.3.6 ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 122-123) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้สอนชี้แจงจุดประสงค์ของบทเรียน ผู้สอนจัดกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณไม่เกิน 6 คน มีสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน ผู้สอนแนะนำวิธีการทำงานกลุ่มและบทบาทของสมาชิกในกลุ่ม

2. ขั้นสอน

ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน บอกปัญหาหรืองานที่ต้องการให้กลุ่มแก้ไขหรือคิดวิเคราะห์ หาคำตอบผู้สอนแนะนำแหล่งข้อมูล ค้นคว้า หรือให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการคิดวิเคราะห์ผู้สอนมอบหมายงานที่กลุ่มต้องทำให้ชัดเจน

3. ชั้นทำกิจกรรมกลุ่มผู้เรียนร่วมมือกันทำงานตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับ

ทุกคนร่วมรับผิดชอบ ร่วมคิด ร่วมแสดงความคิดเห็น การจัดกิจกรรมในชั้นนี้ ครูควรใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ ที่น่าสนใจและเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การเล่าเรื่องรอบวง มุมสนทนา คู่ตรวจสอบ คู่คิด ฯลฯ ผู้สอนสังเกตการณ์ทำงานของกลุ่ม คอยเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้ความกระจ่างในกรณีที่ผู้เรียนสงสัยต้องการความช่วยเหลือ

4. ชั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ชั้นนี้ผู้เรียนจะรายงานผลการทำงานกลุ่ม

ผู้สอนและเพื่อนกลุ่มอื่นอาจซักถามเพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดเจน เพื่อเป็นการตรวจสอบผลงานของกลุ่มและรายบุคคล

5. ชั้นสรุปทบทวนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ชั้นนี้ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกัน

สรุปทบทวน ผู้สอนควรช่วยเสริมเพิ่มเติมความรู้ ช่วยคิดให้ครบตามเป้าหมายการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ และช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่มทั้งส่วนที่เด่นและส่วนที่ควรปรับปรุงแก้ไข

2.3.7 เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

วัฒนาพร รัชภัทท์ (2545, น. 177 – 195, อ้างถึงใน อารมณ์ ใจเที่ยง, 2550, น. 123 – 125) กล่าวถึง เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ว่า เทคนิคที่นำมาใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีหลายวิธี ได้แนะนำไว้ดังนี้

1. ปริศนาความคิด (Jigsaw)

ปริศนาความคิด เป็นเทคนิคที่สมาชิกในกลุ่มแยกย้ายกันไปศึกษาหาความรู้ในหัวข้อ เนื้อหาที่แตกต่างกัน แล้วกลับเข้ากลุ่มมาถ่ายทอดความรู้ที่ได้มาให้สมาชิกกลุ่มฟัง วิธีนี้คล้ายกับการต่อภาพจิ๊กซอร์ จึงเรียกรวมกันว่า Jigsaw หรือปริศนาการคิด ลักษณะการจัดกิจกรรมผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันเข้ากลุ่มร่วมกันเรียกว่า กลุ่มบ้าน (Home Group) สมาชิกในกลุ่มบ้านจะรับผิดชอบศึกษาหัวข้อที่แตกต่างกัน แล้วแยกย้ายไปเข้ากลุ่มใหม่ในหัวข้อเดียวกัน กลุ่มใหม่นี้เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) เมื่อกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำงานร่วมกันเสร็จ ก็จะย้ายกลับไปกลุ่มเดิม คือ กลุ่มบ้านของตน นำความรู้ที่ได้จากการอภิปรายจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมาสรุปให้กลุ่มบ้านฟัง ผู้สอนทดสอบและให้คะแนน

2. กลุ่มร่วมมือแข่งขัน (Teams – Games – Tournaments : TGT)

เทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขัน เป็นกิจกรรมที่สมาชิกในกลุ่มเรียนรู้เนื้อหาสาระจากผู้สอนด้วยกัน แล้วแต่ละคนแยกย้ายไปแข่งขันทดสอบความรู้ คะแนนที่ได้ของแต่ละคนจะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนรวมสูงสุดได้รับรางวัล ลักษณะการจัดกิจกรรม สมาชิกกลุ่มจะช่วยกันเตรียมตัวเข้าแข่งขัน โดยผลัดกันถามตอบให้เกิดความมั่นใจในความรู้ที่ผู้สอนจะทดสอบ เมื่อได้เวลาแข่งขัน แต่ละทีมจะเข้าประจำโต๊ะแข่งขัน แล้วเริ่มเล่นเกมพร้อมกันด้วยชุดคำถามที่เหมือนกัน เมื่อการแข่งขันจบลง ผู้เข้าร่วมแข่งขันจะกลับไปเข้าทีมเดิมของตนพร้อมคะแนนที่ได้รับ ทีมที่ได้คะแนนรวมสูงสุดถือว่าเป็นทีมชนะเลิศ

3. กลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (Team Assisted Individualization : TAT)

เทคนิคการเรียนรู้วิธีนี้ เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนได้แสดงความสามารถเฉพาะตนก่อน แล้วจึงจับคู่ตรวจสอบกันและกัน ช่วยเหลือกันทำใบงานจนสามารถผ่านได้ ต่อจากนั้นจึงนำคะแนนของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะเป็นฝ่ายได้รับรางวัล ลักษณะการจัดกิจกรรมกลุ่มจะมีสมาชิก 2 – 4 คน จับคู่กันทำงานตามใบงานที่ได้รับมอบหมาย แล้วแลกเปลี่ยนกันตรวจผลงาน ถ้าผลงานยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ต้องแก้ไขจนกว่าจะผ่าน ต่อจากนั้นทุกคนจะทำข้อทดสอบ คะแนนของทุกคนจะมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัล

4. กลุ่มสืบค้น (Group Investigation : GI)

กลุ่มสืบค้น เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้รับมอบหมายให้ค้นคว้าหาความรู้มานำเสนอ ประกอบเนื้อหาที่เรียน อาจเป็นการทำงานตามใบงานที่กำหนด โดยที่ทุกคนในกลุ่มรับรู้และช่วยกันทำงาน ลักษณะการจัดกิจกรรม สมาชิกกลุ่มจะช่วยกันศึกษาค้นคว้าหาคำตอบ หรือความรู้มานำเสนอต่อชั้นเรียน โดยผู้สอนแบ่งเนื้อหาเป็นหัวข้อย่อย แต่ละกลุ่มศึกษากลุ่มละ 1 หัวข้อ เมื่อพร้อม ผู้เรียนจะนำเสนอผลงานที่ละกลุ่ม แล้วร่วมกันประเมินผลงาน

5. กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together : LT)

กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้สมาชิกในกลุ่มได้รับผิดชอบ มีบทบาทหน้าที่ทุกคน เช่น เป็นผู้อ่าน เป็นผู้จัดบันทึก เป็นผู้รายงานนำเสนอ เป็นต้น ทุกคนช่วยกันทำงาน จนได้ผลงานสำเร็จ ส่งและนำเสนอผู้สอน ลักษณะการจัดกิจกรรม กลุ่มผู้เรียนจะแบ่งหน้าที่

กันทำงาน เช่น เป็นผู้อ่านคำสั่งใบงาน เป็นผู้จัดบันทึกงาน เป็นผู้หาคำตอบ เป็นผู้ตรวจคำตอบ กลุ่มจะได้ผลงานที่เกิดจากการทำงานของทุกคน

6. กลุ่มร่วมกันคิด (Numbered Heads Together : NHT)

กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับการทบทวนหรือตรวจสอบความเข้าใจ สมาชิกกลุ่มจะประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อนคละกัน จะช่วยกันค้นคว้าเตรียมตัวตอบคำถามที่ผู้สอนจะทดสอบ ผู้สอนจะเรียกถามทีละคน กลุ่มที่สมาชิกสามารถตอบคำถามได้มากแสดงว่าได้ช่วยเหลือกันดี ลักษณะการจัดกิจกรรม สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน จะร่วมกันอภิปรายปัญหาที่ได้รับเพื่อให้เกิดความพร้อมและความมั่นใจที่จะตอบคำถามผู้สอน ผู้สอนจะเรียกสมาชิกกลุ่มให้ตอบทีละคน แล้วนำคะแนนของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

7. กลุ่มร่วมมือ (Co - op Co - op)

กลุ่มร่วมมือเป็นเทคนิคการทำงานกลุ่มวิธีหนึ่ง โดยสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดแตกต่างกันได้ แสดงบทบาทตามหน้าที่ที่ตนถนัดอย่างเต็มที่ ทำให้งานประสบผลสำเร็จ วิธีนี้ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกความรับผิดชอบการทำงานกลุ่มร่วมกัน และสนองต่อหลักการของการเรียนรู้ และร่วมมือที่ว่า “ความสำเร็จแต่ละคน คือ ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน”

ลักษณะการจัดกิจกรรม สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันจะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบไปศึกษาหัวข้อย่อยที่ได้รับมอบหมาย แล้วนำงานจากการศึกษาค้นคว้ามารวมกันเป็นงานกลุ่มปรับปรุงให้ต่อเนื่องเชื่อมโยง มีความสละสลวย เสร็จแล้วจึงนำเสนอต่อชั้นเรียน ทุกกลุ่มจะช่วยเหลือกันประเมินผลงาน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างแท้จริง ได้ฝึกความรับผิดชอบ ฝึกเป็นผู้นำ ผู้ตามกลุ่มฝึกการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ และฝึกทักษะทางสังคม ผู้สอนควรเลือกใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ดังกล่าวมาให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2.3.8 วิธีการเรียนแบบร่วมมือ

วันเพ็ญ จันทร์เจริญ (2542, น. 119-128) กล่าวถึง วิธีการเรียนแบบร่วมมือที่นิยมใช้กันมีเทคนิคสำคัญ 2 แบบ คือ แบบเป็นทางการ (Formal Cooperative Learning) และแบบไม่เป็นทางการ (Informal Cooperative Learning)

2.3.8.1 การเรียนแบบร่วมมืออย่างเป็นทางการ มีดังนี้

1) เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team – Games – Tournament หรือ TGT) คือ การจัดกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละ 4 คน ระดับความสามารถต่างกัน (Heterogeneous Teams) คือ นักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ครูกำหนดบทเรียนและการทำงานของกลุ่มเอาไว้ ครูทำการสอนบทเรียนให้นักเรียนทั้งชั้นแล้วให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนด นักเรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน เด็กเก่งช่วยและตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องก่อนนำส่งครู แล้วจัดกลุ่มใหม่เป็นกลุ่มแข่งขันที่มีความสามารถเท่า ๆ กัน (Homogeneous tournament teams) มาแข่งขันตอบปัญหาซึ่งจะมีการจัดกลุ่มใหม่ทุกสัปดาห์ โดยพิจารณาจากความสามารถของแต่ละบุคคล คะแนนของกลุ่มจะได้จากคะแนนของสมาชิกที่เข้าแข่งขันร่วมกับกลุ่มอื่น ๆ ร่วมกัน แล้วมีการมอบรางวัลให้แก่กลุ่มที่ได้คะแนนสูงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2) เทคนิคการแบ่งกลุ่มแบบกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Teams Achievement Divisions หรือ STAD) คือ การจัดกลุ่มเหมือน TGT แต่ไม่มีการแข่งขัน โดยให้นักเรียนทุกคนต่างคนต่างทำข้อสอบ แล้วนำคะแนนพัฒนาการ (คะแนนที่ดีกว่าเดิมในการสอบครั้งก่อน) ของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม และมีการให้รางวัล

3) เทคนิคการจัดกลุ่มแบบช่วยรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ TA) เทคนิคนี้เหมาะกับวิชาคณิตศาสตร์ ใช้สำหรับระดับประถมปีที่ 3 – 6 วิธีนี้สมาชิกกลุ่มมี 4 คน มีระดับความรู้ต่างกัน ครูเรียกเด็กที่มีความรู้ระดับเดียวกันของแต่ละกลุ่มมาสอนตามความยากง่ายของเนื้อหา วิธีที่สอนจะแตกต่างกัน เด็กกลับไปยังกลุ่มของตน และต่างคนต่างทำงานที่ได้รับมอบหมายแต่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการให้รางวัลกลุ่มที่ทำคะแนนได้ดีกว่าเดิม

4) เทคนิคโปรแกรมการร่วมมือในการอ่านและเขียน (Cooperative Integrated Reading and Composition หรือ CIRC) เทคนิคนี้ใช้สำหรับวิชา อ่าน เขียน และทักษะอื่น ๆ ทางภาษา สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน มีพื้นความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คน ก็เท่ากัน แต่ต่างระดับความรู้กับ 2 คนแรก ครูจะเรียกคู่ที่มีความรู้ระดับเท่ากันจากกลุ่มทุกกลุ่มมาสอน ให้กับเข้ากลุ่ม แล้วเรียกคู่ต่อไปจากทุกกลุ่มมาสอน คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากคะแนนสอบของสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคล

5) เทคนิคการต่อภาพ (Jigsaw) เทคนิคนี้ใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถม ปีที่ 3 - 6 สมาชิกในกลุ่มมี 6 คน ความรู้ต่างระดับกัน สมาชิกแต่ละคนไปเรียนร่วมกันกับสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ ในหัวข้อที่ต่างกันออกไป แล้วทุกคนกลับมากลุ่มของตน สอนเพื่อนในสิ่งที่ตนไปเรียน ร่วมกับสมาชิกของกลุ่มอื่น ๆ มา การประเมินผลเป็นรายบุคคลแล้วรวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

6) เทคนิคการต่อภาพ 2 (Jigsaw II) เทคนิคนี้สมาชิกในกลุ่ม 4 - 5 คน นักเรียนทุกคนสนใจเรียนบทเรียนเดียวกัน สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มให้ความสนใจในหัวข้อย่อยของบทเรียนต่างกัน ใครที่สนใจหัวข้อเดียวกันจะไปประชุมกัน ค้นคว้าและอภิปราย แล้วกลับมาที่กลุ่มเดิมของตนสอนเพื่อนในเรื่องที่ตนเองไปประชุมกับสมาชิกของกลุ่มอื่นมา ผลการสอบของแต่ละคนเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ทำคะแนนรวมได้ดีกว่าครั้งก่อน (คิดคะแนนเหมือน STAD) จะได้รับรางวัล ขั้นตอนการเรียนรู้มีดังนี้

6.1) ครูแบ่งหัวข้อที่จะเรียนเป็นหัวข้อย่อยๆให้เท่ากับจำนวนสมาชิกของแต่ละกลุ่ม

6.2) จัดกลุ่มนักเรียนโดยให้มีความสามารถคล้ายกันภายในกลุ่มเป็นกลุ่มบ้าน (Home Group) สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ตนได้รับมอบหมายเท่านั้น โดยใช้เวลาตามที่ครูกำหนด

6.3) จากนั้นนักเรียนที่อ่านหัวข้อย่อยเดียวกันมานั่งด้วยกัน เพื่อทำงานซักถามและทำกิจกรรม ซึ่งเรียกว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) สมาชิกทุก ๆ คน ร่วมมือกัน อภิปรายหรือทำงานอย่างเท่าเทียมกัน โดยใช้เวลาตามที่ครูกำหนด

6.4) นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กลับมายังกลุ่มบ้าน (Home Group) ของตน จากนั้นผลัดเปลี่ยนกันอธิบายให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มฟัง เริ่มจากหัวข้อย่อยที่ 1, 2, 3 และ 4 เป็นต้น

6.5) ทำการทดสอบหัวข้อย่อย 1 - 4 กับนักเรียนทั้งห้อง คะแนนของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มรวมเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับการตีตประกาศ

7) เทคนิคการตรวจสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigation) เทคนิคนี้สมาชิกในกลุ่มมี 2 - 6 คน เป็นรูปแบบที่ซับซ้อน แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อเรื่องที่ต้องการจะศึกษาค้นคว้า

สมาชิกในกลุ่มแบ่งงานกันทั้งกลุ่มมีการวางแผนการดำเนินงานตามแผน การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ งานที่ทำ การนำเสนอผลงานหรือรายงานต่อหน้าชั้น การให้รางวัลหรือให้คะแนนเป็นกลุ่ม

8) เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) วิธีนี้สมาชิกในกลุ่มมี 4 – 5 คน ระดับความรู้ความสามารถต่างกัน ใช้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 – 6 โดยครูทำการสอนทั้งชั้น เด็กแต่ละกลุ่มทำงานตามที่ครูมอบหมาย คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากผลงานของกลุ่ม

9) เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกลุ่ม (Co – op – Co - op) ซึ่งเทคนิคนี้ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้คือ นักเรียนช่วยกันอภิปรายหัวข้อที่จะศึกษา แบ่งหัวข้อใหญ่เป็นหัวข้อย่อย แล้วจัดนักเรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถที่แตกต่างกัน กลุ่มเลือกหัวข้อที่จะศึกษาตามความสนใจของกลุ่ม กลุ่มแบ่งหัวข้อย่อยออกเป็นหัวข้อเล็ก ๆ เพื่อนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเลือกไปศึกษา และมีการกำหนดบทบาทและหน้าที่ของแต่ละคนภายในกลุ่ม แล้วนักเรียนเลือกศึกษาเรื่องที่ตนเองเลือกและนำเสนอต่อกลุ่ม กลุ่มรวบรวมหัวข้อต่าง ๆ จากนักเรียนทุกคนภายในกลุ่ม แล้วรายงานผลงานต่อชั้นและมีการประเมินผลงานของกลุ่ม

เทคนิคทั้ง 9 ดังกล่าวข้างต้นนี้ ส่วนมากจะใช้ตลอดคาบการเรียนรู้หรือตลอดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละคาบ เรียกการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภทนี้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างเป็นทางการ (Formal Cooperative Learning) แต่ยังมีเทคนิคอื่น ๆ อีกจำนวนมากที่ไม่จำเป็นต้องใช้ตลอดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละคาบ อาจใช้ในขั้นนำ สอดแทรกในขั้นสอนตอนใด ๆ ก็ได้ หรือใช้ในขั้นสรุป หรือขั้นทบทวน หรือขั้นวัดผล เรียกการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภทนี้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างไม่เป็นทางการ (Informal Cooperative Learning) ดังนี้

2.3.8.2 การเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างไม่เป็นทางการ มีดังนี้

Kagan (1994, อ้างถึงใน พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์, 2541, น. 43) ได้ออกแบบเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างไม่เป็นทางการไว้ถึง 52 เทคนิค ในที่นี้จะขอแนะนำเทคนิคของการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบไม่เป็นทางการจำนวน 9 เทคนิค ซึ่งเป็นเทคนิคที่กระทำได้ง่ายจึงสะดวกที่จะนำไปใช้ ดังนี้

1. การพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เป็นเทคนิคเปิดโอกาสให้นักเรียนพูดตอบแสดงความคิดเห็นเป็นคู่ ๆ โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนใช้เวลาเท่า ๆ กัน หรือใกล้เคียงกัน ตัวอย่างเช่น กลุ่มมีสมาชิก 4 คน แบ่งเป็น 2 คู่ คู่หนึ่งประกอบด้วยสมาชิกคนที่ 1 และคนที่ 2 แต่ละ

คู่จะพูดพร้อมๆ กันไป โดย 1 พูด 2 ฟัง ในเวลาที่กำหนด จากนั้น 2 พูด 1 ฟัง ในเวลาที่กำหนด เช่นกัน

2. การเขียนเป็นคู่ (Rally Table) เป็นเทคนิคคล้ายกับการพูดเป็นคู่ ทุกประการต่างกันเพียงการเขียนเป็นคู่ เป็นการร่วมมือเป็นคู่ ๆ โดยผลัดกันเขียน หรือวาด (ใช้อุปกรณ์ กระดาษ 2 แผ่นและปากกา 2 ด้ามต่อกลุ่ม)

3. การพูดรอบวง (Round Robin) เป็นเทคนิคที่สมาชิกของกลุ่มผลัดกันพูด ตอบ เล่า อธิบาย โดยไม่ใช้การเขียน การวาด และเป็นการพูดที่ผลัดกันทีละคนตามเวลาที่กำหนด จนครบ 4 คน

4. การเขียนรอบวง (Roundtable) เป็นเทคนิคที่เหมือนกับการพูดรอบวง แตกต่างกันที่เน้นการเขียน การวาด (ใช้อุปกรณ์ กระดาษ 1 แผ่น และปากกา 1 ด้ามต่อกลุ่ม) วิธีการคือ ผลัดกันเขียนลงในกระดาษที่เตรียมไว้ทีละคนตามเวลาที่กำหนด เทคนิคนี้อาจดัดแปลงให้สมาชิกทุกคนเขียนคำตอบ หรือบันทึกผลการคิดพร้อม ๆ กันทั้ง 4 คน ต่างคนต่างเขียนในเวลาที่กำหนด (ใช้อุปกรณ์ : กระดาษ 4 แผ่น และปากกา 4 ด้าม) เรียกเทคนิคนี้ว่าการเขียนพร้อมกันรอบวง (Simultaneous Roundtable)

5. การแก้ปัญหาด้วยการต่อภาพ (Jigsaw Problem Solving) เป็นเทคนิคที่สมาชิกแต่ละคนคิดคำตอบของตนเองไว้จากนั้นกลุ่มนำคำตอบของทุก ๆ คนมารวบรวมอภิปราย เพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด

6. คิดเดี่ยว คิดคู่ ร่วมกันคิด (Think Pair Share) เป็นเทคนิคโดยเริ่มจากปัญหาหรือโจทย์คำถาม โดยสมาชิกแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเองก่อน แล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบของแต่ละคู่มาอภิปรายพร้อมกัน 4 คน เมื่อมั่นใจว่าคำตอบของตนถูกต้องหรือดีที่สุด จึงนำคำตอบเล่าให้เพื่อนฟัง

7. อภิปรายเป็นคู่ (Pair Discussion) เป็นเทคนิคที่เมื่อครูถามคำถามหรือกำหนดโจทย์แล้ว ให้สมาชิกที่นั่งใกล้กันร่วมกันคิด และอภิปรายเป็นคู่

8. อภิปรายเป็นทีม (Team Discussion) เป็นเทคนิคที่เมื่อครูตั้งคำถามแล้ว ให้สมาชิกของกลุ่มทุก ๆ คน ร่วมกันคิด พูด อภิปรายพร้อมกัน

9. ทำเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ และทำคนเดียว (Team - pair - Solo) เป็นเทคนิคที่เมื่อครูกำหนดปัญหา หรือโจทย์ หรืองานให้ทำ แล้วสมาชิกจะทำงานร่วมกันทั้งกลุ่มจนงานแล้วเสร็จ จากนั้นจะแบ่งสมาชิกเป็นคู่ให้ทำงานร่วมกันเป็นคู่จนงานสำเร็จแล้วถึงขั้นสุดท้าย ให้สมาชิกแต่ละคนทำงานคนเดียวจนสำเร็จ

การเรียนรู้แบบร่วมมือกำลังได้รับความสนใจในหมู่นักการศึกษา ครู อาจารย์ ในปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง การเรียนรู้แบบร่วมมือมีทั้งเทคนิคที่นำมาใช้ได้โดยตรงโดยไม่ต้องปรับและเทคนิคที่ต้องปรับเพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนและเนื้อหาวิชา อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้แบบร่วมมือก็นับเป็นวิธีการสอนอย่างหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองได้เป็นอย่างดี

2.3.9 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ไสว พักขาว (2544, น. 195 - 217) กล่าวถึง รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นิยมใช้ในปัจจุบัน มี 7 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบ Jigsaw เป็นการสอนที่อาศัยแนวคิดการต่อภาพ ผู้เสนอวิธีการนี้คนแรกคือ อารอนสันและคณะ (Aronson and Ohters, 1978, pp. 22 - 25) ต่อมามีการปรับและเพิ่มเติมขั้นตอน แต่วิธีการหลักยังคงเดิม การสอนแบบนี้นักเรียนแต่ละคนจะได้ศึกษาเพียงส่วนหนึ่งหรือหัวข้อย่อย ของเนื้อหาทั้งหมด โดยการศึกษาเรื่องนั้น ๆ จากเอกสารหรือกิจกรรมที่ครูจัดให้ ในตอนที่ศึกษาหัวข้อย่อยนั้น นักเรียนจะทำงานเป็นกลุ่มกับเพื่อนที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาหัวข้อย่อยเดียวกัน และเตรียมพร้อมที่จะกลับไปอธิบายหรือสอนเพื่อนสมาชิกในกลุ่มพื้นฐานของตนเอง Jigsaw มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ

- 1.1 การเตรียมสื่อการเรียนการสอน (Preparation of Materials) ครูสร้างใบงานให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนของกลุ่ม และสร้างแบบทดสอบย่อยในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ แต่ถ้ามีหนังสือเรียนอยู่แล้วยังทำให้ง่ายขึ้นได้ โดยแบ่งเนื้อหาในแต่ละหัวข้อเรื่องที่จะสอนเพื่อทำใบงานสำหรับผู้เชี่ยวชาญ ในใบงานควรบอกแก่นักเรียนต้องทำอะไร เช่น ให้อ่านหนังสือหน้าอะไร อ่านหัวข้ออะไร จากหนังสือหน้าไหนถึงหน้าไหน หรือให้ดูวีดิทัศน์ หรือให้ลงมือปฏิบัติการทดลองพร้อม กับคำถามให้ตอบตอนท้ายของกิจกรรมที่ทำด้วย

- 1.2 การจัดสมาชิกของกลุ่มและของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Teams And Expert Groups) ครูจะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ (Home Groups) แต่ละกลุ่มจะมีผู้เชี่ยวชาญในแต่ละ

เรื่องตามใบงานที่ครูสร้างขึ้น ครูแจกใบงานให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในกลุ่ม และให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนศึกษาใบงานของตนก่อนที่จะแยกไปตามกลุ่มของผู้เชี่ยวชาญ (Expert Groups) เพื่อทำงานตามใบงานนั้น ๆ เมื่อนักเรียนพร้อมที่จะทำกิจกรรม ครูแยกกลุ่มนักเรียนใหม่ตามใบงาน กิจกรรมในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแต่ละกลุ่มอาจแตกต่างกัน ครูพยายามกระตุ้นให้นักเรียนศึกษาหัวข้อตามใบงานที่แตกต่างกัน ดังนั้นใบงานที่ครูสร้างขึ้นจึงมีความสำคัญมาก เพราะในใบงานจะนำเสนอด้วยกิจกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้เชี่ยวชาญในแต่ละกลุ่มอาจจะลงมือปฏิบัติการทดลองศึกษาเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับมอบหมายพร้อมกับเตรียมการนำเสนอสิ่งนั้นอย่างสั้น ๆ เพื่อว่าเขาจะได้นำกลับไปสอนสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มที่ไม่ได้ศึกษาในหัวข้อดังกล่าว

1.3 การรายงานและการทดสอบย่อย (Reports And Quizzes) เมื่อกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ แต่ละกลุ่มทำงานเสร็จแล้ว ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนก็จะกลับไปยังกลุ่มเดิมของตัวเอง (Home Group) แล้วสอนเรื่องที่ทำเองให้กับสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มครู กระตุ้นให้นักเรียนใช้วิธีการต่าง ๆ ในการนำเสนอสิ่งที่สอน นักเรียนอาจใช้วิธีการสาธิต อ่านรายงาน ใช้คอมพิวเตอร์ รูปภาพ ไดอะแกรม แผนภูมิหรือภาพวาดในการนำเสนอความคิดเห็น ครูกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มได้มีการอภิปรายและซักถามปัญหาต่าง ๆ โดยที่สมาชิกแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้แต่ละเรื่องของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนนำเสนอ

เมื่อผู้เชี่ยวชาญได้รายงานผลงานกับกลุ่มของตัวเองแล้ว ควรมีการอภิปรายผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนได้ศึกษา หลังจากนั้นครูก็ทำการทดสอบย่อย เทคนิคการประเมินการให้คะแนนเหมือนกับวิธีการของ STAD วิธีการของ Jigsaw จะดีกว่า STAD ตรงที่ว่า เป็นการฝึกให้นักเรียนแต่ละคนมีความรับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น และนักเรียนยังรับผิดชอบกับการสอนสมาชิกคนอื่น ๆ ของกลุ่มอีกด้วย นักเรียนไม่ว่าจะมีความสามารถมากน้อยแค่ไหนจะต้องรับผิดชอบเหมือน ๆ กัน ถึงแม้ว่าความลึกความกว้างหรือคุณภาพของรายงานจะแตกต่างกันก็ตาม

ขั้นตอนการสอนแบบ Jigsaw มีดังนี้

ขั้นที่ 1 ครูแบ่งหัวข้อที่จะเรียนเป็นหัวข้อย่อยเท่าจำนวนสมาชิกของแต่ละกลุ่ม ถ้ากลุ่มขนาด 3 คน ให้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน

ขั้นที่ 2 จัดกลุ่มนักเรียนให้มีสมาชิกที่มีความสามารถละกัน เป็นกลุ่มพื้นฐานหรือ Home Groups จำนวนสมาชิกในกลุ่มอาจเป็น 3 หรือ 4 คนก็ได้ จากนั้นแจกเอกสาร

หรืออุปกรณ์การสอนให้กลุ่มละ 1 ชุด หรือให้คนละชุดก็ได้กำหนดให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบอ่านเอกสารเพียง 1 ส่วนที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น หากแต่ละกลุ่มได้รับเอกสารเพียงชุดเดียว ให้นักเรียนแยกเอกสารออกเป็นส่วน ๆ ตามหัวข้อย่อยดังนี้ ในแต่ละกลุ่ม นักเรียนคนที่ 1 จะอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ 1 นักเรียนคนที่ 2 จะอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ 2 นักเรียนคนที่ 3 จะอ่านเฉพาะหัวข้อย่อยที่ 3

ขั้นที่ 3 เป็นการศึกษาในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Groups) นักเรียนจะแยกย้ายจากกลุ่มพื้นฐาน ไปจับกลุ่มใหม่เพื่อทำการศึกษาเอกสารส่วนที่ได้รับมอบหมาย โดยคนที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาเอกสารหัวข้อย่อยเดียวกัน จะไปนั่งเป็นกลุ่มด้วยกัน กลุ่มละ 3 หรือ 4 คน แล้วแต่จำนวนสมาชิกของกลุ่มที่ครูกำหนดในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ สมาชิกจะอ่านเอกสาร สรุปเนื้อหาสาระ จัดลำดับขั้นตอน การนำเสนอ เพื่อเตรียมทุกคนให้พร้อมที่จะไปสอนหัวข้อนั้น ที่กลุ่มเดิมของตนเอง

ขั้นที่ 4 นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับกลุ่มเดิมของตน แล้วผลัดเปลี่ยนเวียนกันอธิบายให้เพื่อนในกลุ่มฟังที่ละหัวข้อ มีการซักถามข้อสงสัย ตอบปัญหา ทบทวนให้เข้าใจชัดเจน

ขั้นที่ 5 นักเรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาทั้งหมดทุกหัวข้อ แล้วนำคะแนนของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม

ขั้นที่ 6 กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด จะได้รับรางวัล หรือการชมเชยการสอนแบบ Jigsaw เป็นการสอนที่อาจนำไปใช้ในการทบทวนเนื้อหาที่มีหลาย ๆ หัวข้อหรือใช้กับบทเรียนที่เนื้อหาแบ่งแยกเป็นส่วน ๆ ได้ และเป็นเนื้อหาที่นักเรียนศึกษาจากเอกสารและสื่อการสอนได้

2. รูปแบบ STAD (Student Teams – Achievement Division) Slavin (1980) ได้เสนอรูปแบบการเรียนแบบเป็นทีม (Student Teams Learning Method) ซึ่งมี 4 รูปแบบ คือ Student Teams – Achievement Divisions (STAD) และ Teams – Games – Tournaments (TGT) ซึ่งเป็นรูปแบบที่สามารถปรับใช้กับทุกวิชาและระดับชั้น Team Assisted Individualization (TAI) เป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับการสอนวิชาคณิตศาสตร์ และ Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) ซึ่งเป็นรูปแบบในการสอนอ่านและการเขียน

2.1 หลักการพื้นฐานของรูปแบบการเรียนแบบเป็นทีมของสลาบิน ประกอบด้วย

2.1.1 การให้รางวัลเป็นทีม (Team Rewards) ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งในการวางเงื่อนไขให้นักเรียนพึ่งพากัน จัดว่าเป็น Positive Interdependence

2.1.2 การจัดสภาพการณ์ให้เกิดความรับผิดชอบในส่วนบุคคลที่จะเรียนรู้ (Individual Accountability) ความสำเร็จของทีมหรือกลุ่ม อยู่ที่การเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคนในทีม

2.1.3 การจัดให้มีโอกาสเท่าเทียมกันที่จะประสบความสำเร็จ (Equal Opportunities for Success) นักเรียนมีส่วนช่วยให้ทีมประสบความสำเร็จด้วยการพยายามทำผลงานให้ดีขึ้นกว่าเดิมในรูปของคะแนนปรับปรุง ดังนั้น แม้แต่คนที่เรียนอ่อนก็สามารถมีส่วนช่วยทีมได้ ด้วยการพยายามทำคะแนนให้ดีกว่าครั้งก่อน ๆ นักเรียนทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน ต่างได้รับการส่งเสริมให้ตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด ผลงานของทุกคนในทีมมีค่าภายใต้รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนี้

สำหรับรูปแบบ STAD เป็นรูปแบบหนึ่งที่ สลาวิน (Slavin) ได้เสนอไว้ เมื่อปี ค.ศ. 1980 นั้นมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ

2.2 องค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ

2.2.1 การนำเสนอสิ่งที่ต้องเรียน (Class Presentation) ครูเป็นผู้นำเสนอสิ่งที่นักเรียนต้องเรียน ไม่ว่าจะเป็นนิมิต ทักษะและ/หรือกระบวนการ การนำเสนอสิ่งที่ต้องเรียนนี้อาจใช้การบรรยาย การสาธิตประกอบการบรรยาย การใช้วีดิทัศน์หรือแม้แต่การให้นักเรียนลงมือปฏิบัติการทดลองตามหนังสือเรียน

2.2.2 การทำงานเป็นกลุ่ม (Teams) ครูจะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ แต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนประมาณ 4 – 5 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีทั้งเพศหญิงและเพศชาย และมีหลายเชื้อชาติ ครูต้องชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มได้ทราบถึงหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มว่านักเรียนต้องช่วยเหลือกัน เรียนร่วมกัน อภิปรายปัญหาาร่วมกัน ตรวจสอบคำตอบของงานที่ได้รับมอบหมายและแก้ไขคำตอบร่วมกัน สมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องทำงานให้ดีที่สุดเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ให้กำลังใจและทำงานร่วมกันได้

2.2.3 การทดสอบย่อย (Quizzes) หลังจากที่นักเรียนแต่ละกลุ่มทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูก็ทำการทดสอบย่อยนักเรียน โดยนักเรียนต่างคนต่างทำ เพื่อเป็นการประเมินความรู้ที่นักเรียนได้เรียนมา สิ่งนี้จะเป็นตัวกระตุ้นความรับผิดชอบของนักเรียน

2.2.4 คะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน (Individual Improvement Score) คะแนนพัฒนาการของนักเรียนจะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนทำงานหนักขึ้น ในการทดสอบแต่

ละครั้งครูจะมีคะแนนฐาน (Base Score) ซึ่งเป็นคะแนนต่ำสุดของนักเรียนในการทดสอบย่อยแต่ละครั้ง ซึ่งคะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนได้จากความแตกต่างระหว่างคะแนนพื้นฐาน (คะแนนต่ำสุดในการทดสอบ) กับคะแนนที่นักเรียนสอบได้ในการทดสอบย่อยนั้น ๆ ส่วนคะแนนของกลุ่ม (Team Score) ได้จากการรวมคะแนนพัฒนาการของนักเรียนทุกคนในกลุ่มเข้าด้วยกัน

2.2.5 การรับรองผลงานของกลุ่ม (Team Recognition) โดยการประกาศคะแนนของกลุ่มแต่ละกลุ่มให้ทราบ พร้อมกับให้คำชมเชย หรือให้ประกาศนียบัตรหรือให้รางวัลกับกลุ่มที่มีคะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด โปรดจำไว้ว่า คะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนมีความสำคัญเท่าเทียมกับคะแนนที่นักเรียนแต่ละคนได้รับจากการทดสอบ

2.3 สำหรับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสอน ครูดำเนินการสอนเนื้อหา ทักษะหรือวิธีการเกี่ยวกับบทเรียนนั้น ๆ อาจเป็นกิจกรรมที่ครูบรรยาย สาธิต ใช้สื่อประกอบการสอน หรือให้นักเรียนทำกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นทบทวนความรู้เป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 4 – 5 คน ที่มีความสามารถทางการเรียนต่างกัน สมาชิกในกลุ่มต้องมีความเข้าใจกัน สมาชิกทุกคนจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อช่วยเหลือกันและกันในการศึกษาเอกสารและทบทวนความรู้เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการสอบย่อย ครูเน้นให้นักเรียนทำดังนี้

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบย่อย ครูจัดให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อย หลังจากนักเรียน เรียนและทบทวนเป็นกลุ่มเกี่ยวกับเรื่องที่กำหนด นักเรียนทำแบบทดสอบคนเดียว

ขั้นที่ 4 ขั้นหาคะแนนพัฒนาการ คะแนนพัฒนาการเป็นคะแนนที่ได้จากการพิจารณาความแตกต่างระหว่างคะแนนการทดสอบครั้งก่อน ๆ กับคะแนนการทดสอบครั้งปัจจุบันซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนกำหนดไว้ ดังนั้น จะต้องมีการกำหนดคะแนนฐานของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งอาจได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบ 3 ครั้งก่อน หรืออาจใช้คะแนนทดสอบครั้งก่อนหากเป็นการหาคะแนนปรับปรุงโดยใช้รูปแบบการสอน STAD เป็นครั้งแรก

ขั้นที่ 5 : ขั้นให้รางวัลกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนพัฒนาการตามเกณฑ์ที่กำหนดจะได้รับคำชมเชยหรือติดประกาศที่บอร์ดในห้องเรียนการจัดกิจกรรมรูปแบบ STAD อาจนำไปใช้กับบทเรียนใด ๆ ก็ได้ เนื่องจากขั้นแรกเป็นการสอนที่ครูดำเนินการตามปกติ แล้วจึงจัดให้มีการทบทวนเป็นกลุ่ม

3. รูปแบบ LT (Learning Together)

รูปแบบ LT (Learning Together) นี้ จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson) เป็นผู้เสนอในปี ค.ศ. 1975 ต่อมาในปี ค.ศ. 1984 เขาเรียกรูปแบบนี้ว่า วงกลมการเรียนรู้ (Circles of Learning) รูปแบบนี้มีการกำหนดสถานการณ์และเงื่อนไขให้นักเรียนทำผลงานเป็นกลุ่ม ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแบ่งปันเอกสาร การแบ่งงานที่เหมาะสม และการให้รางวัลกลุ่ม ซึ่งจอห์นสันและจอห์นสันได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า

3.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามรูปแบบ LT จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบ ดังนี้

3.1.1 สร้างความรู้สึกพึ่งพิงพากัน (Positive Interdependence) ให้เกิดขึ้นในกลุ่มนักเรียน ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี

3.1.2 จัดให้มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน (Face - To - Face Interaction) ให้นักเรียนทำงานด้วยกัน

3.1.3 จัดให้มีความรับผิดชอบในส่วนบุคคลที่จะเรียนรู้ (Individual Accountability) เป็นการทำให้นักเรียนแต่ละคนตั้งใจเรียนและช่วยกันทำงาน ไม่กินแรงเพื่อน

3.1.4 ให้ความรู้เกี่ยวกับทักษะสังคม (Social Skills) การทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างดี นักเรียนต้องมีทักษะทางสังคมที่จำเป็น ได้แก่ ความเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การสร้างความไว้วางใจ การสื่อสาร และทักษะการจัดการกับข้อขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์

3.1.5 จัดให้มีกระบวนการกลุ่ม (Group Processing) เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนประเมินการทำงานของสมาชิกในกลุ่ม ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และหาทางปรับปรุงการทำงานกลุ่มให้ดีขึ้น

จากหลักการดังกล่าวทำให้ได้รูปแบบการเรียนรู้ร่วมกัน หรือ Learning Together ที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้ได้ผลงานกลุ่ม ในขณะที่ทำงานนักเรียนช่วยกันคิดและช่วยกันตอบคำถาม พยายามทำให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมและทุกคนเข้าใจที่มาของคำตอบ ให้นักเรียนขอความช่วยเหลือจากเพื่อนก่อนที่จะถามครู และครูชมเชยหรือให้รางวัลกลุ่มตามผลงานของกลุ่มเป็นหลัก

3.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนแบบ LT

3.2.1 ครูและนักเรียนทบทวนเนื้อหาเดิม หรือความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้อง

3.2.2 ครูแจกแบบฝึกหัดหรืองานให้ทุกกลุ่ม กลุ่มละ 1 ชุดเหมือนเดิม นักเรียนช่วยทำงานโดยแบ่งหน้าที่แต่ละคน เช่น นักเรียนคนที่ 1 อ่านคำแนะนำ คำสั่งหรือโจทย์ในการดำเนินงาน

นักเรียนคนที่ 2 ฟังขั้นตอนและรวบรวมข้อมูล

นักเรียนคนที่ 3 อ่านสิ่งที่โจทย์ต้องการทราบแล้วหาคำตอบ

นักเรียนคนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ

เมื่อนักเรียนทำแต่ละข้อหรือแต่ละส่วนเสร็จแล้ว ให้นักเรียนหมุนเวียนเปลี่ยนหน้าที่กันในการทำโจทย์ข้อถัดไปทุกครั้งจนเสร็จแบบฝึกทั้งหมด

3.2.3 แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบหรือผลงานเพียงชุดเดียว ถือว่าเป็นผลงานที่สมาชิกทุกคนยอมรับ และเข้าใจแบบฝึกหรือการทำงานชิ้นนี้แล้ว

3.2.4 ตรวจสอบคำตอบหรือผลงานให้คะแนนด้วยกลุ่มเองหรือครูก็ได้ กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รางวัลหรือติดประกาศไว้ในบอร์ด

4. รูปแบบ TAI (Team Assisted Individualization)

TAI (Team Assisted Individualization) คือ วิธีการสอนที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) และการสอนรายบุคคล (Individualization Instruction) เข้าด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียนได้ด้วยตนเองตามความสามารถของตนและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

4.1 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

4.1.1 จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 – 5 คน ประกอบด้วยนักเรียนเก่งปานกลาง และอ่อน

4.1.2 ทดสอบจัดระดับ (Placement Test) ตามคะแนนที่ได้

4.1.3 นักเรียนศึกษาเอกสารแนะนำบทเรียน ทำกิจกรรมจากสื่อที่ได้รับมอบแล้วส่งให้เพื่อนในกลุ่ม

4.1.4 เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดทักษะในสื่อที่ได้เรียนจบแล้ว

5. รูปแบบ TGT (Teams-Games-Tournaments)

การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือตามรูปแบบ TGT เป็นการเรียนแบบร่วมมือกันแข่งขันทำกิจกรรม โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมดังนี้

ขั้นที่ 1 : ครูทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้วครั้งก่อน ด้วยการซักถามและอธิบายตอบข้อสงสัยของนักเรียน

ขั้นที่ 2 : จัดกลุ่มแบบคละกัน (Home Team) กลุ่ม 3 – 4 คน

ขั้นที่ 3 : แต่ละทีมศึกษาหัวข้อที่เรียนในวันนี้จากแบบฝึก นักเรียนแต่ละคนทำหน้าที่และปฏิบัติตามกติกาของ Cooperative Learning เช่น เป็นผู้ จดบันทึก ผู้คำนวณ ผู้สนับสนุน เมื่อสมาชิกทุกคน เข้าใจและสามารถทำ แบบฝึกหัดได้ ถูกต้องทุกข้อ ทีมจะเริ่มทำการแข่งขันตอบปัญหา

ขั้นที่ 4 : การแข่งขันตอบปัญหา (Academic Games Tournament)

ขั้นที่ 5 : นักเรียนกลับมาสู่เดิม (Home Team) รวมแต้มโบนัสของทุกคน ทีมใดที่มีแต้มโบนัสสูงสุด จะให้รางวัลหรือติดประกาศไว้ในมุมข่าวของห้อง

6. รูปแบบ GI (Group Investigation)

GI (Group Investigation) พัฒนาโดย Sharan และคณะ เป็นรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือที่มีความซับซ้อนและกว้างมาก ปรัชญาของรูปแบบ GI ก็คือ ต้องการปลูกฝังการร่วมมือกันอย่างมีประชาธิปไตย มีการกระจายภาระงานและสิทธิในการแสดงความคิดเห็นที่เท่าเทียมกันของสมาชิกในกลุ่ม GI มีการกระตุ้นบทบาทที่แตกต่างกันทั้งภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม

6.1 แนวคิดในการจัดการเรียนการสอน

6.1.1 นักเรียนแต่ละคนจะได้แสดงความสามารถของตน ในการแสวงหาความรู้

6.1.2 นักเรียนแต่ละคน ต้องถ่ายทอดความรู้หรือวิธีการทำงานให้เพื่อนนักเรียนเข้าใจด้วย

6.1.3 ทุกคนต้องร่วมแสดงความคิดเห็นอภิปรายซักถามจนเข้าใจในเรื่อง (หรือทุกงาน)

6.1.4 ทุกคนต้องร่วมมือกันสรุปความเข้าใจที่ได้ (สูตรหรือความสัมพันธ์หรือผลงาน) นำส่งอาจารย์เพียง 1 ฉบับเท่านั้น

6.1.5 เหมาะกับการสอนความรู้ที่สามารถแยกเป็นอิสระได้เป็นส่วน ๆ หรือแยกทำได้หลายวิธี หรือการทบทวนเรื่องใดที่แบ่งเป็นเรื่องย่อย ๆ ได้ หรือการทำงานที่แยกออกเป็นชั้น ๆ ได้

6.2 GI มีองค์ประกอบอยู่ด้วยกัน 6 ประการ คือ

6.2.1 การเลือกหัวข้อเรื่องที่จะศึกษา (Topic Selection) นักเรียนเลือกหัวข้อที่เฉพาะเจาะจงของปัญหาที่เลือกแล้วกลุ่มจะแบ่งภาระงานออกเป็นงานย่อย ๆ ที่มีสมาชิก 2 – 5 คน ร่วมกันทำงาน

6.2.2 การวางแผนร่วมมือกันในการทำงาน (Cooperative Planning) ครูและนักเรียนวางแผนร่วมกันในวิธีดำเนินการ ภาระงานที่ทำ และเป้าหมายของงานในแต่ละหัวข้อย่อยตามปัญหาที่เลือก

6.2.3 การดำเนินงานตามแผนการที่วางไว้ (Implementation) นักเรียนดำเนินงานตามแผนการที่วางไว้ในขั้นที่ 2 กิจกรรมและทักษะต่าง ๆ ที่นักเรียนจะต้องศึกษาควรมาจากแหล่งข้อมูลทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ครูจะให้คำปรึกษากับกลุ่มพร้อมกับติดตามความก้าวหน้าในการทำงานของนักเรียนและช่วยเหลือนักเรียนเมื่อเขาต้องการความช่วยเหลือ

6.2.3.1 การวิเคราะห์และสังเคราะห์งานที่ทำ (Analysis and Synthesis) นักเรียนวิเคราะห์และประเมินข้อมูลที่เขารวบรวมได้ในขั้นที่ 3 และวางแผนหรือลงข้อสรุปในรูปแบบที่น่าสนใจเพื่อนำเสนอต่อชั้นเรียน

6.2.3.2 การนำเสนอผลงาน (Presentation of Final Report) กลุ่มนำเสนอผลงานตามหัวข้อเรื่องที่เลือก ครูต้องพยายามให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมขณะที่มีการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน เพื่อเป็นการขยายความคิดของตัวนักเรียนเองให้กว้างไกล โดยเฉพาะในหัวข้อเรื่องที่กลุ่มไม่ได้ศึกษาครูจะทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานในระหว่างการเสนอผลงาน

6.2.3.3 การประเมินผล (Evaluation) ครูและนักเรียนจะร่วมกันประเมินผลงานที่ถูกนำเสนอ พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นที่มีต่อผลงานทุกชิ้น การประเมินผลอาจรวมทั้งการประเมินเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม

GI เป็นการเรียนแบบร่วมมือที่มอบหมายความรับผิดชอบอย่างสูงให้กับนักเรียน ในการที่จะบ่งชี้ว่าเรียนอะไรและเรียนอย่างไร ในการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และตีความหมายของ สิ่งที่ศึกษา โดยเน้นการสื่อความหมายและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของกันและกันในการทำงาน

7. โปรแกรม CIRC (Cooperative Integrated Reading and Composition) CIRC คือ โปรแกรมสำหรับสอนการอ่าน การเขียนและทักษะทางภาษา (Language arts) ใช้กับ นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยเน้นที่หลักสูตรและวิธีการสอน ในการพยายามนำการ เรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ โปรแกรม CIRC พัฒนาขึ้นโดย Madden, Slavin และ Stevens ในปี 1986 นับว่าเป็นโปรแกรมที่ใหม่ที่สุดของวิธีการเรียนรู้เป็นทีม ซึ่งเป็นโปรแกรมการเรียนแบบร่วมมือที่ น่าสนใจยิ่ง เนื่องจากเป็นโปรแกรมการเรียนการสอนที่นำการเรียนแบบร่วมมือมาใช้ในการอ่านและ การเขียนโครงการ

CIRC – Writing/Language Arts สำหรับการเขียน วิธีการที่ใช้ขึ้นอยู่กับรูปแบบ กระบวนการเขียน ซึ่งใช้รูปแบบทีมเหมือนกับโปรแกรม CIRC สำหรับการอ่าน วิธีการนี้นักเรียนทำงาน ร่วมกันเพื่อวางแผน (Plan) ร่างต้นฉบับ (Draft) ทบทวนแก้ไข (Revise) รวบรวมและลำดับเรื่อง (Edit) และพิมพ์หรือแสดงผลงาน (Publish) เรื่องที่แต่งออกมา โดยครูเป็นผู้เสนอเนื้อหาเพียง เล็กน้อยเกี่ยวกับแนวทางเนื้อหา และกลวิธีของการเขียน

CIRC สำหรับการอ่านและการเขียนนั้น โดยปกติแล้วจะใช้ควบคู่ไปด้วยกันแต่ กระนั้นก็สามารถใช้โปรแกรมนี้แยกในการสอนอ่าน หรือสอนการเขียนเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งได้

7.1 โปรแกรมการเรียนแบบร่วมมือ มีลักษณะกิจกรรมโดยรวมดังนี้คือ

7.1.1 การสอนเริ่มต้นจากครูเสมอ (Teacher Instruction)

7.1.2 การฝึกปฏิบัติภายในทีม (Team Practice) นักเรียนทำงานในกลุ่ม ซึ่งมีสมาชิก 4 – 5 คน โดยมีความสามารถแตกต่างกัน เรียนรู้กันจากที่ครูได้มอบหมายให้โดยการใช้ Worksheet หรืออุปกรณ์การฝึกอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่เรียน นักเรียนจะได้ประเมินเพื่อนสมาชิกใน กลุ่มซึ่งกันและกัน

7.1.3 นักเรียนได้ประเมินการเรียนรู้ของตนเอง (Individual Assessment) ในเรื่องของข้อความรู้หรือทักษะที่เขาได้รับในบทเรียน

7.1.4 คะแนนจากการประเมินนักเรียนแต่ละคน จะรวมเป็นคะแนนของทีม (Team Recognition) ทีมใดที่ได้คะแนนถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จะได้รับใบประกาศนียบัตรหรือรางวัลอื่น ๆ

7.2 การสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในชั้นเรียน

การสังเกตเป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่เปิดโอกาสให้ผู้รวบรวมข้อมูลสัมผัสกับความเป็นจริงและสิ่งที่ต้องการจะรวบรวมด้วยตัวเอง ทำให้มีโอกาสที่จะรวบรวมข้อมูลได้ตรงสภาพความเป็นจริงได้มากและสามารถที่จะรวบรวมรายละเอียดของข้อมูลในแนวลึกได้ การสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักเรียนโดยใช้วิธีการสังเกต จะช่วยให้ได้รายละเอียดของพฤติกรรมที่แสดงถึงการร่วมมือของนักเรียนในชั้นเรียนได้ชัดเจนขึ้น การสังเกตเป็นวิธีการพื้นฐานที่จะได้ข้อมูลมาตามต้องการ ซึ่งการที่จะได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้นั้น ผู้สังเกตต้องมีลักษณะดังนี้

7.2.1 ความตั้งใจของผู้สังเกต (Attention) ในการสังเกตพฤติกรรมของสิ่งใด ผู้สังเกตต้องมีเป้าหมายที่จะสังเกตว่าศึกษาสิ่งใด ต้องสะกดใจอย่างแน่วแน่ในการสังเกตแต่สิ่งนั้น จิตใจไม่ไขว่เขวไปมา และจะต้องสังเกตไปที่ละอย่างอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ผู้สังเกตยังต้องขจัดปัญหาส่วนตัวหรือความลำเอียงส่วนตัวของตนเองออกในระยะเวลาที่ทำการสังเกต เพื่อจะได้ข้อมูลที่เป็นจริงหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริง

7.2.2 ประสาทสัมผัส (Sensation) ทางด้านประสาทสัมผัสต้องแน่ใจว่าประสาทสัมผัสของผู้สังเกตจะต้องทำงานปกติหรือสภาพร่างกายต้องปกติด้วย เพราะถ้าหากว่าสภาพร่างกายปกติแล้ว จะมีผลต่อประสาทสัมผัสอยู่ในสภาพดี และว่องไวต่อการสัมผัสสิ่งที่กำลังสังเกต

7.2.3 การรับรู้ (Perception) ในการสังเกตสิ่งที่กำลังศึกษา ผู้สังเกตจะต้องมีการรับรู้ที่ดี เมื่อรับรู้มาแล้วสามารถแปลความหมายออกมาได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง

7.3 หลักการสังเกต

ผู้สังเกตที่ดี คือ ผู้ที่ทำการสังเกตแล้วได้ข้อมูลที่ตรงกับความต้องการมากที่สุด ซึ่งผู้สังเกตจะเป็นผู้สังเกตที่ดีได้นั้นต้องมีหลักในการสังเกต ดังนี้

7.3.1 กำหนดการสังเกตให้จำกัดเฉพาะเป็นเรื่อง ๆ ไปไม่ใช่เห็นสิ่งใดมากระทบแล้วรับไวหมด

7.3.2 สังเกตอย่างมีความมุ่งหมาย มิใช่ว่าสังเกตไปเรื่อย ๆ คือ ต้องมีจุดมุ่งหมายที่จะดู เมื่อพบเห็นแล้วแปลความหมายออกมาว่าคืออะไร

7.3.3 สังเกตด้วยความพิถีพิถันหาค่าจนสามารถมองเห็นรายละเอียดของเรื่องนั้นได้ อย่างลึกซึ้ง มิใช่ว่ามองเห็นแต่ผิว หรือลักษณะของภายนอกเท่านั้น

7.3.4 เมื่อสังเกตแล้วต้องมีการบันทึกไว้เพื่อเตือนความจำ จะได้ไม่หลงลืมรายละเอียดที่ได้สังเกตมา

7.3.5 ผู้สังเกตควรใช้แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) หรือเครื่องมือวัดอื่น ๆ ประกอบในการสังเกตนี้ด้วย

7.4 ประเภทของการสังเกต

การรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

7.4.1 การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้วิจัยเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่ในกลุ่มที่ตนศึกษา และมีการทำกิจกรรมร่วมกัน โดยผู้วิจัยเป็นสมาชิกผู้หนึ่งของกลุ่มหรือสถานการณ์ที่ศึกษา เช่น เข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนนั้น เมื่อต้องการศึกษาถึงชีวิตของคนในชุมชนนั้น ข้อดีคือ จะได้ข้อมูลที่แท้จริง จุดด้อยคือ อาจเกิดจากผู้สังเกต ซึ่งจะทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความเที่ยงตรง

7.4.2 การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non - participant Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้วิจัยกระทำตนเป็นบุคคลภายนอก ไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่กลุ่มกำลังทำกันอยู่ การไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในความหมายนี้ หมายถึง ไม่เข้าไปร่วมในกิจกรรมของกลุ่มนั้นเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงการไม่เข้าไปอยู่ในบริเวณสถานที่ด้วย มักใช้ในกรณีที่ไม่ต้องการให้ผู้ถูกสังเกตรู้สึก รบกวนจากตัวผู้สังเกต ผู้สังเกตเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น

ทิตนา แคมมณี (2548, น. 102) ได้อธิบายถึงรูปแบบการเรียนรู้การสอนแบบร่วมมือว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายรูปแบบจะมีวิธีการหลัก ๆ ซึ่งได้แก่ การจัดกลุ่มการศึกษาเนื้อหาสาระ การทดสอบ การคิดคะแนน และระบบการให้รางวัล แตกต่างกันไปเพื่อสนองวัตถุประสงค์เฉพาะแต่ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดต่างก็ใช้หลักการเดียวกัน คือ หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการและมีวัตถุประสงค์มุ่งตรงไปในทิศทางเดียวกัน คือ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่ศึกษาอย่างมากที่สุดโดยอาศัยการร่วมกัน ช่วยเหลือกันและแลกเปลี่ยนความรู้

กันระหว่างกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน ความแตกต่างของรูปแบบแต่ละรูปจะอยู่ที่เทคนิคในการศึกษาเนื้อหาสาระและวิธีการเสริมแรงและการให้รางวัล รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นิยมใช้ทั่วไปในปัจจุบันมี 8 รูปแบบ ดังนี้

1. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบจิ๊กซอร์ (JIG - SAW) จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มและความสามารถ (เก่ง - กลาง - อ่อน) กลุ่มละ 4 คน กลุ่มนี้เรียกว่า กลุ่มบ้าน (Home-group) มอบหมายเนื้อหาให้ช้อย่อยแตกต่างกันแล้ว กลับไปกลุ่มที่มีเนื้อหาเดียวกัน เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เมื่อศึกษาเนื้อหาอย่างละเอียดก็กลับไปกลุ่มบ้านสอนเพื่อนในกลุ่มในเรื่องสาระของตน สมาชิกของกลุ่มได้รายละเอียดของเนื้อหาทั้งหมดและทดสอบ นำคะแนนทดสอบรายบุคคลมารวมกันหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

2. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ เอส.ที.เอ.ดี (STAD) จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละกันตามความสามารถ (เก่ง - กลาง - อ่อน) กลุ่มละ 4 คนเรียนว่า กลุ่มบ้านของเราสมาชิกในกลุ่มรับเนื้อหาสาระศึกษาร่วมกันเป็นหลายตอนและสมาชิกในกลุ่มทำแบบทดสอบแต่ละตอนเก็บคะแนนไว้แล้วหาค่าเฉลี่ยของตนไว้ สมาชิกทดสอบรวมยอดครั้งสุดท้าย เอาคะแนนรวมยอดลบคะแนนเฉลี่ยก็จะได้คะแนนเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการมารวมกันในกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนสูงได้รับรางวัล

3. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ แอล.ที (LT) (Learning Together) จัดกลุ่มผู้เรียน เข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง - ปานกลาง - อ่อน) กลุ่มละ 4 คน ศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกันโดยกำหนดบทบาทให้แต่ละคนมีหน้าที่ช่วยเหลือกลุ่มในการเรียนรู้ กลุ่มสรุปคำตอบร่วมกันส่งคำตอบเป็นผลงานของกลุ่ม ผลงานกลุ่มได้คะแนนเท่าไร สมาชิกทุกคนในกลุ่มนั้นจะได้คะแนนเท่ากันทุกคนในการทำกิจกรรมครั้งนี้ได้ใช้เทคนิคการเรียนรู้รูปแบบแอล.ที (LT)

4. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ จี.ไอ (G.I) (Group Investigation) รูปแบบนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนช่วยกันสืบค้นข้อมูลมาใช้ในการเรียนรู้ร่วมกัน โดยมีขั้นตอนเริ่มจากจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง - ปานกลาง - อ่อน) กลุ่มละ 4 คน ศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกันโดยแบ่งหัวช้อย่อยให้สมาชิกไปศึกษาหาคำตอบ โดยให้ผู้เรียนอ่อนเลือกก่อนเมื่อศึกษาเสร็จแล้วก็มาให้กลุ่ม กลุ่มอภิปรายร่วมกัน สรุปผลการศึกษา นำเสนอหน้าชั้น

5. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ ที.เอ.ไอ (TAI) (Team Assisted Individualization) จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) เรียกกลุ่ม “บ้านของ

เรา” สมาชิกในกลุ่มได้รับเนื้อหาสาระศึกษาร่วมกัน และสมาชิกจับคู่ทำแบบฝึกหัดแล้วใครทำแบบฝึกหัดได้ 75% ไปรับการทดสอบรวบยอด นักเรียนไม่ช่วยเหลือกัน คนที่ซ่อมต้องช่วยจนทำได้จึงจะได้จึงจะได้ทดสอบรวบยอด เพื่อแต่ละกลุ่มแข่งขันเสร็จ เอาคะแนนสมาชิกของตนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม

6. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบที.จี.ที (TGT) (Team Games Tournament) จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน เรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านของเรา สมาชิกในบ้านรับเนื้อหาสาระศึกษาร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มแยกย้ายไปแข่งขันกับกลุ่มอื่นตามความสามารถคือ คนเก่งแข่งกับคนเก่ง คนอ่อนแข่งกับคนอ่อน และรวมคะแนนของตนได้ตามโบนัสที่กำหนด เมื่อแต่ละกลุ่มแข่งขันเสร็จเอาคะแนนสมาชิกของตนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม

7. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ ซี.ไอ.อาร์.ซี (CIRC) (Co-operative Integrated Reading and Composition) เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ใช้สอนอ่านและเขียน โดยเฉพาะมีขั้นตอนดังนี้ แบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถในการอ่าน สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน มีพื้นความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คน แตกต่างกัน ครูจะเรียกคู่ที่มีระดับความรู้เท่ากันมาสอนให้กลับเข้ากลุ่มแล้วเรียกคู่ต่อไปที่มีความรู้ต่างกันมาสอน และทดสอบรายบุคคลคะแนนที่ได้เป็นทั้งรายบุคคลและทีม

8. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบคอมเพล็กซ์ (Complex Instruction) รูปแบบนี้คล้ายคลึงกับรูปแบบ จี.ไอ. ซึ่งมีขั้นตอนคือ จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง-ปานกลาง-อ่อน) กลุ่มรับเนื้อหาสาระมารวมกันไปศึกษาสืบค้นโดยสมาชิกรับเนื้อหาตามความสามารถให้คนอ่อนเลือกเนื้อหาก่อน เมื่อแต่ละคนศึกษาเนื้อหาแล้ว กลับเข้ากลุ่มเอาคำตอบให้กลุ่มร่วมกันอภิปราย และสรุปผลการศึกษา เสนอผลงานหน้าชั้น

2.3.10 ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ

วันเพ็ญ จันเจริญ (2542, น. 119) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ มีดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน
2. สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูดแสดงออก แสดงความคิดเห็นลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. เสริมให้มีความช่วยเหลือกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่ง

4. ภาคภูมิใจ รู้จักสละเวลา ส่วนเด็กที่ไม่เก่งเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อน สมาชิกด้วยกัน

5. ร่วมกันคิดทุกคน ทำให้เกิดการระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เพื่อประเมินคำตอบที่เหมาะสมที่สุด เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาก และวิเคราะห์และตัดสินใจเลือก

6. ส่งเสริมทักษะทางสังคม เช่น การอยู่ร่วมกันด้วยมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเข้าใจกันและกัน อีกทั้งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

ทิศนา ขมมณี (2545, น. 101-10) ได้บอกประโยชน์หรือข้อดีของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือได้รับความนิยมแพร่หลายมากนับตั้งแต่รายงานวิจัยเรื่องแรกที่ได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1898 ปัจจุบัน มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง ประมาณ 600 เรื่อง และงานวิจัยเชิงหาความสัมพันธ์ประมาณ 100 เรื่อง ผลจากการวิจัยทั้งหลายดังกล่าวพบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่งผลดีต่อผู้เรียนตรงกันในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. มีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายมากขึ้น (Greater Efforts to Achieve) การเรียนแบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายเป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีผลงานมากขึ้นการเรียนรู้มีความคงทนมากขึ้น (Long-term Retention) มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพใช้เหตุผลดีขึ้นและคิดอย่างมีวิจารณญาณมากขึ้น

2. มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนดีขึ้น (More Positive Relationships Among Students) การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีน้ำใจเป็นนักกีฬามากขึ้นใส่ใจผู้อื่นมากขึ้น เห็นคุณค่าของความแตกต่างความหลากหลายการประชาสัมพันธ์และการรวมกลุ่ม

3. มีสุขภาพจิตดีขึ้น (Greater Psychological Health) การเรียนแบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีสุขภาพจิตดีขึ้นมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นนอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและความสามารถในการเผชิญกับความเครียดและความผันแปรต่าง ๆ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกรสร้างความสัมพันธ์และความสามัคคีระหว่างผู้เรียนในกลุ่มซึ่งมีสมาชิกกลุ่มไม่ใหญ่เกินไปนักและทำให้ผู้เรียนที่มีความสามารถสูงได้ช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสามารถ

ปานกลางและอ่อนจึงเป็นการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมด้านความมีน้ำใจ และเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน รับฟังความคิดเห็นของคนอื่นตลอดจนมีความรับผิดชอบของงานที่ได้รับความร่วมมือกันในการทำงาน เพราะความสำเร็จของกลุ่มถือเป็นเป้าหมายสำคัญนอกจากนี้ยังเป็นการฝึกทักษะทางสังคมความเป็นประชาธิปไตยให้แก่ผู้เรียนผู้เรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคม

4. ข้อจำกัดของการเรียนรู้แบบร่วมมือการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีข้อจำกัดคือ จำนวนสมาชิกในกลุ่มไม่ควรมีจำนวนมากเกินไปและสมาชิกในกลุ่มทุกคนจะต้องมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานร่วมกันตลอดระยะเวลาที่ทำงานกลุ่มเดียวกันซึ่งผู้สอนควรจัดให้อยู่กลุ่มเดียวกันประมาณ 5-6 สัปดาห์ ผู้สอนจะต้องรู้จักจัดการควบคุมการร่วมกิจกรรมให้อยู่ภายในเวลาที่กำหนดจากประโยชน์ข้างต้นสรุปได้ว่าประโยชน์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนส่งเสริมให้นักเรียนมีความพยายามในการบรรลุเป้าหมายสุขภาพจิตของนักเรียนดีขึ้นแต่ก็มีข้อจำกัดคือจำนวนสมาชิกในกลุ่มต้องลดความสามารถต้องมีความมุ่งมั่นในการทำงานกลุ่มทุกคนและต้องมีการเปลี่ยนกลุ่มด้วย

ทิตนา แคมมณี (2545, น. 198) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเอาไว้ดังนี้

1. นักเรียนมีความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายในการเรียนมากขึ้น (Greater Efforts to Achieve) การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ในบรรลุเป้าหมายเป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีผลงานมากขึ้นนักเรียนมีความคงทนมากขึ้น (Long-Term Retention) มีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีการใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพรู้จักใช้เหตุผลดีขึ้นและคิดอย่างมีวิจารณญาณมากขึ้น

2. มีความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนดีขึ้น (More Positive Relationships Among Student) การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือทำให้นักเรียนมีน้ำใจเป็นนักกีฬามากขึ้นใส่ใจในผู้อื่นมากขึ้นเห็นคุณค่าของความแตกต่างความหลากหลายการประชาสัมพันธ์และการรวมกลุ่ม

3. มีสุขภาพจิตดีขึ้น (Greater Psychological Health) การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือช่วยให้นักเรียนมีสุขภาพจิตดีขึ้นมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นนอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและความสามารถในการเผชิญกับความเครียดและความผันแปรต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การเรียนแบบกลุ่มร่วมมือเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่สามารถช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการในหลายๆ ด้านเพราะเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนจะต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ได้ฝึกทักษะทางด้านสังคมและทางสติปัญญาควบคู่กันไป ครูผู้สอนควรแนะนำนักเรียนทางด้านคุณธรรมควบคู่ไปกับการแข่งขันเพื่อให้นักเรียนได้ออกไปพัฒนาและอยู่ร่วมในสังคมอื่น ๆ ได้อย่างมีความสุขการเรียนรู้อย่างมีความสุข

2.4 การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค LT (Learning Together)

2.4.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT

ไสว พักขาว (2542, น. 151) ได้อธิบายความหมายของเทคนิคที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือแบบ LT (Learning Together) ไว้ว่า เป็นวิธีที่เหมาะสมกับการสอนที่มีโจทย์ปัญหาการคำนวณ หรือ การฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ เป็นรูปแบบที่มีการกำหนดสถานการณ์และเงื่อนไขให้นักเรียนทำผลงานเป็นกลุ่ม ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแบ่งปันเอกสารการแบ่งงานที่เหมาะสม และการให้รางวัลกลุ่ม

สุวิทย์ มูลคำ (2546, น. 90) ได้ให้รายละเอียดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบร่วมเรียนร่วมรู้ (Learning Together : LT) เป็นวิธีการที่เหมาะสมกับเนื้อหากิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนแน่นอน ผู้เรียนทำงานร่วมกันภายในกลุ่มโดยแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างเด่นชัดเพื่อให้ได้มาซึ่งผลงานกลุ่ม

ทีศนา แคมมณี (2548, น. 69-70) ได้อธิบายถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้โดยใช้เทคนิค LT ไว้ว่า เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกรูปแบบหนึ่งที่มีกระบวนการที่ง่ายไม่ซับซ้อนที่แบ่งกลุ่มผู้เรียนกลุ่มละ 4 คน โดยจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถทั้งเก่ง ปานกลาง อ่อน อยู่ด้วยกัน กลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คน ศึกษาเนื้อหาพร้อมกันโดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ช่วยกลุ่มในการเรียนรู้ เช่น สมาชิกคนที่ 1 : อ่านคำสั่ง สมาชิกคนที่ 2 : หาคำตอบ สมาชิกคนที่ 3 : หาคำตอบ สมาชิกที่ 4 : ตรวจสอบคำตอบ กลุ่มย่อยสรุปคำตอบร่วมกันส่งคำตอบนั้นเป็นผลงานของกลุ่ม ผลงานของกลุ่มได้คะแนนเท่าไรสมาชิกทุกคนจะได้คะแนนนั้นเท่ากันทุกคน ดังนั้นผู้สอนจะต้องใช้เทคนิคการ

เสริมแรง เช่น ให้รางวัล คำชมเชย เป็นต้น สมาชิกกลุ่มจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน ช่วยเหลือกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 23) ได้เรียกรูปแบบร่วมเรียนร่วมรู้ว่า กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together : LT) กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้สมาชิกในกลุ่มได้รับผิดชอบ มีบทบาทหน้าที่ทุกคน เช่น เป็นผู้อ่าน เป็นผู้จัดบันทึก เป็นผู้รายงานนาเสนอ เป็นต้น ทุกคนช่วยกันทำงาน จนได้ผลงานสำเร็จ ส่งและนำเสนอผู้สอน

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือแบบ LT (Learning Together) เป็นเทคนิคที่มีกระบวนการในการสอนที่ไม่ยุ่งยากและซับซ้อน โดยกระบวนการคือให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันศึกษาเนื้อหาพร้อมกัน โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ช่วยกลุ่มในการเรียนรู้ และสรุปคำตอบร่วมกันเป็นผลงานของกลุ่ม โดยสมาชิกในมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ

2.4.2 วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

สุวิทย์ มูลคำ (2546, น. 91) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของเทคนิค LT ดังนี้

1. เพื่อฝึกทักษะเฉพาะเรื่อง เช่น การทดลอง การแก้ปัญหา หรือการสรุปผล
2. เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านความรับผิดชอบการทำงานร่วมกับ

ผู้อื่น

ทิตินา แคมมณี (2548, น. 69-70) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของเทคนิค LT ดังนี้

1. เพื่อมุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่าง ๆ ด้วยตนเอง และด้วยความร่วมมือและความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ
2. เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคมต่าง ๆ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการสร้างความสัมพันธ์
3. เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิด การแก้ปัญหา

2.4.3 ขั้นตอนการจัดการจัดการเรียนรู้แบบ LT

David Johnson and Robert Johnson (1991) ได้เสนอการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ด้วยกัน ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีความคล้ายคลึงกับรูปแบบการสอนแบบ

สืบสวนสอบสวน (Group Investigation) ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ด้วยกันนี้ จะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มละความสามารถ เน้นการสร้างกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมก่อนที่จะทำงานร่วมกันจริง และเน้นการอภิปรายในกลุ่มว่าสมาชิกทำงานช่วยกันได้ดีเพียงใด การเรียนรู้แบบการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ด้วยกัน มีลักษณะการเรียนรู้ ดังนี้

1. ครูกำหนดงานให้นักเรียนทำ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่นักเรียนเคยเรียนมาก่อนกำหนดว่าให้ทำงานอะไร แต่ไม่ได้กำหนดรายละเอียดของงาน เพื่อให้นักเรียนได้มีความคิดสร้างสรรค์ผลงานเอง อาจจะเป็นงานขนาดใหญ่ที่ต้องทำทั้งชั้นเรียน แต่ต้องมีการแบ่งงานกันทำในส่วนต่าง ๆ และนำมารวมกัน และจะต้องรับรู้ในงานส่วนอื่น ๆ ของเพื่อนนักเรียนคนอื่นที่ททำด้วย

2. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม โดยละความสามารถ ซึ่งแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3- 5 คนและทำงานตามที่ครูได้กำหนดไว้ให้ จากนั้นร่วมกันวางแผนการทำงาน มอบหมายบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนให้ชัดเจน

3. งานที่ทำนั้นมีลักษณะที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน สมาชิกกลุ่มมีความรับผิดชอบในงานส่วนของตนเอง เมื่องานในส่วนของตนเองเสร็จแล้ว จะนำงานของทุกคนมารวมเป็นงานของกลุ่ม ดังนั้นความสำเร็จของกลุ่มเกิดจากความร่วมมือของสมาชิกกลุ่มทุกคน

4. มีการนำเสนอผลงานเมื่องานเสร็จสิ้นลง โดยสมาชิกกลุ่มได้ร่วมปรึกษาถึงวิธีการนำเสนอผลงานและวิธีการทำงานของกลุ่ม

5. ครูเป็นผู้ประเมินผลการทำงานของกลุ่ม โดยเน้นผลงานและกระบวนการทำงานซึ่งมีวิธีการประเมินโดยคัดเลือกตัวแทนกลุ่มออกมาสอบถามเกี่ยวกับงานที่ได้ทำ และกระบวนการทำงานของกลุ่ม

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 39) ได้อธิบายขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบ LT ไว้ดังนี้

1. ครูและนักเรียนอภิปราย สรุปเนื้อหาที่เรียนในคาบที่แล้ว
2. แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มละความสามารถกัน กลุ่มละ 4-5 คน
3. ครูแจกใบงานกลุ่มละ 1 แผ่น
4. แบ่งหน้าที่ของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มดังนี้
คนที่ 1 อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนในการดำเนินงาน

คนที่ 2 ฟังขั้นตอนและจดบันทึก

คนที่ 3 อ่านคำถามและหาคำตอบ

คนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ (ข้อมูล)

5. แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบเพียงแผ่นเดียวหรือส่งงาน 1 ชิ้น ผลงานที่เสร็จและส่งเป็นผลงานที่ทุกคนในกลุ่มยอมรับ ซึ่งทุกคนในกลุ่มจะได้คะแนนเท่ากัน

6. ปิดประกาศชมเชยกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

ไสว พิกขาว (2547, น. 11) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ไว้ดังนี้

1. ครูและนักเรียนทบทวนเนื้อหาเดิม หรือความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้อง
2. ครูแจกแบบฝึกหรือใบงานให้ทุกกลุ่ม กลุ่มละ 1 ชุดเหมือนกัน นักเรียนช่วยทำงานโดยแบ่งหน้าที่แต่ละคน เช่น

นักเรียนคนที่ 1 อ่านคำแนะนำ คำสั่งหรือโจทย์ในการดำเนินงาน

นักเรียนคนที่ 2 ฟังขั้นตอนและรวบรวมข้อมูล

นักเรียนคนที่ 3 อ่านสิ่งที่โจทย์ต้องการทราบแล้วหาคำตอบ

นักเรียนคนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ

3. แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบหรือผลงานเพียงชุดเดียว ถือเป็นผลงานที่สมาชิกยอมรับ และเข้าใจแบบฝึกหรือการทำงานชิ้นนี้แล้ว

4. ตรวจสอบคำตอบหรือผลงานให้คะแนนด้วยกลุ่มเองหรือครูก็ได้ กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รางวัลหรือติดประกาศไว้ที่บอร์ด

2.4.4 ข้อดีของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, น. 175) ได้ศึกษาข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ (LT) ไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความเอาใจใส่รับผิดชอบตัวเองและกลุ่มร่วมกับผู้อื่น
2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกัน
4. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกและเรียนรู้ทักษะทางสังคมโดยตรง

5. ผู้เรียนมีความสุข สนุกสนานกับการเรียนรู้

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548, น. 135) ได้ศึกษาข้อดีของกระบวนการกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. นักเรียนทุกคนในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกันในการทำงานและการเรียนรู้
2. นักเรียนรู้จักชะของการอยู่ร่วมกันในสังคม
3. นักเรียนซึ่งมีปฏิกริยาต่อกันและกันนั้นได้เกิดการเรียนรู้ในเจตคติ ค่านิยมและความรู้ซึ่งกันและกัน
4. นักเรียนได้ฟังความคิดเห็นจากคนอื่น ทำให้มีความคิดกว้างขวาง
5. ข้อจำกัดของการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, น. 175) ได้ศึกษาให้ข้อจำกัดของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ (LT) ไว้ดังนี้

1. ถ้าผู้เรียนขาดการเอาใจใส่และความรับผิดชอบส่งผลให้ผลงานกลุ่มและการเรียนรู้ไม่ประสบผลสำเร็จ
2. เป็นวิธีการที่ผู้สอนจะต้องเตรียมการดูแลเอาใจใส่กระบวนการเรียน

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548, น. 135) ได้ศึกษาข้อจำกัดของกระบวนการกลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ถ้านักเรียนขาดความรับผิดชอบ ขาดความเอาใจใส่ ขาดความกระตือรือร้น จะส่งผลต่อกลุ่มการเรียนรู้ไม่ประสบความสำเร็จ
2. ในการทำงานร่วมกัน คิดร่วมกัน คนอ่อนไม่ออกความคิดหรือคิดช้า เป็นผลต่อการทำงานกลุ่มทำให้คนคิดช้าไม่ประสบความสำเร็จ

จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ข้อดีและข้อเสียของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันการเรียนรู้ (LT) มีดังนี้

1. ข้อดี
  - 1.1 ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันได้เรียนรู้ร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

1.2 ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางสังคม การทำงานร่วมกันอย่างมีความสุข

1.3 ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนฝึกทักษะความเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น

1.4 ปลูกฝังให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อผู้อื่น / กลุ่ม

1.5 ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักช่วยเหลือเกื้อกูล ฟังพาทอาภัยกันและร่วมมือกัน

2. ข้อเสีย

2.1 ถ้านักเรียนคนหนึ่งขาดความรับผิดชอบจะส่งผลกระทบต่อกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือไม่ประสบผลสำเร็จ

2.2 นักเรียนบางส่วนขาดการยอมรับความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนอ่อน

สรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเพื่อให้ได้ผลงานกลุ่ม ในขณะที่ทำงานนักเรียนต้องช่วยกันคิดและช่วยกันตอบคำถาม พยายามทำให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมและทุกคนเข้าใจที่มาของคำตอบโดยให้นักเรียนขอความช่วยเหลือจากเพื่อนก่อนที่จะถามครู และครูชมเชยหรือให้รางวัลเป็นกลุ่มตามผลงานของกลุ่มนั้น ๆ

2.5 ความสามารถในการอ่านออกเสียง

2.5.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นพฤติกรรมมารับสารที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการฟัง ปัจจุบันมีผู้รู้ นักวิชาการ และนักเขียนนำเสนอความรู้ ข้อมูล ข่าวสารและงานสร้างสรรค์ ตีพิมพ์ในหนังสือและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ มาก นอกจากนี้แล้วข่าวสารสำคัญ ๆ หลังจากนำเสนอด้วยการพูด หรืออ่านให้ฟังผ่านสื่อต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะตีพิมพ์รักษาไว้เป็นหลักฐานแก่ผู้อ่านในชั้นหลัง ๆ ความสามารถในการอ่านจึงสำคัญและจำเป็นยิ่งต่อการเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในสังคมปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า องค์การระดับนานาชาติ เช่น องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) จะใช้ความสามารถในการรู้

หนังสือของประชากรประเทศต่าง ๆ เป็นดัชนีวัดระดับการพัฒนาของประเทศนั้น ๆ มีผู้ให้คำจำกัดความหรือความหมายของการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

Mortimer J. Adler กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการตีความหมายหรือสร้างความเข้าใจจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่น ๆ

Ruth Tooze ได้กำหนดความหมายของการอ่านไว้โดยสรุปว่า การอ่าน หมายถึง สิ่งต่อไปนี้

1. การเข้าสู่แหล่งสำหรับการมีชีวิตอยู่และการเรียนรู้ที่สมบูรณ์
2. การก่อให้เกิดความจรรโลงใจและจิตใจที่ดี
3. การอ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดในด้านศิลปะเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ซึ่งมี 4 ประการ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
4. การอ่านเป็นการช่วยส่งเสริมตัวเอง เป็นการปรับปรุงตัวเอง ช่วยให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์
5. การอ่านเป็นการส่งเสริมอารมณ์ของแต่ละคนให้สัมพันธ์กับผู้อื่นในโลก เป็นการปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับผู้อื่นได้

Bernard I. Schmidt ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนยุ่งยาก ยังมีความหมายที่แน่นอน อาจเรียกได้ว่า เป็นทุกสิ่งทุกอย่างจากคำที่จำได้ไปสู่ความนึกคิดต่าง ๆ การอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพของร่างกายสติปัญญาและอารมณ์ ในการอ่านข้อความเหมือนกัน บุคคลสองคนจะมีความคิดต่างกัน

Aifred Stefferud ได้ให้ความจำกัดความของการอ่านไว้ว่าการอ่าน เป็นการกระทำทางจิตใจที่ผู้อ่านยอมรับความหมาย จากความคิดเห็นของบุคคลอื่น

Paul D. Leedy ให้นิยามการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือการรวบรวมความคิดและตีความตลอดจนประเมินค่าความคิดเหล่านั้นที่ปรากฏอยู่ตามสิ่งพิมพ์แต่ละหน้า

Edgar dale ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการค้นหาความหมายจากสิ่งพิมพ์ เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน การอ่านไม่ได้หมายความว่าเฉพาะการมองผ่านแต่ละประโยคหรือแต่ละย่อหน้าเท่านั้น แต่ผู้อ่านต้องเข้าใจความคิดนั้น ๆ ด้วย

George D. Spache and Paul C. Berg กล่าวว่า การอ่าน เป็นการผสมผสานระหว่างทักษะหลายชนิด เพื่อสร้างความเข้าใจ โดยเป็นไปตามจุดประสงค์ ตามต้องการ และวิธีการของผู้อ่าน จากคำจำกัดความดังกล่าวมาแล้ว อาจสรุปและเพิ่มเติมได้ดังนี้

1. การอ่านเป็นกระบวนการค้นหาความหมายในสิ่งที่อ่าน
2. การอ่านเป็นกระบวนการจับใจความจากสิ่งที่อ่าน
3. การอ่านเป็นกระบวนการที่จะเข้าใจภาษาเขียน
4. การอ่านเป็นกระบวนการถอดความจากภาษาเขียนมาเป็นภาษาในความคิด
5. การอ่านเป็นทักษะที่รวมทักษะต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ได้แก่ ทักษะในการคิด และทักษะทางไวยากรณ์ คือ ด้าน เสียง ศัพท์ โครงสร้าง และความหมาย
6. การอ่านเป็นกระบวนการค้นหาความหมายในสิ่งพิมพ์หรือข้อเขียน จับใจความตีความ เพื่อพัฒนาตนเองทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

วรรณิ โสมประยูร (2537, น. 121) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องการใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดย แผลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

บันลือ พงกษะวัน (2538, น. 2) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่าน เป็นการแปลงเสียงออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมผสานเสียงเพื่อใช้ในการ ออกเสียงให้ตรงกับคำพูด
2. การอ่านเป็นการใช้ความสามารถในผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือเป็น ประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อสารโดยการอ่าน
3. การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่ถ่ายโยงความคิด ความรู้ จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน
4. การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกต จำรูปภาพจากคำศัพท์

นพดล จันทรพิชญ์ (2539, น. 73) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการแปลความหมายของ ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตนเองแล้วผู้อ่านก็นำความคิด ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

เดือนใจ กฤษณะโทก (2543, น. 15) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษร เป็นความคิดโดยอาศัยประสบการณ์เดิม แล้วนำความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

จากความหมายของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการคิด ที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและถ่ายทอดออกมาเป็นถ้อยคำที่มีความหมายสื่อให้ตรงกันระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน เป็นการแปลความหมายจากสัญลักษณ์ จากรูปภาพ หรือการเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูดให้ตรงกับตัวอักษร ที่อ่านเข้าใจความหมายของคำศัพท์แล้วเข้าตรงกับที่ผู้เขียนต้องการโดยอาศัยประสบการณ์เดิมที่มีอยู่มาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่จนเกิดความเข้าใจในเรื่องนั้น

2.5.2 ความสำคัญของการอ่าน

ในสมัยโบราณที่ยังไม่มีตัวหนังสือใช้ มนุษย์ได้ใช้วิธีเขียนบันทึกความทรงจำและเรื่องราวต่าง ๆ เป็นรูปภาพไว้ตามฝาผนังในถ้ำ เพื่อเป็นทางออกของอารมณ์ เพื่อเตือนความจำหรือเพื่อบอกเล่าให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วย แสดงถึงความพยายามและความปรารถนาอันแรงกล้าของมนุษย์ ที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ของตนเป็นสัญลักษณ์ที่คงทนต่อกาลเวลา จากภาพเขียนตามผนังถ้ำ ได้วิวัฒนาการมาเป็นภาษาเขียนและหนังสือ ปัจจุบันนี้หนังสือกลายเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งต่อมนุษย์จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นปัจจัยอันหนึ่งในการดำรงชีวิตคนที่ไม่รู้หนังสือแม้จะดำรงชีวิตอยู่ได้ก็เป็นชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ ไม่มีความเจริญ ไม่สามารถประสบความสำเร็จใด ๆ ในสังคมได้ หนังสือและการอ่านหนังสือจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่ง เพราะสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในทักษะวิชา ด้านอื่น ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตต่อไป มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

ชุตินา สัจจามันท์ (2525, น. 8-15) อธิบายว่า การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาไม่ว่าจะเป็นด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ พฤติกรรม และด้านการดำเนินในชีวิต ศีลธรรม จริยธรรม ค่านิยม การอ่านช่วยปรับปรุงชีวิตให้สดใสสมบูรณ์ การอ่าน หมายถึงการมีชีวิตอยู่ (Reading is Living) เพราะตราบนานที่โลกไม่หยุดหมุนวิทยาการต่าง ๆ จะเจริญอย่างมากมายนับว่าการค้นคว้าค้นพบทฤษฎีความรู้ใหม่ ๆ ได้เรียนรู้โดยไม่รู้สิ้นสุด ความสำเร็จของการศึกษามักจะเป็น ผลมาจากความสามารถในการอ่านขอบเขตและลักษณะของการอ่านอีกด้วย นอกจากนี้การ อ่านยังทำให้

เกิดความสนุกสนานสร้างจินตนาการ ขยายขอบเขตของชีวิต และเนื่องจากคนคือ ประชากรของประเทศชาติการอ่านจึงเป็นปัจจัยในการพัฒนาสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจของประเทศด้วย

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2527, น. 1) กล่าวว่า ความเจริญของการอ่านอยู่ที่ว่าผู้อ่านมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ หรือไม่

1. สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่านไปแล้วมากน้อยแค่ไหน
2. สามารถจับใจความสำคัญได้หรือไม่
3. สามารถที่จะเปรียบเทียบหรือแยกความแตกต่างได้ว่า ในบทความหรือสิ่งที่อ่านไปแล้ว นั้น ส่วนไหนที่เป็นความจริงเป็นเนื้อเรื่องที่สำคัญ เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนหรือความคิดเห็นโดยทั่วไป

4. สามารถที่จะเข้าใจและปฏิบัติตามที่อ่านมาได้อย่างถูกต้อง

ประเทิน มหาจันทร์ (2530, น. 161) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ได้รับความรู้หรือสนองในสิ่งที่อยากรู้
2. ช่วยให้เกิดพัฒนาตนเองทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม โดยนำความรู้จากการ อ่านมาปรับปรุงพัฒนาชีวิตของตนเองให้ดีขึ้น
3. ช่วยปรับปรุงสถานภาพของตนเองให้ดีขึ้น พัฒนาอาชีพของตนเองให้ก้าวหน้าจากการ อ่าน
4. ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายอารมณ์
5. ช่วยให้มีชีวิตปลอดภัยและพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้า เพราะถ้าประชาชนอ่านหนังสือได้ ปฏิบัติตามกฎหมายได้ถูกต้อง เกิดความสงบในบ้านเมือง

สุธีพร ปาคะดี (2531, น. 20) ได้สรุปว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ในการติดต่อสื่อสาร ทำความเข้าใจและแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ที่จำเป็น ในการดำรงชีวิต ดังนั้นการสอนอ่านจึงเป็นทักษะที่สำคัญที่ครูผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

วรรณิ โสมประยูร (2537, น. 121-122) ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ
2. ในชีวิตประจำวันต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุง พัฒนา อาชีพหรือธุรกิจการงาน

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ

5. ช่วยเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้ง และกว้างขวาง

6. การอ่านหนังสือและหนังสือพิมพ์หลายชนิด เป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก

7. การอ่านเรื่องราวในอดีตช่วยให้คนรุ่นหลังรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของไทย
บันลือ พฤกษ์วัน (2538, น. 10-11) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้

2. นักเรียนที่อ่านเป็นย่อมได้รับการยอมรับสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคมได้อย่าง มั่นใจ

3. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ได้ อย่างกว้างขวาง

4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบอาชีพของผู้เรียนในอนาคต

5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีในการรับรู้ข่าวสาร เหตุการณ์บ้านเมือง

6. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการวิเคราะห์ ตัดสินใจในการเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง

7. การอ่านนับเป็นกิจกรรมสำคัญในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ได้รับความสนใจ เพลิดเพลินและพัฒนาด้านจิตใจอีกด้วย

8. การอ่านช่วยให้ผู้เรียนทราบและสามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม พัฒนาตนเองและอาชีพของตนได้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2543, น. 1) กล่าวว่า การอ่าน เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีอ่านที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน

จากความสำคัญของการอ่านดังกล่าวสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ และจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นที่ใช้

เป็นเครื่องมือในการเรียนศึกษา ค้นคว้า หาความรู้ในด้านอื่น ๆ ต่อไปและสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพการดำเนินชีวิต ให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2.5.3 จุดประสงค์ของการอ่าน

การสอนของแต่ละบุคคล แต่ละวัย และแต่ละอาชีพย่อมจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่ แตกต่างกันไป ซึ่งมีนักการศึกษาได้เสนอแนะจุดมุ่งหมายในการอ่านบุคคลแต่ละคนจะมีจุดประสงค์ของตนเอง คนที่อ่านข้อความเดียวกันอาจมีจุดประสงค์หรือความคิดต่างกัน โดยทั่วไปจุดประสงค์ของการอ่านมี 3 ประการ คือ

2.5.3.1 การอ่านเพื่อความรู้ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทตำรา สารคดี วารสาร หนังสือพิมพ์ และข้อความต่าง ๆ เพื่อให้ทราบเรื่องราวอันเป็นข้อความรู้ หรือเหตุการณ์บ้านเมือง การอ่านเพื่อความรอบรู้เป็นการอ่านที่จำเป็นที่สุดสำหรับครู เพราะความรู้ต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมอยู่ทุกขณะ แม้จะได้ศึกษามากจากสถาบันการศึกษาระดับสูง ก็ยังมีสิ่งที่ยังไม่รู้และต้องค้นคว้าเพิ่มเติมให้ทันต่อความก้าวหน้าของโลกข้อความรู้ต่าง ๆ อาจมิได้ปรากฏชัดเจนในตำรา แต่แทรกอยู่ในหนังสือประเภทต่าง ๆ แม้ในหนังสือประเภทบันเทิงคดีก็จะให้เกร็ดความรู้ควบคู่กับความบันเทิงเสมอ

2.5.3.2 การอ่านเพื่อความคิดแนวความคิดทางปรัชญา วัฒนธรรม จริยธรรม และความคิดเห็นทั่วไป มักแทรกอยู่ในหนังสือแทบทุกประเภท มิใช่หนังสือประเภทปรัชญา หรือจริยธรรมโดยตรงเท่านั้น การศึกษาแนวคิดของผู้อื่น เป็นแนวทางความคิดของตนเอง และอาจนำมาเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต ผู้อ่านจะต้องใช้วิจารณญาณในการเลือกนำความคิดที่ได้อ่านมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ในบางเรื่องผู้อ่านอาจเสนอความคิดโดยยกตัวอย่างคนที่มีความคิดผิดพลาด เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้อ่านได้ความยั้งคิด เช่น เรื่องพระลอ แสดงความรักอันผืนทำนองคลองธรรมจึงต้องประสบเคราะห์กรรมในที่สุด ผู้อ่านที่ขาดวิจารณญาณมีความคิดเป็นเรื่องจูงใจให้คนทำความผิด นับว่าขาดประโยชน์ทางความคิดที่ควรได้ไปอย่างน่าเสียดาย การอ่านประเภทนี้จึงต้องอาศัยการศึกษาและการชี้แนะที่ถูกต้องจากผู้มีประสบการณ์ในการอ่านมากกว่า ครูจึงต้องใช้วิจารณญาณในการอ่านเพื่อความคิดของตนเอง และเพื่อชี้แนะหรือสนับสนุนนักเรียนให้พัฒนาการอ่านประเภทนี้

2.5.3.3 การอ่านเพื่อความบันเทิงเป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลา เช่น ระหว่างที่คอยบุคคลที่นัดหมาย คอยเวลารถไฟออก เป็นต้น หรืออ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดีในเวลาว่าง บางคนที่มีนิสัยรักการอ่าน หากรู้สึกเครียดจากการอ่านหนังสือเพื่อความรู้อาจอ่านหนังสือประเภทเบาสมองเพื่อการพักผ่อน หนังสือประเภทที่สนองจุดประสงค์ของการอ่านประเภทนี้มีจำนวนมาก เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย การ์ตูน วรรณคดีประเทืองอารมณ์ เป็นต้น

เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (2533, น. 21) กล่าวว่าไว้ว่า การอ่านโดยทั่ว ๆ ไปมีจุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการ คือ

1. อ่านเพื่อบันเทิง
2. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจวิถีกระบวนการ (เพื่อทำเป็น)
3. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า(เพื่อคิดเป็น)

วรรณิ โสมประยูร (2537, น. 127-128) ได้สรุปจากประสบการณ์ที่ได้ทดลองปฏิบัติ และทดลองสอนมาแล้ว ซึ่งจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งไว้มีดังนี้

1. อ่านเพื่อค้นหาความรู้เพิ่มเติม เช่นอ่านตำรา อ่านบทความ อ่านสารคดี
2. อ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. อ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัวต่าง ๆ
4. อ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
5. อ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. อ่านเพื่อหาประเด็นว่า ส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง เช่น การอ่านคำโฆษณาต่าง ๆ
7. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
8. อ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ คู่มือการใช้เครื่องไฟฟ้า
9. อ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะกับเนื้อเรื่องและเหมือนกับ

พูด เช่น อ่านบทละคร

สนิท ตั้งกวี (2538, น. 4) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียดหรือโดยย่อ
2. อ่านเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น
3. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า

4. อ่านเพื่อต้องการทราบข้อมูลข่าวสาร ข้อเท็จจริง
5. อ่านเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับในวงสังคม
6. อ่านเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน

เตือนใจ กรุยกะโทก (2543, น. 18) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือ ทุกครั้ง ผู้อ่านควรกำหนดจุดมุ่งหมายของการอ่าน เช่น อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ อ่านเพื่อความสนุกสนาน หรืออ่านเพื่อต้องการอยากรู้

สรุปได้ว่า การอ่านของแต่ละคนมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาหา ความรู้ เพื่อสนองความต้องการของตนเอง เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและอ่านเพื่อให้มีความ รู้เท่าทันต่อเหตุการณ์และการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

2.5.4 ประเภทของการอ่าน

การอ่านออกเสียงมีกระบวนการแตกต่างจากการอ่านในใจทฤษฎีทางจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) ได้อธิบายกระบวนการของการอ่านไว้ว่า กระบวนการของการอ่านเป็นการแสดงปฏิกริยาร่วมระหว่างความคิดและภาษา กล่าวคือ ไม่ว่าผู้อ่านจะใช้วิธีออกเสียงปากเปล่า หรือออกเสียงในใจต่างก็ใช้ความคิดของตนเองเข้าไปวิเคราะห์ความหมายของภาษาเขียนซึ่งใช้ ตัวหนังสือ เป็นสื่อ กูดแมน ซึ่ง (Goodman, 1968, p. 16, อ้างถึงในสมศักดิ์ สินธุระเวชญ์, 2527, น. 17-18) วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ (2522, น. 135) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ 2 ชนิด คือ

1. การอ่านออกเสียง คือการอ่านตามตัวหนังสือเพื่อให้ผู้อื่นฟัง ผู้อ่านจะต้องอ่านได้ชัดเจน ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยม

2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจกับตัวอักษร เป็นการอ่านเพื่อตัวผู้อ่านเอง ซึ่งจะได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่านแต่ละคนนอกจากนั้น

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2527, น. 67-70) ก็ได้แบ่งประเภทของการอ่านเป็น 2 ประเภท เช่นเดียวกัน คือ

1. การอ่านในใจ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน ที่จะทำให้วัตถุประสงค์ทั้งหมดบรรลุผล อาทิเช่น การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อตอบคำถาม การอ่านเพื่อเรียงลำดับ เหตุการณ์ แม้แต่การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

2. การอ่านออกเสียง มีคุณค่าทางการเรียนมากช่วยให้เด็กมีทักษะมากขึ้นอ่านได้คล่องแคล่ว ถูกต้อง รู้จักความไพเราะของบทร้อยกรองต่าง ๆ

สรุปได้ว่าการอ่านในใจเป็นสิ่งจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน แต่การอ่านออกเสียงเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านในใจ ซึ่งจากที่นักการศึกษาได้แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ประเภทคือ การอ่านออกเสียงและ การอ่านในใจ ซึ่งการออกเสียงเป็นทักษะที่ควรเน้นมาก ๆ ในวิชาภาษาไทย เพื่อให้เด็กเรียนได้ นำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2526 , น. 50) จึงกำหนดให้การสอนอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 เน้นทั้งการอ่านออกเสียงและอ่านในใจด้วย

2.6 แผนการจัดการเรียนรู้

2.6.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

สงบ ลักษณะ (2533, น. 1) ให้ความหมายของแผนการสอนหรือแผนการจัดการเรียนรู้ว่า แผนการสอน คือ การนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผล โดยจัดเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ หรือจุดเด่นของหลักสูตรตามสภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์ และตรงกับชีวิตจริงในห้องเรียน

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 1) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดรายวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เสนห์ ทิมสุกใส (2542, น. 438) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นจากคู่มือครู หรือแนวการสอนของกรมวิชาการทำให้ผู้สอนทราบว่าจะสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

สำลี รักสุทธี (2544, น. 78) ได้ให้ความหมายว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการนำรายวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน และการวัดผลประเมินผลเพื่อใช้สอนในช่วงเวลาหนึ่งๆ โดยกำหนดเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์ของการเรียนย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2542, น. 172) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการกำหนดขั้นตอนการสอนที่คร่อมหวังจะให้ผู้เรียนได้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ในเนื้อหา และประสบการณ์หน่วยใดหน่วยหนึ่งตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ รวมทั้งสรุปความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า หมายถึงส่วนขยายของหลักสูตร ซึ่งกำหนดแนวทางการสอน และจัดกิจกรรม โดยยึดเนื้อหาผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง และความคิดรวบยอดในหลักสูตรไว้เป็นหลัก

นิรุต ถิ่นนาค (2544, น. 40) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการวางแผนการจัดการเรียนรู้อย่างละเอียดของครูก่อนสอนแต่ละวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ เป็นรายคาบเกี่ยวกับเรื่องเนื้อหาที่สอน สรุปสาระสำคัญ หลักการคุณสมบัติที่ต้องการเน้นผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ทักษะกระบวนการสื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ตลอดจนกิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติมไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การสอนของครูสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ วิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ตามเวลาจุดประสงค์ และช่วยให้ครู และนักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บุญชม ศรีสะอาด (2544, น. 17) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ การนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อุปกรณ์การเรียนการสอน การวัด และประเมินผลสำหรับเนื้อหาสาระ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ หรือจุดเน้นของหลักสูตร

ทองพูล บุญอิง (2545, น. 5) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แนวทางที่ผู้สอนเตรียมการไว้ล่วงหน้าว่าจะดำเนินการสอนอย่างไรในการสอน โดยรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น แล้วนำมาจัดอย่างเป็นระบบตามขั้นตอน และลำดับที่เกิดขึ้นจริง เพื่อให้การสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

แผนการสอน หมายถึง แผนการหรือโครงการที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง เป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ (วัฒนาพร ระวังทุกข์, 2543, หน้า 1)

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2545, น. 409) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ (Lesson Plan) เป็นวัสดุหลักสูตรที่ควรพัฒนามาจากหน่วยการเรียนรู้ (UNIT PLAN) ที่กำหนดไว้ เพื่อให้การจัดการสอบบรรลุเป้าประสงค์ตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้จึงเปรียบเสมือนโครงร่าง หรือพิมพ์เขียวที่กล่าวถึงประสบการณ์การเรียนรู้ตามหัวข้อการจัดการเรียนรู้และกระบวนการวัดผลที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน ส่วนแผนการเรียนรู้จะแสดงการจัดการเรียนรู้ตามบทเรียน (Lesson) และประสบการณ์การเรียนรู้เป็นรายวัน หรือรายสัปดาห์ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้ จึงเป็นเครื่องมือหรือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนตามกำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม

กรมวิชาการ (2546, น. 1 - 2) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนซึ่งครูเตรียมการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียน โดยวางแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนรู้หรือแหล่งเรียนรู้ แผนการวัดผลประเมินผลโดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชาหรือหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนดอันสอดคล้อง กับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

แผนการจัดการเรียนรู้ หรือแผนการเรียนรู้ เป็นคำใหม่ที่นำมาใช้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เหตุที่ใช้คำ “แผนการจัดการเรียนรู้” แทนคำ “แผนการสอน” เพราะต้องการให้ผู้สอนมุ่งจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายของการจัดการศึกษาที่บ่งไว้ในมาตรา 22 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2544 ที่กล่าวไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด” (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546, น. 213)

แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการเตรียมการสอนหรือกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบและจัดทำไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ (สุวิทย์ มูลคำ, 2549, น. 58)

แผนการสอนเป็นแผนที่กำหนดขั้นตอนการสอนที่ครุมุ่งหวังจะให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ในเนื้อหา และประสพการณ์หน่วยใดหน่วยหนึ่งตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (อ้างถึงใน ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2532, น. 187)

แผนการสอน คือการนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำแผนการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อ อุปกรณ์การสอน และการวัดผล ประเมินผล โดยจัดเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อยๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตร สภาพของผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในโรงเรียน วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (อ้างถึงในสงบ ลักษณะ, 2533, น. 1)

รุจิรี ภู่อาระ (2546, น. 159) ได้ให้ความหมายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องสามารถตอบคำถามได้ว่า จะให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไร จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้างจึงจะให้นักเรียนบรรลุตามจุดประสงค์ ครูจะต้อง มีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรม ตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึงได้เรียนเป็นผู้จัดทำเอง จะใช้สื่อ หรืออุปกรณ์อะไรจึงจะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ และจะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวังไว้

มนสิข สิริสมบุรณ์ (2548, น. 1) แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการหรือโครงการ ที่จัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้ในการปฏิบัติการสอนในรายวิชาใดรายวิชาหนึ่งเป็นการเตรียมการสอนอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551, น. 113) ได้ให้ความหมายไว้ว่า แผนการจัดการการเรียนรู้หรือแผนการเรียนรู้ เป็นบันทึกกิจกรรมประจำวันที่ครูผู้จัดการเรียนรู้จัดทำขึ้นจากสาระการเรียนรู้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนในแต่ละครั้ง และเป็นเครื่องมือในการพัฒนาการเรียนการสอนไปสู่จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ และเป้าหมายของหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.6.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

สงบ ลักษณะ (2533, น. 3-4) กล่าวถึงความสำคัญ หรือผลดีของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หรือแผนการสอนว่าเปรียบได้กับพิมพ์เขียวของวิศวกรที่ใช้เป็นหลักในการควบคุมการก่อสร้าง วิศวกรจะขาดพิมพ์เขียวไม่ได้ฉับใด ครูก็ขาดแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หรือแผนการสอนไม่ได้ฉับนั้น สรุปความสำคัญได้ ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอนวิธีเรียนที่มีความหมาย เพราะเป็นการจัดทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง

2. ช่วยให้ครูผู้สอนมีสื่อการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบถ้วนตรงตามหลักสูตร และสอนให้ทันเวลา

3. เป็นผลงานวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้

เอกรินทร์ สีมหาศาล (2545, น. 409) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า การวางแผนจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนทราบว่า ในแต่ละสัปดาห์หรือแต่ละชั่วโมงผู้สอนควรสอนรายวิชาใด ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ครอบคลุมเรื่องราวอะไรบ้าง รวมทั้งการสำรวจสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้และสามารถทำการประเมินผลผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ได้ตามเป้าหมาย

วัฒนาพร รัชจับทุกซ์ (2542, น. 2-3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ก่อให้เกิดการวางแผน และเตรียมการล่วงหน้าเป็นการนำเทคนิควิธีการสอนมาผสมผสานประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ

2. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอน การเลือกใช้ สื่อ การวัด และประเมินผลตลอดจนประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3. เป็นคู่มือการสอนสำหรับครูผู้สอน และครูที่สอนแทนนำไปใช้ปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ

4. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน และการวัดประเมินผลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนต่อไป ถ้าเป็นหลักฐานแสดงความเชี่ยวชาญของผู้สอน ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการได้

สำลี รักสุทธี (2544, น. 78) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่ามีความสำคัญดังนี้

1. ช่วยให้ครูได้มีโอกาสศึกษาหลักสูตร แนวการสอนวิธีวัดผลประเมินผลศึกษา เอกสารที่เกี่ยวข้องและการบูรณาการกับวิชาอื่นทั้งในเรื่องทรัพยากรของโรงเรียน ทรัพยากรของท้องถิ่น ค่านิยม ความเชื่อและสภาพที่เป็นจริงของท้องถิ่นตลอดจนการเชื่อมโยง สัมพันธ์กับวิชาอื่นด้วย
2. เป็นเครื่องมือของครูในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ มีความมั่นใจในการสอนมากขึ้นท่านจะเหมือนนักรบที่เดินลงสนามอย่างองอาจกล้าหาญ
3. ผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ต้อง เที่ยงตรง เสนอแนะแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้อง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเพื่อนครูที่สอนวิชาอื่น
4. ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูที่สอนแทนได้
5. เป็นการพัฒนาวิชาชีพและมาตรฐานวิชาชีพครูที่แสดงว่างานสอนต้องได้รับการฝึกฝนโดยเฉพาะ มีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบวิชาชีพด้วย

2.6.3 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องสามารถตอบคำถามได้ ดังนี้

- 2.6.3.1 จะให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง
- 2.6.3.2 จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะให้นักเรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์
- 2.6.3.3 ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรม ตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึงนักเรียนเป็นผู้จัดทำเอง
- 2.6.3.4 จะใช้สื่อ/อุปกรณ์อะไรจึงช่วยให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์
- 2.6.3.5 จะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวังไว้ (รุจิรี ภูสาระ, 2545, น. 159)

2.6.4 รูปแบบของแผนจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546, น. 213-216) แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยหัวข้อสำคัญดังต่อไปนี้ส่วนนำ : รายวิชา / กลุ่ม ชั้น ชื่อหน่วยการเรียนรู้ หรือชื่อแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน เวลาที่สอน

1. จุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
2. สารการเรียนรู้
3. กระบวนการจัดการเรียนรู้
4. การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้
5. แหล่งการเรียนรู้
6. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 144 -148) ได้กล่าวถึงรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่นิยมในปัจจุบันมี 2 รูปแบบ คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย เขียนโดยใช้หัวข้อเรื่องตามที่กำหนดมา กำกับแต่การลำดับกิจกรรมการเรียนการสอนจะเขียนเป็นเชิงบรรยายกิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ โดยไม่ระบุชัดเจนว่านักเรียนทำอะไร

แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....

เรื่อง..... ระยะเวลา..... ชั่วโมง

1. สารสำคัญ .....
2. จุดประสงค์การเรียนรู้.....
3. ประสงค์ปลายทาง .....
4. จุดประสงค์นำทาง.....
5. เนื้อหาสาระ .....
6. สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน.....
7. กิจกรรมการเรียนการสอน .....
8. กิจกรรมเสนอแนะ .....
9. บันทึกหลังการสอน .....
- 9.1 ผลการสอน.....
- 9.2 ปัญหาอุปสรรค.....
- 9.3 ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(.....)

วัน เดือน ปี

2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบตาราง เขียนโดยใช้หัวข้อเรื่องตามที่กำหนดมากำกับแต่บรรจุในตารางเกือบทั้งหมด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....

เรื่อง.....ระยะเวลา.....ชั่วโมง

จุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่ออุปกรณ์ กระบวนการ การวัดและประเมินผล

(ลงชื่อ)..... ผู้สอน

วัน เดือน ปี

กล่าวโดยสรุป แผนการสอนที่ดีเป็นแผนการสอนที่ให้แนวทางการสอนแก่ผู้สอนอย่างชัดเจนทั้งด้านจุดประสงค์การสอน เนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดผลประเมินผล โดยเฉพาะแนวทางการจัดกิจกรรม ควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ได้คิด ได้ทำ ได้แก้ปัญหา และให้เกิดทักษะกระบวนการสามารถนำไปใช้ในชีวิตได้

2.6.5 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น. 139-140) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. เลือกรูปแบบแผนการเรียนรู้ นำหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้แล้วมาพิจารณาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
2. ตั้งชื่อแผนตามหัวข้อสาระการเรียนรู้
3. กำหนดจำนวนเวลา ระดับชั้น
4. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้จากผลการเรียนรู้รายปี/รายภาคที่เลือกไว้เขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชา โดยยึดหลักการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ของ (Lynn Morris) ที่ว่าจุดประสงค์การเรียนรู้ต้อง

4.1 บรรยายจุดหมายปลายทาง ไม่ใช่วิธีการ

4.2 สะท้อนถึงระดับต่าง ๆ ของทักษะที่เกิด

4.3 ใช้คำกริยาที่เป็นรูปธรรม และใช้องค์ประกอบ 3 ส่วน ตามของ โรเบิร์ต

เมจเจอร์ (Robert Mager) คือ

4.3.1 พฤติกรรม (Overall Behavior)

4.3.2 สถานการณ์หรือเงื่อนไข (Important Conditional)

4.3.3 เกณฑ์ (Criterion)

5. เลือกจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วิเคราะห์ไว้แล้ว เฉพาะข้อที่สัมพันธ์กับหัวข้อสาระการเรียนรู้ กำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้หรือจุดประสงค์ปลายทางตามธรรมชาติวิชา

6. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้เป็นรายละเอียดสำหรับนำไปจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้จะเป็นเนื้อหาใหม่ของมวลเนื้อหาที่กำหนดไว้ที่จำเป็นต้องสอน

7. กำหนดจุดประสงค์นำทางตามลำดับความยากง่ายของเนื้อหานั้นๆ

8. เลือกกิจกรรมและเทคนิคการสอนที่เหมาะสม

9. เลือกสื่ออุปกรณ์ สำหรับใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ที่เลือกมา เช่น รูปภาพ บัตรคำ วิดีทัศน์

10. จัดทำลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยคำนึงถึงขั้นตอนการสอนตามธรรมชาติวิชา ตามจุดประสงค์นำทางและควรคำนึงถึงการบูรณาการเทคนิคและกระบวนการเรียนรู้รวมทั้งสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เข้าไว้ในแต่ละขั้นตอนด้วย

11. กำหนดการวัดผลประเมินผลโดยระบุวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ที่เกิดระหว่างเรียน ตามจุดประสงค์ย่อย/นำทาง และที่เกิดหลังการเรียนการสอนเมื่อจบแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการวัดหลากหลายรูปแบบตามความเหมาะสม เช่น ปฏิบัติจริง การทดสอบความรู้ การทำงานกลุ่ม ฯลฯ

รุ่งทิวา จักรกร (2545, น. 122-123) กล่าวว่า จากส่วนประกอบของแผนการจัดการ กิจกรรม การเรียนรู้ ทำให้มองเห็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี การสร้างแผน การจัดการเรียนรู้ คือ การเขียนสิ่งต่าง ๆ ตามองค์ประกอบของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยทั่วไปแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดเรื่องเพื่อกำหนดแผนการจัดการเรียนรู้ อาจกำหนดเรื่องในหลักสูตรหรือกำหนดเรื่องขึ้นใหม่ตามความเหมาะสมก็ได้ การจัดแบ่งเนื้อหาหรือเรื่องย่อยอย่างไรขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหา และการใช้แผนการจัดการเรียนรู้นั้น การจัดแบ่งเนื้อหาเพื่อนำแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละระดับย่อมไม่เหมือนกัน

2. การจัดหมวดหมู่เนื้อหา และประสบการณ์แล้วแต่ความต้องการ และความเหมาะสม
3. การจัดเป็นหน่วยการสอนจะแบ่งกี่หน่วย หน่วยหนึ่งควรใช้เวลาเท่าใด ใช้เวลาเรียนเป็นคาบหรือสัปดาห์ หรืออาจเป็นคราบตามความเหมาะสมกับวัย และระดับของผู้เรียน ทั้งนี้โดยคำนึงถึงหลักจิตวิทยาพัฒนาการของผู้เรียน
4. การกำหนดหัวข้อจะแบ่งหน่วยการสอนออกเป็นหัวข้อย่อย เพื่อสะดวกต่อการเรียนรู้ แต่ละหน่วยประกอบด้วยประสบการณ์ในการเรียนรู้อะไรบ้างก็กำหนดหัวข้อแต่ละหน่วยขึ้น
5. การกำหนดความคิดรวบยอด หรือหลักการต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนมีความคิดรวบยอด หรือหลักการอะไรบ้าง ถ้าผู้สอนไม่ชัดเจนว่าให้เกิดอะไรในการเรียนรู้ การกำหนดจุดประสงค์ก็จะไม่ชัดเจน ฉะนั้น การพิจารณากำหนดความคิดรวบยอด หรือหลักการให้ชัดเจน จึงเป็นสิ่งสำคัญ
6. การกำหนดจุดประสงค์ในการอ่าน ซึ่งหมายถึงจุดประสงค์ทั่วไป และผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง มีเกณฑ์การตัดสินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการเรียนรู้ได้ชัดเจน
7. การวิเคราะห์งานโดยกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังแต่ละข้อนั้นมาวิเคราะห์กิจกรรมว่า ควรจะทำอะไรก่อนหลัง แล้วจึงจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
8. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลังจากพิจารณาจุดประสงค์ของแต่ละข้อนั้นว่าจะจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไรจึงจะบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ นอกจากนั้นจะต้องพิจารณากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเสริมความสนใจ และความสามารถของผู้เรียนได้
9. กำหนดแบบประเมินผล ครูต้องพิจารณาวิธีการในการประเมินผล จึงจะประเมินผลได้อย่างแน่นอนตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่กำหนด
10. การเลือก และการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากการจัดกิจกรรมการเรียน เมื่อทราบว่าใช้สื่อการสอนอะไรแล้วก็จะจัดหา และผลิตเพื่อให้ได้ตามความต้องการ และจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกต่อการใช้
11. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เมื่อสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วมีการทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

12. การสร้างของทดสอบหลังเรียนแต่ละบทเรียนหรือหน่วยการเรียนรู้ ทั้งนี้ การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ถือเป็นภารกิจที่สำคัญสำหรับครูผู้สอน เพราะแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ต้องเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดทำขึ้นใช้เอง ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อยู่ โดยปรับปรุงพัฒนาตามลำดับ โดยนำขั้นตอนของการจัดสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ หรือแผนการสอน ครูผู้สอน ต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน และ การวัดผล ประเมินผล และนอกจากนี้การจัดทำแผนการเรียนรู้อาจต้องจัดให้องค์ประกอบทั้งหมด มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งจะทำให้แผนการจัดการเรียนรู้นั้น สามารถนำไปใช้จัดกระบวนการเรียนรู้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.7 การหาประสิทธิภาพ

เฟชชัญญ์ กิจระการ (2544, น. 46-51) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน ใด ๆ มีกระบวนการที่สำคัญ 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพตามวิธีการหา ประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) และขั้นตอนการหาประสิทธิภาพตามวิธีการหา ประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) ทั้ง 2 วิธีนี้ต้องทำควบคู่กันไป จึงจะมั่นใจได้ว่าสื่อ หรือเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพเป็นที่ยอมรับได้ โดยมี รายละเอียด ดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) กระบวนการนี้การหา ประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้และเหตุผลในการตัดสินคุณค่าของสื่อการเรียนการสอน โดย อาศัยผู้เชี่ยวชาญ (Panel of Experts) เป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิง เนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมในด้านความถูกต้องของการนำไปใช้ ผลจากการ ประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน นำมาหาประสิทธิภาพ ผู้เชี่ยวชาญจะประเมินสื่อการเรียนการสอน ตามแบบประเมินที่สร้างขึ้นในลักษณะของแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนไปแทนค่าในสูตร สำหรับค่าเฉลี่ยของ ผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับจะต้องอยู่ในระดับมากขึ้นไป คือ ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50-5.00 ค่าที่คำนวณได้ต้อง สูงกว่าค่าที่ปรากฏในตารางตามจำนวนของผู้เชี่ยวชาญ จึงจะยอมรับว่าสื่อมีประสิทธิภาพ

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) วิธีการนี้ สื่อนี้จะนำไปทดลองกับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อ เช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอน แผนการสอน แบบฝึกหัดทักษะ เป็นต้น ส่วนมากนิยามหาประสิทธิภาพด้วยวิธีนี้ ประสิทธิภาพที่วัดส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียนหรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงค่าเป็นตัวเลข 2 ตัว เช่น $E1/E2 = 80/80$ เป็นต้น เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ ($E1/E2$) มีความแตกต่างกันหลายลักษณะ ดังนี้

2.1 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก ($E1$) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อย ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการส่วน 80 ตัวหลัง ($E2$) คือนักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

2.2 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก ($E1$) คือจำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง ($E2$) คือนักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 เช่น มีนักเรียน 40 คน ร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมดคือ 32 คน แต่ละคนได้คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนร้อยละ 80 ($E1$) ส่วน 80 ตัวหลัง ($E2$) คือผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด 40 คน ได้เฉลี่ยร้อยละ 80

2.3 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก ($E1$) คือจำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง ($E2$) คือคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน โดยเทียบกับคะแนนที่ทำได้ก่อนเรียน ยกตัวอย่าง ตัวเลข 80 ตัวหลัง ($E2$) ดังนี้ สมมตินักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 10 แสดงว่าแตกต่างจากคะแนนเต็ม (ร้อยละ 100) เท่ากับ 90 ถ้านักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85 แสดงว่า ความแตกต่างของทั้ง 2 ครั้งนี้ เท่ากับ $85 - 10 = 75$ ดังนั้น ค่าของ $E2 = (75/90) \times 100 = 83.33\%$ ถือว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($E2 = 80$)

2.4 เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก ($E1$) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง ($E2$) หมายถึงนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80 ถ้านักเรียนทำข้อสอบข้อใดถูกมี

จำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 80 แสดงว่าสื่อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นว่า จุดประสงค์ที่ตรงกับข้อ
นั้นบกพร่อง

กล่าวโดยสรุปว่า เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข
2 ลักษณะ คือ 80/80 , 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติวิชาประสิทธิภาพของสื่อ
เทคโนโลยีการสอน จะมาจากผลลัพธ์ของการคำนวณ E1 และ E2 เป็นตัวเลขตัวแรกและตัวหลัง
ตามลำดับ ถ้าตัวเลขเข้าใกล้ 100 มากเท่าไรยิ่งถือว่ามีประสิทธิภาพมากขึ้น การคำนวณหา
ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนนี้ เป็นผลรวมของการหาคุณภาพทั้งเชิงปริมาณที่เป็นตัวเลข
และเชิงคุณภาพที่แสดงเป็นที่เข้าใจ ดังนั้น ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน จึงเป็น
องค์ประกอบรวมของประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ถูกต้องถึงระดับเกณฑ์ที่
คาดหวัง ทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น จะนำไปสู่การมีคุณภาพ ซึ่งมักนิยมเรียกรวมกันว่า
ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน

2.8 การหาค่าดัชนีประสิทธิผล

เชขิญ กิจระการ (2546, น. 1-6) ได้เสนอแนวทางในการหาประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้
หรือสื่อที่สร้างขึ้น โดยให้พิจารณาจากพัฒนาการของนักเรียนจากก่อนเรียนและหลังเรียนว่ามีความรู้
ความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ หรือเพิ่มขึ้นเท่าใดซึ่งอาจพิจารณาได้จากการคำนวณค่า
t-test แบบ Dependent Samples หรือหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I) มี
รายละเอียด ดังนี้

1. การหาค่าพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียนโดยอาศัยการหาค่า t-test (แบบ Dependent Samples) เป็นการพิจารณาว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ โดยทำการทดสอบนักเรียนทุกคนก่อน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) แล้วนำมาหาค่า t-test แบบ Dependent Samples หากมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ถือได้ว่า นักเรียนกลุ่มนั้นมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้

2. การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนโดยอาศัยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I) มีสูตรดังนี้

ดัชนีประสิทธิผล = $\frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}$ (2-1)

(จำนวนนักเรียน x คะแนนเต็ม) - ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน

การหาค่า E.I เป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบว่าเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ วิธีการอาจแปลงคะแนนให้อยู่ในรูปของร้อยละก็ได้ ดังนี้

ดัชนีประสิทธิผล = $\frac{\text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน} - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}{100} - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}$ (2-2)

100 - ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน

ข้อสังเกตบางประการที่เกี่ยวกับค่า E.I.

1. E.I. เป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่าง จะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้เพราะค่าต่ำกว่า -1.00 และถ้าเป็นค่าลบแสดงว่า ผลคะแนนสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งหมายความว่าระบบการเรียนการสอนหรือสื่อที่สร้างขึ้นไม่มีคุณภาพ

2. การแปลผล E.I. ในตาราง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ของงานวิจัย มักจะใช้ข้อความไม่เหมาะสม ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของ E.I. ผิดจากความเป็นจริง เช่น ค่า E.I. เท่ากับ 0.6240 ก็มักจะกล่าวว่า “ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6340 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 62.40 ซึ่งในความเป็นจริงค่า E.I. เท่ากับ 0.6240 เพราะคิดเทียบจาก E.I. สูงสุดเป็น 1.00 ดังนั้น ถ้าคิดเทียบเป็นร้อยละ ก็คือ คิดเทียบจากค่าสูงสุดเป็น 100 E.I. จะมีค่าเป็น 62.40 จึงควรใช้ข้อความว่า “ ค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.6240 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.6240 หรือคิดเป็น ร้อยละ 62.40 ”

3. ถ้าค่าของ E1/ E2 ของแผนการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และเมื่อหา E.I. ด้วยพบว่า มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นถึงระดับหนึ่งที่ผู้วิจัยพอใจ หากคำนวณค่าความคงทนด้วยโดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples ก็ไม่ได้แปลว่าจะไม่นัยสำคัญ (เพราะผู้วิจัยคาดหวังว่าหากสื่อ หรือแผนการเรียนรู้มีคุณภาพ ผลการเรียนหลังสอนเมื่อผ่านไประยะหนึ่ง เช่น ผ่านไป 2 สัปดาห์ กับผลการเรียนจบจะต้องไม่แตกต่างกัน) ลักษณะเช่นนี้มักพบในงานวิจัยของนิสิตบ่อยๆ คือ แผนการเรียนรู้ หรือสื่อมีค่า E1/ E2 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ค่า E.I. ก็สูง แต่ผลการทดสอบความคงทนมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปัญหานี้น่าจะมาจากนักเรียนไม่ได้ตั้งใจหรือเบื่อหน่ายในการทำข้อสอบอย่างจริงจัง แม้ว่าผู้วิจัยจะมีความรู้สึกว่สื่อหรือแผนที่ใช้จะมีคุณภาพ ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียนมาก หรือมีความตรงตรงใจต่อบทเรียนมากเท่าไรก็ตาม

2.9 ความพึงพอใจ

2.9.1 ความหมายของความพึงพอใจ

มีนักการศึกษาทั้งในและต่างประเทศได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ไพบูลย์ ช่างเรียน (2516, น. 146-147) ได้กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความต้องการทางร่างกาย มีความรุนแรงในตัวบุคคล ในการร่วมกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการทางร่างกาย เป็นผลทำให้เกิดความพึงพอใจ แล้วจะรู้สึกต้องการความมั่นคงปลอดภัยเมื่อคุณได้รับการตอบสนอง ความต้องการทางร่างกาย และความต้องการความมั่นคง และบุคคลจะเกิดความผูกพันมากขึ้น เพื่อให้เป็นที่ยอมรับว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

ประชุม พลเมืองดี (253, น. 115) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อสิ่งเร้า ต่างเป็นผลต่อเนื่องจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งนั้น แล้วว่าพอใจ ต้องการ หรือดีอย่างไร

บุญมัน ธนาศุภวัฒน์ (2533, น. 157-158) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่าผลของเจตคติต่าง ๆ ของบุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงาน และมีส่วนสัมพันธ์กับลักษณะงานสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งความพึงพอใจนั้น ได้แก่ การรู้ว่ามีความสำเร็จในงาน รู้สึกว่าได้รับการยกย่องและรู้สึกว่ามีโอกาสก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน ความพึงพอใจในงานเป็นความรู้สึกนิยมนิยมชอบ หรือปฏิบัติที่แสดงออกในทางความพอใจของผู้ทำงานที่มีต่องานหรือกิจกรรมที่เขาทำตามความคิด ในลักษณะนี้ความพึงพอใจเป็นเจตคตินั้นเอง แต่เป็นเจตคติต่องานโดยเฉพาะ สาโรช ไสยสมบัติ (2534, น. 15) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ช่วยให้งานประสบผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นงานเกี่ยวกับการให้บริการดังนั้นผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานต้องดำเนินการให้ผู้ให้บริการเกิดความพึงพอใจด้วย

มนตรี ฉะบับ (2536, น. 7) ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกมีความสุขเมื่อเราได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Want) หรือแรงจูงใจ (Motivation)

ถนอมทรัพย์ มะลิซ้อน (2540, น. 38) กล่าวว่า ความพึงพอใจคือ ความรู้สึกคิด หรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนที่มีต่องานและปัจจัย หรือองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับงานนั้น ๆ จนสามารถตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานทั้งด้านร่างกายและจิตใจตลอดจนสามารถลดความเครียดของผู้ปฏิบัติงานให้ต่ำลงได้

สลใจ วิบูลกิจ (2544, น. 42) กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึง สภาพของอารมณ์บุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของบุคคลนั้น ๆ

ณัฐสิทธิ์ วงตลาด (2544, น. 10) กล่าวว่า ความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อการปฏิบัติงาน และการที่บุคคลปฏิบัติงานด้วยความสุขจนเป็นผลให้การทำงานนั้นประสบความสำเร็จสนองนโยบายและบรรลุมูลค่าวัตถุประสงค์ขององค์การในองค์กรทุกองค์การไม่ว่าองค์กรใดก็ตามถ้ามีบุคคลที่ปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ มีความพึงพอใจ มีความสุขทุกคน องค์กรนั้นจะพัฒนาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

Good (1973, p. 161) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพหรือระดับความพึงพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจ และเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

สมพงษ์ เกษมสิน (2518, น. 298) ได้กล่าวถึงการจูงใจว่า บุคคลจะเกิดความพึงพอใจได้นั้นจะต้องมีการจูงใจ การจูงใจเป็นการชักจูงให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม โดยมีมูลเหตุความต้องการ 2 ประการคือ ความต้องการทางร่างกาย และความต้องการทางจิตใจ

กิติมา ปรีดีติลก (2529, น. 321) ได้กล่าวไว้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ชอบหรือพอใจที่มีต่อองค์ประกอบ และสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ของงาน และผู้ปฏิบัติงานนั้นได้รับการตอบสนองความต้องการของเขา

ธงชัย สันติวงษ์ (2533, น. 359) กล่าวว่า ถ้าบุคคลหนึ่งได้มองเห็นช่องทาง หรือโอกาส จะสามารถสนองแรงจูงใจที่ตนมีอยู่แล้วก็จะทำให้ความพึงพอใจของเขาดีขึ้น หรืออยู่ในระดับสูง

Morse (1995, p. 27) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถถ่ายทอดความเครียดของผู้ที่ทำงานให้ลดลง ถ้าเกิดความเครียดมากจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลมาจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนองความเครียดก็จะลดน้อยลง

ลักขณา สรีวิวัฒน์ (2539, น. 123) กล่าวถึงความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ หมายถึง พฤติกรรมที่สนองความต้องการของมนุษย์ และเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ถวิล ธาราโกษณ์ และศรัณย์ ดำริสุข (2541, น. 140) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า เป็นอารมณ์ของความรู้สึกที่มีความสุข ร่าเริงอย่างมาก เป็นความสำเร็จ หรือความสุขสดชื่นที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับผลการตอบสนองตามที่ต้องการ ไม่ว่าจะมีความต้องการทางด้านร่างกาย และจิตใจ

วิจิตรา แสงชัย (2543, น. 11) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน หมายถึง ความรู้สึกที่ผู้ปฏิบัติงานมีทัศนคติที่ต่อการปฏิบัติงาน ความรู้สึกนี้จะจูงใจให้ผู้ปฏิบัติงานรักงานที่จะรับผิดชอบ อยากทำงานคิดค้นวิธีการทำงานให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะนำไปสู่การปฏิบัติงานที่ดี และจะทำให้องค์กรบรรลุวัตถุประสงค์ตามต้องการ

ประสาท อิศรปรีดา (2546, น. 300) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง พลังที่เกิดจากพลังทางจิตที่มีประสิทธิภาพไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ และหาสิ่งที่ต้องการมาตอบสนอง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงาน หรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้น ความพึงพอใจในการเรียนรู้ จึงหมายถึง ความรู้สึกยินดีชอบใจในกิจกรรมร่วมปฏิบัติ กิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

2.9.2 องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

สิ่งจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ สิ่งจูงใจ หมายถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นวัตถุหรือสภาวะใด ๆ ซึ่งจะเป็นเครื่องโน้มน้าวจิตใจ ทำให้ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานนั้น ๆ ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้งานนั้นประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ เครื่องล่อใจนั่นเอง

วัลยา บุตรดี (2531, น. 12) ได้กล่าวถึงสิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องกระตุ้นเพื่อให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ดังนี้

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (Material Inducement) สิ่งเหล่านี้ได้แก่ เงินทอง สิ่งของ หรือสภาวะทางกายที่มีให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน และสิ่งจูงใจที่ไม่ใช่วัตถุ (Personal Nonmaterial Opportunities) เกียรติภูมิ การใช้สิทธิพิเศษมากกว่าคนอื่น

2. สภาพทางกายที่พึงปรารถนา (Desirable Physical Condition) หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความสุขในการทำงาน เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกในสำนักงาน ความพร้อมของเครื่องมือ

3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ (Ideal Benefaction) หมายถึง การสนองความต้องการในด้านความภูมิใจที่ได้แสดงฝีมือ การแสดงความภักดีต่อองค์กรของตน

4. ความดึงดูดในทางสังคม (Associational Attractiveness) หมายถึง การมีความสัมพันธ์ของบุคคลในหน่วยงาน การอยู่ร่วมกัน ความมั่นคงของสังคมจะเป็นหลักประกันในการทำงาน

5. การปรับทัศนคติและสภาพของงานให้เหมาะกับบุคคล (Opportunity of Enlarged Participation) คือเปิดโอกาสให้บุคคลากรมีส่วนร่วมในการทำงานจะทำให้เขาเป็นผู้มีความสำคัญในหน่วยงาน จะทำให้บุคคลมีกำลังใจในการทำงานมากขึ้น

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ มีสิ่งจูงใจเป็นหลักสำคัญในการทำให้เกิดสภาวะต่าง ๆ เพื่อให้งานเหล่านั้นประสบผลสำเร็จ

2.9.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตาม การที่ผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานนั้น มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในงานที่มีอยู่ การสร้างสิ่งจูงใจ หรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงาน จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้น ๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ มีนักการศึกษา ในสาขาต่าง ๆ ทางการศึกษาค้นคว้า และตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจในการทำงานไว้ ดังนี้

Herzberg (1959, pp. 113-115) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นมูลเหตุที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงปัจจัย ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการทำงาน ซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น ความสำเร็จของงาน การได้รับการยอมรับนับถือ ลักษณะของงาน ความรับผิดชอบ ความก้าวหน้าในตำแหน่งการงาน เป็นต้น

2. ปัจจัยค้ำจุน เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน และมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน เช่น เงินเดือน โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคต สถานะของอาชีพ สภาพการทำงาน เป็นต้น

จรรยา ทองถาวร (2536, น. 22-24, อ้างถึงใน นริษา นราศรี, 2544, น. 28) ได้กล่าวถึงความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ โดยได้สรุปเนื่อคิดของมาสโลว์ (Maslow) สรุปได้ว่า ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย เป็นความต้องการขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ความต้องการอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค

2. ความต้องการความมั่นคงและปลอดภัย ได้แก่ ความต้องการความเป็นอยู่อย่างมั่นคงมีความปลอดภัยในร่างกายและทรัพย์สิน มีความมั่นคงในการทำงานและมีชีวิตอยู่อย่างมั่นคงในสังคม

3. ความต้องการทางสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

4. ความต้องการเกียรติยศ ชื่อเสียง ได้แก่ ความภูมิใจ การได้รับความยกย่องจากบุคคลอื่น

5. ความต้องการความสำเร็จแห่งตน เป็นความต้องการระดับสูงสุดเป็นความต้องการที่อยากจะให้เกิดความสำเร็จทุกอย่างตามความคิดของตน

Mc Greger (1960, pp. 33-35) ได้ศึกษาธรรมชาติของมนุษย์ และได้อธิบายลักษณะของมนุษย์ว่ามี 2 ประเภท คือ

1. คนประเภท เอกซ์ (X) มีลักษณะ ดังนี้

1.1 มีสัญชาตญาณที่จะหลีกเลี่ยงการทำงานทุกอย่างเท่าที่จะทำได้

1.2 มีความรับผิดชอบน้อย

1.3 ชอบให้สั่งการ

- 1.4 ไม่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปรับปรุงองค์กร
- 1.5 มีความปรารถนาให้ตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและความปลอดภัย

2. คนประเภท วาย (Y) มีลักษณะ ดังนี้

- 2.1 ชอบทำงานเห็นว่าการทำงานเป็นของสนุกสนาน และการพักผ่อน
- 2.2 มีความรับผิดชอบในการทำงาน
- 2.3 มีความทะเยอทะยาน และกระตือรือร้น
- 2.4 สามารถสั่งการตนเอง และสามารถควบคุมตนเองได้
- 2.5 มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการพัฒนางาน และวิธีทำงานในองค์กร
- 2.6 ปรารถนาในด้านเกียรติยศชื่อเสียงความสมหวังในชีวิต

Maslow (1970, p. 47) ได้เสนอลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs) นับว่าเป็นทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งแต่สมมติฐานที่ว่า มนุษย์ มีความอยากอยู่เสมอ ไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ความต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็เกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกับ ความต้องการอย่างหนึ่ง ยังไม่ทันหมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้ ความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้น ดังนี้

1. มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอ และไม่มีที่สิ้นสุด ขณะที่ความต้องการสิ่งใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกไม่มีวันจบสิ้น

2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งที่จูงใจสำหรับพฤติกรรมอื่นต่อไป ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นที่เป็นที่จูงใจของพฤติกรรม

3. ความต้องการของมนุษย์จะเรียงเป็นลำดับขั้นตามลำดับความสำคัญ กล่าวคือ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูงก็จะเริ่มร้องให้มี การตอบสนอง เช่น ระดับขั้นความต้องการของมนุษย์มี 5 ขั้นตอน ตามลำดับขั้นจากต่ำไปสูง ดังนี้

3.1 ความต้องการด้านร่างกาย เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการในเรื่องของอาหาร น้ำ อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย และ ความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนก็ต่อเมื่อ ความต้องการทั้งหมดของคนยังไม่ได้รับการตอบสนอง

3.2 ความต้องการด้านความปลอดภัย หรือความมั่นคง ถ้าความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์จะต้องการในขั้นสูงต่อไป คือ เป็นความรู้สึก ที่ต้องการความปลอดภัย หรือความมั่นคงในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและ ความอบอุ่นใจ

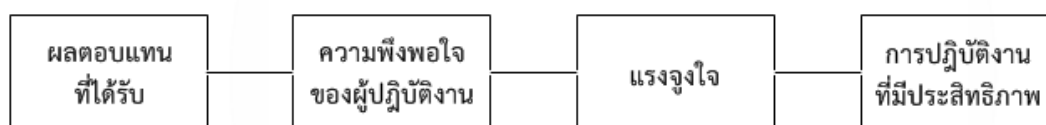
3.3 ความต้องการทางด้านสังคม หลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้วก็จะมีความต้องการสูงขึ้นอีก คือ ความต้องการทางสังคม เป็นความต้องการที่จะเข้าร่วม และได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตร และความรักจากเพื่อน

3.4 ความต้องการที่จะได้รับการยอมรับนับถือ เป็นความต้องการให้คนอื่นยกย่องให้เกียรติ และเห็นความสำคัญของตนเองอยากเด่นในสังคม รวมถึงความสำเร็จ ความรู้ ความสามารถ ความเป็นอิสระ และเสรีภาพ

3.5 ความต้องการความสำเร็จในชีวิต เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากจะเป็นการอยากจะเป็นอยากจะได้ตามความคิดของตนหรือต้องการจะเป็นมากกว่าที่ตนเอง เป็นอยู่ในขณะนั้น

สมยศ นาวิการ (2525, น. 155) กล่าวว่า ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่กระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนซึ่งในสภาพปัจจุบันเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก หรือให้คำแนะนำปรึกษา จึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียนรู้ การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ หรือการปฏิบัติงาน มีแนวคิดพื้นฐานที่แตกต่างกัน 2 คือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานที่สูงกว่าไม่ได้รับการตอบสนองตามแนวคิดดังกล่าว สามารถแสดงด้วยภาพ ดังนี้

ภาพที่ 2.1 ความพึงพอใจนำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ

จากแนวคิดดังกล่าว ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศ และสถานการณ์ รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียน การสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียน เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำ กิจกรรมจนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ

ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งจะนำไปสู่การตอบสนอง ความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัล หรือผลตอบแทน ซึ่ง แบ่งออกเป็น ผลตอบแทนภายใน และผลตอบแทนภายนอก โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของ ผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับ นั่นคือความพึงพอใจ ในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้เรื่อง เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้วความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

จากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าว เมื่อนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลตอบแทนภายในหรือรางวัลภายใน เป็นผลด้านความรู้สึกของผู้เรียนที่เกิดแก่ตัวผู้เรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้นเมื่อสามารถเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ และสามารถดำเนินงาน จากบุคคลอื่น ส่วนผลตอบแทนภายนอก เป็นรางวัลที่ผู้อื่นจัดทำให้มากกว่าที่ตัวเองให้ตนเอง เช่น การได้รับยกย่องคำชมเชยจากครูผู้สอน พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือแม้แต่การได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนในระดับที่น่าพอใจ

2.9.4 การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ

นักการศึกษาได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการสร้างแบบวัดความพึงพอใจไว้ ดังนี้

หทัยรัตน์ ประทุมสูตร (2542, น. 14) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจเป็นเรื่องที่เปรียบ ได้กับความเข้าใจทั่ว ๆ ไป ซึ่งปกติจะวัดได้โดยการสอบถามจากบุคคลที่ต้องการจะถามมีเครื่องมือ ที่ ต้องการจะใช้ในการวิจัยหลาย ๆ อย่าง อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีการวัดอยู่หลายแนวทางแต่การศึกษา ความพึงพอใจอาจแยกกล่าวแนวทางการวัดได้สองแนวคิดตามความเห็นของชาลนิกค์ คริสเทนส์ กล่าวคือ

1. วัดจากสภาพทั้งหมดของแต่ละบุคคล เช่น ที่ทำงาน ที่บ้าน และทุก ๆ อย่างที่เกี่ยวกับชีวิต การศึกษา ตามแนวทางนี้จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ แต่ทำให้เกิดความยุ่งยากกับการที่จะวัดและเปรียบเทียบ

2. วัดได้โดยการแยกออกเป็นองค์ประกอบ เช่น องค์ประกอบที่เกี่ยวกับงานการนิเทศงานเกี่ยวกับนายจ้าง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535, น. 14, อ้างถึงใน นริษา นราศรี, 2544, น. 44) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดความพึงพอใจงานไว้ ดังนี้

1. เพื่อจะได้เข้าใจถึงปัจจัยต่าง ๆ ทั้งด้านส่วนบุคคล ด้านงานด้านการจัดการที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ และความไม่พึงพอใจในการทำงาน

2. เพื่อจะได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และไม่พอใจ รวมทั้งเกี่ยวกับการจัดและบริการหน่วยงานนั้น

3. เพื่อให้เข้าใจถึงหน่วยงานลักษณะใดที่คนพึงพอใจ และไม่พอใจ รวมทั้งเกี่ยวกับการจัดและบริการหน่วยงานนั้น

4. เพื่อให้เข้าใจถึงผลจากการไม่พึงพอใจงาน เช่น การขาดงาน ลางานและการออกจากงาน รวมทั้งได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาต่อ การจิตสวัสดีการ บริการต่าง ๆ ว่าจะสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับการทำงานได้อย่างไร

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนรู้ และผลการเรียน มีความสัมพันธ์กันทางบวก ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ปฏิบัตินั้น ทำให้ผู้เรียนได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย และจิตใจ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตมากขึ้นเพียงใด นั่นคือสิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเสริมสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.10.1 งานวิจัยในประเทศ

กัลยา ปาระมีสา (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาบทเรียนที่ใช้การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้กลวิธีตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาบทเรียนที่ใช้การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้กลวิธีตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 44 คนที่กำลังเรียนรายวิชา การอ่าน เขียน โรงเรียนสรรพวิทยาคม อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก ปีการศึกษา 2539 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยบทเรียนที่ใช้การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 2) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยบทเรียนที่ใช้การสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาท มีความสามารถในการใช้กลวิธีตรวจสอบความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เบญจณี ถิ่นทิพย์ (2539, น. 1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “วิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษ ประกอบหนังสือการ์ตูน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเมืองแพร่” โดยการวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนประกอบหนังสือการ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเมืองแพร่ จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ หนังสือการ์ตูน เรื่อง “Wonderful Vacation” แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน แบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือการ์ตูนสำหรับผู้เชี่ยวชาญ และครูระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยหนังสือการ์ตูนที่สร้างขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กลินพะยอม สุระคาย (2544, น. 1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนทวีวัฒนากรุงเทพมหานคร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมแบบฝึกการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนทวีวัฒนา เขตทวีพัฒนา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 29 คน ใช้วิธีการทดลองโดยการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 บท ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 24 คาบ รวม 12 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านที่มีการ์ตูนประกอบมีค่า 62.75/41.48 ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อกิจกรรมแบบฝึกการอ่าน

มิสชุติมา ภาคกาย (2556, น. 9) ศึกษาการพัฒนาคุณภาพการผันเสียงวรรณยุกต์สัทอักษรภาษาจีน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ และสื่ออินเตอร์เน็ต วัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการผันเสียงวรรณยุกต์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึกหัดเสริมทักษะการผันเสียงวรรณยุกต์ สัทอักษร และเพื่อให้นักเรียนสามารถออกเสียงภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมที่เรียนเสริมวิชาภาษาจีน พบว่า คะแนนทดสอบหลังใช้ชุดแบบฝึกทักษะเสียงวรรณยุกต์สัทอักษรของนักเรียนมีคะแนนสูง

วิชชуда โรจนสวัสดิ์วงศ์ (2557, น. 1) ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านตัวอักษรจีนโดยใช้ตัวกำกับเสียงแบบสัทอักษร Pinyin (พินอิน) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะทางการอ่านตัวอักษรจีนและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการเรียนรู้วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ พบว่า การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านตัวอักษรจีนโดยใช้ตัวกำกับเสียงแบบสัทอักษร Pinyin (พินอิน) ในวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการอ่านตัวอักษรจีนหลังการเรียนรู้ สูงกว่าก่อนการเรียนรู้ คะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 84% ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด 70%

นางสาวรศนิ วิบูลย์กุล (2554, น. 1) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Things Around Me กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

(ภาษาอังกฤษ)ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลศรีธาตุ โดยการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการประเมินพบว่าผู้ศึกษาพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.88/81.88 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ 80/80 สอดคล้องกับ Johnson & Johnson (อ้างถึงใน ไสว พักขาว, 2544) ซึ่งเป็นผู้เสนอแนวคิดที่ เรียกว่า วัฏจักรการเรียนรู้ (Circles of Learning) รูปแบบนี้มีการกำหนดสถานการณ์และเงื่อนไขให้นักเรียนทำผลงานเป็นกลุ่ม ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแบ่งปันเอกสาร การแบ่ง งานที่เหมาะสม และการให้รางวัล

อรทัย มูลคำ (2552, น. 134) ได้กล่าวว่า สอดคล้องกับ ปิยะพงษ์ ไสยโสภณ (2550) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้แบบมี ส่วนร่วมหมวดวิชาพัฒนาทักษะชีวิต 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 เพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตสำหรับนักศึกษา การศึกษานอกโรงเรียนในทัศนสถานวัยหนุ่มกลางพบว่า ผลการทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา : โอกาสเสี่ยงของตนเองจากอารมณ์และความ ต้องการทางเพศและสัมพันธ์ภาพคู่ครองที่ดีมีคุณภาพหลังเรียนพบว่ามีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน สูงขึ้นและเมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่ายแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .001$ ($t = 3.494$) และ อารยา บันจะมาวัด (2556) ที่ได้ศึกษา เรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการทำงานเป็นทีม โดยใช้การจัดการ เรียนรู้แบบร่วมมือตามรูปแบบ LT (Learning Together) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง

กรรณิกา คงทอง(2557, น. 94-98) ศึกษาการพัฒนาทักษะภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นและแบบผังกราฟิก โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบรบือวิทยาคารโดยใช้การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นและแบบผังกราฟิกและเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นและแบบผังกราฟิก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นและแบบผังกราฟิกและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการทางทักษะภาษาจีน ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้กระบวนการ 9 ขั้นเพียงอย่างเดียว สามารถจำคำศัพท์ได้แม่นยำขึ้น อีกทั้งยังมีความมั่นใจในตนเองและมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน

จันทนา บรรจงดิษฐ์ (2559, น. 83-88) ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่องการพัฒนาความสามารถทางภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร จาก การวิจัยสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มี ประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อน เรียนและสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ และนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีปกติมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารก่อนกับหลังเรียนไม่ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจ ต่อการเรียนรู้ด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

2.9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Liang Fa Cheng (2556, p. 1) ได้ศึกษาการใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยอ่านออกเสียง ภาษาจีน โดยได้ทำการทดลองกับผู้เรียนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียน ปริณสร้อยแยลส์วิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้สัทอักษรไทยช่วยอ่านออกเสียงภาษาจีน เพื่อแก้ปัญหาทักษะการอ่านภาษาจีนของ และเปรียบเทียบผลการทดสอบระหว่างนักเรียนที่ไม่ใช้สัท อักษรภาษาไทยช่วยอ่านกับนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยอ่าน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ย การอ่าน เรื่องเทศกาลตรุษจีนของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินเท่ากับ 4.26 คะแนนเฉลี่ยการอ่าน เรื่องเทศกาลตรุษจีนของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่านเท่ากับ 3.42 โดย คะแนนเฉลี่ยการอ่านเรื่องเทศกาลตรุษจีนของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการ อ่านเรื่องเทศกาลตรุษจีนของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่าน .84 คะแนน เฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินเท่ากับ 7.89 คะแนนเฉลี่ยการทำ แบบทดสอบของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่าน เท่ากับ 7.54 โดยคะแนน เฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบ ของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่าน .45

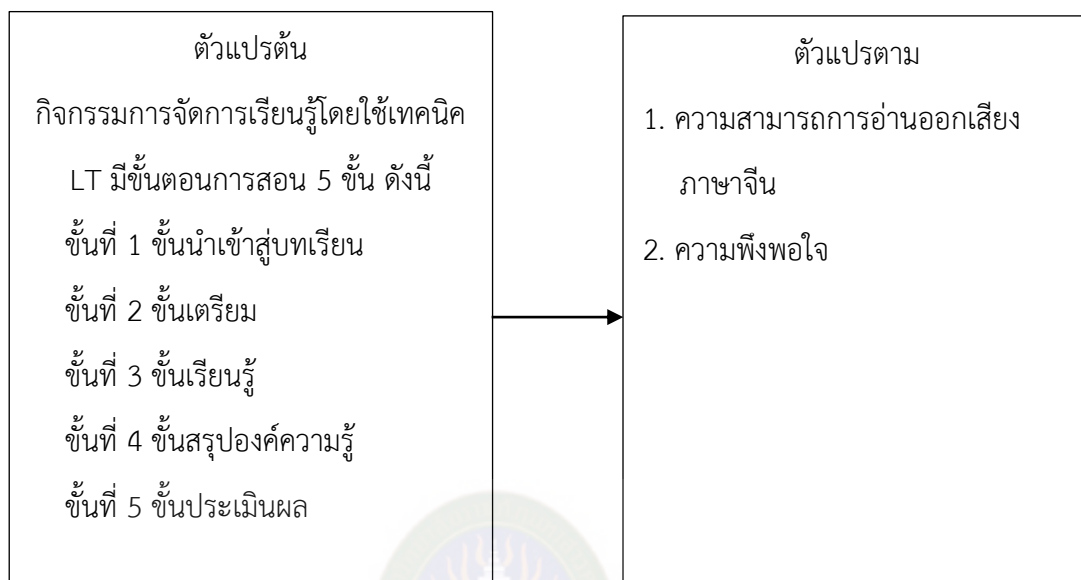
Li De San (2553, pp. 53-57) ได้ศึกษาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องการออก เสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการออกเสียงภาษาจีน กลางด้วยโปรแกรม Macromedia Authorwaer แบบฝึกหัดก่อนเรียนและแบบฝึกหัดหลังเรียน แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยการทดสอบหลังเรียน แบบสอบถาม

ความพึงพอใจในการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักเรียนไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ นิสิตกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 นิสิตกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอยู่ในระดับมาก

Zin Lin (2555, pp. 78-81) ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบคำเสริมน้ำเสียงระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนจากละครโทรทัศน์ของนักศึกษาจีนที่เรียนไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ คำเสริมน้ำเสียงที่ปรากฏในประโยค 4 ชนิด ได้แก่ประโยคที่มีคำเสริมน้ำเสียงประกอบในประโยคแจ้งให้ทราบ ประโยคบอกให้ทำ ประโยคถามให้ตอบและประโยคเฉพาะในภาษาจีนจากละครโทรทัศน์ไทย เรื่องดอกส้มสีทอง จำนวน 400 ประโยคและละครไทยจีนเรื่อง Du Lala's Promotion จำนวน 400 ประโยค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ ตารางวิเคราะห์คำเสริมน้ำเสียงในภาษาไทย ตารางวิเคราะห์คำเสริมน้ำเสียงในประโยคภาษาจีนและแบบประเมินแนวการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนคำเสริมน้ำเสียงไทย สำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า คำเสริมน้ำเสียงภาษาไทยปรากฏในรูปประโยคแจ้งให้ทราบมากที่สุด รองลงมาคือรูปประโยคบอกให้ทำ ส่วนรูปประโยคที่มีคำเสริมน้ำเสียงภาษาจีนปรากฏน้อยที่สุดคือรูปประโยคถามให้ตอบ รูปประโยคเฉพาะในภาษาจีน ซึ่งเป็นชนิดของประโยคที่มีใน 50 ไวยากรณ์จีน ปรากฏว่าคำเสริมน้ำเสียงจีนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเสริมน้ำเสียงไทยสำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศพบว่ามีเหมาะสมทุกด้าน

จากการศึกษาตามทัศนะของนักการศึกษาสรุปได้ว่าการศึกษา การอ่านออกเสียงทำให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงและจดจำเนื้อหาทางภาษาได้ดี รวมทั้งสามารถพัฒนาศักยภาพทางภาษาที่มีอยู่ในตัวผู้เรียน แสดงออกได้อย่างเต็มที่และบรรลุเป้าหมายสูงสุด

2.11 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
4. รูปแบบการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 95 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ที่ติดตามความสามารถ

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 22 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT จำนวน 12 แผน แผน 1 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง

3.2.2 แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน เป็นแบบรูบริก (Rubric) จำนวน 20 ข้อ

3.2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

3.3 ขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังนี้

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT

สร้างขึ้นโดยยึดสาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดจากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มีลำดับขั้นในการสร้าง ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เพื่อให้ทราบเป้าหมายของหลักสูตรตาม มาตรฐาน ตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลางและคุณภาพผู้เรียน (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551, น. 5-71)

3.3.1.2 ศึกษา วิเคราะห์เนื้อหา เลือกหน่วยการเรียนรู้จากสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อศึกษาหาจุดประสงค์รายวิชา มาตรฐานการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา เพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผลที่จะนำมาสร้างแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยคำนึงถึงความสอดคล้อง

3.3.1.3 นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาจัดทำแผนการเรียนรู้ โดยใช้ระยะเวลา 12 ชั่วโมง ชั่วโมงละ 60 นาที รวมใช้เวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง ซึ่งแผนการเรียนรู้ประกอบด้วย

- 1) ผลการเรียนรู้
- 2) สาระสำคัญ
- 3) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 4) สมรรถนะของผู้เรียน
- 5) สาระการเรียนรู้
- 6) กิจกรรมการเรียนรู้
- 7) การวัดและการประเมินผล
- 8) สื่อการสอน
- 9) บันทึกกิจกรรมการเรียนรู้

ตารางที่ 3.1

แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน

แผนการ จัดการเรียนรู้ ที่	ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา/ ชั่วโมง
1	วัน เดือน ปี	เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านและใช้คำศัพท์ เกี่ยวกับวันเดือนปีได้	2 ชั่วโมง
2	ครอบครัว	เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวและสามารถใช้ในชีวิตประจำวันได้	2 ชั่วโมง
3	อาหาร	เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารได้	2 ชั่วโมง
4	สัตว์	เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงที่นักเรียนชื่นชอบได้	3 ชั่วโมง
5	ผลไม้	เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่าน และบอกความหมายของคำศัพท์ผลไม้ได้	3 ชั่วโมง

3.3.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำ ตรวจสอบความถูกต้องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ความสอดคล้องของรูปแบบเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล เพื่อประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนั้นตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม เสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ดร.ภูษิต บุญทองเถิง วุฒิการศึกษา ศษ.ด. (หลักสูตรและการเรียนการสอน) อาจารย์สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

2) รศ.ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช วุฒิการศึกษา ปร.ด. (ไทศึกษา) ศศ.ม. (ไทยคดีศึกษา) กศ.บ. (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้าน หลักสูตรและการเรียนการสอน

3) ผศ.ดร.สมาน เอกพิมพ์ วุฒิการศึกษา ศษ.ด. (หลักสูตรและการเรียนการสอน) อาจารย์สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน

4) ผศ.ว่าที่ ร.ต.ดร. อรัญ ชุยกะเตื่อง วุฒิการศึกษา ปร.ด. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา) อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

5) อาจารย์ณิชาภา ยศุตมธาดา วุฒิการศึกษา ค.ม. (บริหารการศึกษา) ค.บ. ภาษาจีน อาจารย์สาขา ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้วมาหาค่าเฉลี่ย โดยใช้เกณฑ์ให้คะแนนตามแบบประเมินของ ลิเกิร์ต (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ บุญชม ศรีสะอาด (2545, น. 99 - 100)

ความเหมาะสม	การให้คะแนน
เหมาะสมมากที่สุด	5
เหมาะสมมาก	4
เหมาะสมปานกลาง	3
เหมาะสมน้อย	2
เหมาะสมน้อยที่สุด	1

เกณฑ์แปลความหมาย กำหนดดังนี้

ค่าเฉลี่ย	การแปลความหมาย
4.51 - 5.00	เหมาะสมระดับมากที่สุด
3.51 - 4.50	เหมาะสมระดับมาก
2.51 - 3.50	เหมาะสมระดับปานกลาง
1.51 - 2.50	เหมาะสมระดับน้อย
1.00 - 1.50	เหมาะสมระดับน้อยที่สุด

3.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตรวจสอบและแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาข้อบกพร่องในด้านเวลา ขั้นตอนการสอน และกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมอีกครั้ง

3.3.1.6 แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งได้เสนอแนะเกี่ยวกับการกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้กิจกรรมที่จัดต้องมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนอย่างแท้จริง โดยผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญพบ ($\bar{X} = 4.88$, S.D. = 0.32) ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

3.3.2 แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน

ผู้วิจัยได้สร้าง แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัยดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการ หลักการเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การการประเมินและการสร้างข้อสอบเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน

3.3.2.2 ศึกษาเอกสารหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อศึกษาเนื้อหาและจุดประสงค์ตามผลการเรียนรู้

3.3.2.3 สร้างแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นข้อสอบฉบับเดียวกัน จำนวน 1 ฉบับ มีลักษณะเป็นแบบรูบรีค (Rubric) จำนวน 20 ข้อ เกณฑ์การให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน สำหรับคำตอบที่ถูกต้อง และให้ 0 คะแนน สำหรับคำตอบที่ผิด

3.3.2.4 นำแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนที่สร้างขึ้นให้สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านเพื่อตรวจสอบหาความเหมาะสมและขอบเขตของเนื้อหาที่จะประเมิน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3.3.2.5 นำแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 35 คน เพื่อพิจารณาด้านความถูกต้องและนำมาแก้ไขปรับปรุง

3.3.2.6 ตรวจสอบเพื่อให้คะแนน แล้วนำผลการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ คือมีค่า ความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.8 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

3.3.2.7 นำแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ ไปหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8967

3.3.2.8 นำแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ที่ผ่านการหาคุณภาพครบทุกขั้นตอนมาจัดพิมพ์ เพื่อใช้ในการวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความพึงพอใจและวิธีการสร้างแบบประเมิน จากหนังสือการวิจัยเบื้องต้นของ บุญชม ศรีสะอาด (2545, น. 164-165) และแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.3.3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อความสามารถการอ่านออกเสียง ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งข้อความครอบคลุมเนื้อหาทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านกระบวนการเรียนรู้ ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ และด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวน 15 ข้อ

3.3.3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่แก้ไขแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบ และประเมินความถูกต้อง (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 160-162) แบบมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งมี 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์ความพึงพอใจ ดังนี้

พึงพอใจมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

พึงพอใจมาก ให้ 4 คะแนน

พึงพอใจปานกลาง ให้ 3 คะแนน

พึงพอใจน้อย ให้ 2 คะแนน

พึงพอใจน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ โดยเกณฑ์การให้ความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.3.3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ ให้ข้อเสนอแนะ ปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมพิจารณาให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุง แก้ไข

3.3.3.5 การหาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจโดยนำแบบสอบถามพร้อมกับแบบประเมินความสอดคล้องเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามรายข้อกับกรอบนิยามความพึงพอใจ โดยมีเกณฑ์คะแนน ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับกรอบนิยามที่ระบุไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับกรอบนิยามที่ระบุไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับกรอบนิยามที่ระบุไว้

3.3.3.6 วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามรายข้อกับกรอบนิยามความพึงพอใจที่ระบุไว้ โดยใช้สูตรหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) เพื่อหาผลรวมของคะแนนในแบบสอบถามแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยและ

เทียบเกณฑ์ที่กำหนด ถ้าค่าเฉลี่ยของคะแนนตั้งแต่ .60 ถึง 1.00 ถือว่ารายชื่อนั้นสอดคล้องกับกรอบ
นิยามที่กำหนด

3.3.3.7 คัดเลือกรายชื่อของแบบสอบถามที่มีค่า IOC ผ่าน จำนวน 15 ข้อ จัดพิมพ์
แบบสอบถามความพึงพอใจเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวม
ข้อมูลต่อไป

3.4 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One-
Group Pre-test Post-test Design) (ไพศาล วรคำ, 2552, น. 130) ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2

แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pre-test Post-test Design

การสุ่ม	กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	สิ่งทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
-	E	O	X	O

E แทน กลุ่มการทดลอง

X แทน การให้สิ่งทดลอง

O แทน การทดสอบ

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.5.1 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง
ภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้งหมด 20 ข้อ ใช้เวลา 60 นาที แล้วตรวจให้คะแนน บันทึกผลที่ได้
เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน

3.5.2 ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนประกอบการสอน จำนวน 12 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง

3.5.3 ทดสอบหลังเรียน (Posttest) เมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการอ่านออกเสียงภาษาจีนฉบับเดียวกับที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน

3.5.4 นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนการอ่านออกเสียงภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค LT

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT โดยวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 E1/E2

3.6.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) t-test (Dependent Sample)

3.6.3 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

3.6.4 วิเคราะห์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานคือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.7.1 สถิติที่ใช้วิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ

3.7.1.1 การหาค่าเฉลี่ยความเที่ยงตรง ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาวิชา แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยสูตรค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2553, น. 211)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3-1)$$

เมื่อ IOC แทน ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับแบบทดสอบ
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.7.1.2 การหาค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยวิธีของ โลเวท (Lovett) ดังนี้ (สมบัติ ทายเรือคำ, 2551, น. 106)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

$$r_{cc} = 1 - \frac{k \sum X_i - \sum X^2}{(k-1) \sum (X_i - C)^2} \quad (3-2)$$

เมื่อ r_{cc} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 K แทน จำนวนข้อสอบ
 X_i แทน คะแนนสอบแต่ละคน
 C แทน คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

3.7.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย

3.7.2.1 ร้อยละ (Percentage)

$$P = \frac{F \times 100}{n} \quad (3-3)$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
 F แทน ความถี่ที่ต้องการแปลค่าให้เป็นร้อยละ
 n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.7.2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ($\bar{X}$) ของคะแนน คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2552, น. 105)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N} \quad (3-4)$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนในกลุ่ม
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3.7.2.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2552, น. 105)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \quad (3-5)$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนในกลุ่ม
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3.7.2.4 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ($E_1/E_2 = 80/80$) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้ (เผชิญ กจรการ, 2553, น. 49-50)

$$E_1 = \frac{\Sigma X}{\frac{A}{N} \times 100} \quad (3-6)$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ หาได้จากคะแนนการทำกิจกรรม ระหว่างเรียนได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 80

ΣX แทน คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำกิจกรรมในบทเรียน

A แทน คะแนนเต็มของกิจกรรมทุกกิจกรรมรวมกัน

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\Sigma F}{\frac{B}{N} \times 100} \quad (3-7)$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนบทเรียนได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 80

ΣF แทน คะแนนรวมของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนบทเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบ

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ผลการวิจัยสรุปได้ตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิจัย

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในบทเรียนสำเร็จรูป

E_2 แทน ประสิทธิภาพของบทเรียนสำเร็จรูปโดยการเปลี่ยนแปลง

ΣX แทน ผลรวมของคะแนน

ร้อยละ แทน การเปรียบเทียบคะแนนทั้งหมดให้เป็น 100

4.2 ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ก่อนเรียนกับหลังเรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน แบบร่วมมือเทคนิค LT

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

4.3 ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ตามเกณฑ์ 75/75

ผู้วิจัยได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค จำนวน 22 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 12 แผน 12 ชั่วโมง ได้ดำเนินการวิเคราะห์ค่า E_1 โดยคะแนนที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมการเรียน ใบงานและแบบทดสอบย่อยท้ายแผน ในการเรียนของนักเรียนทุกคนมาคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยและร้อยละ และดำเนินการวิเคราะห์ค่า E_2 โดยนำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและการพูดของนักเรียนทุกคนมาคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยและคิดเป็นร้อยละ ผลปรากฏดังตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1

ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT

ข้อ	รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	คะแนนเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ
1	ประสิทธิภาพกระบวนการ	120	94.22	6.22	77.20
2	ประสิทธิภาพผลลัพธ์	20	16.13	2.47	79.70
ประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 77.20/79.70					

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1/E_2) เท่ากับ 77.20/79.70 แสดงว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75

ตอนที่ 2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ก่อนเรียนกับหลังเรียน

การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มาใช้ในการพัฒนานักเรียนโดยให้นักเรียนทำแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนเรียน และหลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การออกเสียงได้ดำเนินการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนอีกครั้งด้วยแบบวัดความสามารถชุดเดิม ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ผลปรากฏดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ก่อนเรียนกับหลังเรียน

ความสามารถใน						
การอ่านออกเสียง	(N)	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{D}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	22	11.17	2.44	5.18	1.84	13.19*
หลังเรียน	22	16.13	2.47	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.2 พบว่า การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ระหว่างก่อนกับหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน แบบร่วมมือเทคนิค LT

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การหาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน แบบร่วมมือเทคนิค LT โดยวิเคราะห์จากจากดัชนีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยเปรียบเทียบจากผลต่างของผลรวมคะแนนวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนเรียน และหลังเรียน กับผลต่างระหว่างคะแนนเต็มคูณกับจำนวนนักเรียนและคะแนนรวมแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนเรียน ผลปรากฏดังตารางที่ 4.3 ดังนี้

ตารางที่ 4.3

ประสิทธิผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT

จำนวนนักเรียน (N)	คะแนนเต็ม	ผลรวมของคะแนน		ดัชนีประสิทธิผล
		ก่อนเรียน	หลังเรียน	
22	440	237	351	0.5616

จากตารางที่ 4.3 พบว่า การพัฒนาค่าดัชนีประสิทธิผลการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT เท่ากับ 0.5616 หรือร้อยละ 56.16

ตอนที่ 4. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

ผู้วิจัยได้ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT จากการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำมาแปลผลคะแนนระดับความพึงพอใจตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ปรากฏดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4

การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียง
ภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

ข้อที่	รายการประเมิน	ผลการวิเคราะห์		แปลผล
		$\bar{X}$	S.D.	
1	เรื่องที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีประโยชน์	4.05	0.49	มาก
2	เนื้อหาที่เรียนมีความหลากหลาย ง่ายต่อการทำความเข้าใจ	4.18	0.66	มาก
3	การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มี ความสนุกสนาน ทำให้อยากเรียน	4.41	0.50	มาก
4	เนื้อหาที่เรียนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.59	0.50	มากที่สุด
5	นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้	4.68	0.48	มากที่สุด
6	นักเรียนไม่วิตกกังวลกับการใช้ภาษาจีนในห้องเรียน	4.73	0.46	มากที่สุด
7	กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนกระบวนการสอนมีความเหมาะสม	4.73	0.46	มากที่สุด
8	การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ได้ ฝึกการทำงานร่วมกับคนอื่น	4.86	0.35	มากที่สุด
9	การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ส่งเสริมให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ แบบเพื่อนชวนเพื่อน	4.73	0.46	มากที่สุด
10	นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกเนื้อหา	4.64	0.49	มากที่สุด
11	สื่อการเรียนการสอนน่าสนใจ และมีความหลากหลาย	4.82	0.39	มากที่สุด
12	สื่อการเรียนการสอนที่ใช้สามารถพัฒนาความรู้ความคิด ความจำ และพัฒนาความสามารถในการอ่านได้ดี	4.32	0.95	มาก
13	การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา และมีความยืดหยุ่น มีความ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การอ่าน	4.68	0.48	มากที่สุด
14	กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนอย่างเหมาะสมและชัดเจน	4.86	0.35	มากที่สุด
15	มีการประเมินผลการเรียนรู้รายบุคคล และรายกลุ่ม	4.50	0.67	มาก
ภาพรวม		4.72	0.75	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D.= 0.75) โดยมีรายการที่นักเรียนมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด จำนวน 10 รายการ ระดับมาก จำนวน 5 รายการ รายการที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนมากที่สุด 3 ลำดับ ได้แก่ การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ได้ฝึกการทำงานร่วมกับคนอื่น ($\bar{X} = 4.86$, S.D.= 0.35), การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา และมีความยืดหยุ่น มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การอ่าน ($\bar{X} = 4.86$, S.D.= 0.48), กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนอย่างเหมาะสมและชัดเจน ($\bar{X} = 4.86$, S.D.= 0.35)

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ (75/75) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ระหว่างก่อนกับหลังเรียน เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 22 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีน จำนวน 12 แผน รวม 12 ชั่วโมง แบบวัดความสามารถในการอ่านภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ แบบสอบถามความพึงพอใจ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง (One-Group Pre-test Post-test Design) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (T-dependent Samples)

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการการศึกษาค้นคว้าพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ปรากฏผลดังนี้

5.1.1 กิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ที่มีประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 77.20/79.70 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

5.1.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มีความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3 ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT มีค่าเท่ากับ 0.5616 คิดเป็นร้อยละ 56.16

5.1.4 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.75)

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 ผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ที่มีประสิทธิภาพ(E1/E2) เท่ากับ 77.20/79.70 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์หมายความว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการกิจกรรมระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 77.20 ของคะแนนเต็ม นั่นคือ ประสิทธิภาพกระบวนการ (E1) เท่ากับ 77.20 และนักเรียนได้ค่าเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 79.70 ของคะแนนเต็ม นั่นคือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 79.70 แสดงว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ ทำให้การจัดการเรียนการสอน บรรลุเป้าหมาย กิจกรรมการเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์จากการเรียนรู้ และเรียนรู้การทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับวิชชุตดา โรจนสวัสดิ์วงศ์ (2557, น. 1) ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านตัวอักษรจีนโดยใช้ตัวกำกับเสียงแบบสัทอักษร Pinyin (พินอิน) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะทางการอ่านตัวอักษรจีนและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการเรียนรู้วิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพ พบว่า การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านตัวอักษรจีนโดยใช้ตัวกำกับเสียงแบบสัทอักษร pinyin (พินอิน) ในวิชาภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการอ่านตัวอักษรจีนหลังการเรียนรู้ สูงกว่าก่อนการเรียนรู้ คะแนนหลังเรียนเฉลี่ย 84% ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด 70% นางสาวรศัน วิบูลย์กุล (2554, น. 1) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เรื่อง Things around me กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอนุบาลศรีธาตุ โดยการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการประเมินพบว่าผู้ศึกษาพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.88/81.88 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ 80/80

นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับ Johnson & Johnson (อั้งโนสไว พักขาว, 2544) ซึ่งเป็นผู้เสนอแนวคิดที่ เรียกว่า วัฏจักรการเรียนรู้ (Circles of Learning) รูปแบบนี้มีการกำหนดสถานการณ์และ

เงื่อนไขให้นักเรียนทำผลงานเป็นกลุ่ม ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแบ่งปันเอกสาร การแบ่งงานที่เหมาะสม และการให้รางวัลกลุ่มซึ่งอรรถย มูลคำ (2552, น.134) ได้กล่าวว่า สอดคล้องกับ ปิยะพงษ์ ไสยโสภณ (2550) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม วิชาพัฒนาทักษะชีวิต 1 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 เพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตสำหรับนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนในทัศนสถานวัยหนุ่มกลางพบว่า ผลการทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา : โอกาสเสี่ยงของตนเองจากอารมณ์และความ ต้องการทางเพศและสัมพันธภาพคู่ครองที่ดีมีคุณภาพหลังเรียนพบว่ามีความเฉลียวฉลาดหลังเรียน สูงขึ้นและเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .001$ ($t = 3.494$) และอารยา บันจะมาวัด (2556) ที่ได้ศึกษา เรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการทำงานเป็นทีม โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามรูปแบบ LT (Learning Together) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง ซึ่งสอดคล้อง กรรณิกา คงทอง (2557, น. 94-98) ศึกษาการพัฒนาทักษะภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นตอนและแบบผังกราฟิก โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบรบือวิทยาคารโดยใช้การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นตอนและแบบผังกราฟิกและเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นตอนและแบบผังกราฟิก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้การสอนแบบกระบวนการ 9 ขั้นตอนและแบบผังกราฟิกและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการทางทักษะภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้กระบวนการ 9 ขั้นตอนเพียงอย่างเดียว สามารถจำคำศัพท์ได้แม่นยำขึ้น อีกทั้งยังมีความมั่นใจในตนเองและมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ กลิ่นพะยอม สุระคาย (2544, น. 1) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมแบบฝึกการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 29 คน ใช้วิธีการทดลองโดยการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 บท ใช้เวลาในการทดลองทั้งสิ้น 24 คาบ รวม 12 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านที่มีการ์ตูนประกอบมีค่า 62.75/41.48 ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ความสามารถในการอ่าน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อกิจกรรมแบบฝึกการอ่าน ในรายวิชาภาษาจีน พบว่า การเรียนรู้ร่วมมือตามรูปแบบ LT (Learning Together) ทำให้นักเรียนเรียนเกิดความสามัคคีในการทำงานประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ มีการทำงานอย่างเป็นขั้นตอนและเป็นระบบ นักเรียนเห็นแก่ประโยชน์ของกลุ่มมากกว่าตนเอง นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น ทำให้เห็นได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือตามรูปแบบ LT (Learning Together) ส่งผลให้นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานเป็นทีม รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง ทำให้งานประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพ

5.2.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ระหว่างก่อนกับหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่น่าสนใจรูปแบบหนึ่งคือ กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together : LT) เป็นกิจกรรมที่ให้สมาชิกในกลุ่มได้รับผิดชอบ มีบทบาทหน้าที่ทุกคน เช่น เป็นผู้อ่าน เป็นผู้จัดบันทึก เป็นผู้รายงานนำเสนอ เป็นต้น ทุกคนช่วยกันทำงานจนได้ผลงานสำเร็จ ส่งแล้วนำเสนอผู้สอนลักษณะการจัดกิจกรรมกลุ่มผู้เรียนจะแบ่งหน้าที่กันทำงาน เช่น เป็นผู้อ่านคำสั่งใบงาน เป็นผู้จัดบันทึกงาน เป็นผู้หาคำตอบ เป็นพูดตรวจคำตอบกลุ่มที่ได้ผลงานที่เกิดจากการทำงานของทุกคน ซึ่งเป็นการเรียนที่เหมาะสมกับธรรมชาติของแต่ละวิชา การทำงานร่วมกันลักษณะเช่นนี้จะสร้างประโยชน์แก่การเรียนรู้สำหรับเขาเหล่านั้นด้วย การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน เพื่อผลประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือมิใช่เป็นเพียงจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ทำรายงาน ทำกิจกรรมประดิษฐ์หรือสร้างชิ้นงาน อภิปราย ตลอดจนปฏิบัติการทดลองแล้ว ผู้สอนทำหน้าที่สรุปความรู้ด้วยตนเองเท่านั้น แต่ผู้สอนจะต้องพยายามใช้กลยุทธ์วิธีให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการประมวลสิ่งที่มาจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ จัดระบบความรู้สรุปเป็นองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นหลักการสำคัญ

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ จันทนา บรรจงดิษฐ์ (2559, น. 83-88) ศึกษาการพัฒนาความสามารถทางภาษาจีนเพื่อการสื่อสารโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่องการพัฒนาความสามารถภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร จากการวิจัยสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์และนักเรียนที่เรียนโดยใช้วีซีดีมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารก่อนกับหลังเรียนไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร

โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ มิสซุติมา ภาคกาย (2556, น. 9) ศึกษาการพัฒนาคุณภาพการผันเสียงวรรณยุกต์สัทอักษรภาษาจีน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ และสื่ออินเตอร์เน็ต วัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการผันเสียงวรรณยุกต์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึกหัดเสริมทักษะการผันเสียงวรรณยุกต์ สัทอักษร และเพื่อให้นักเรียนสามารถออกเสียงภาษาจีน ได้ดียิ่งขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมที่เรียนเสริมวิชาภาษาจีน พบว่า คะแนนทดสอบหลังใช้ชุดแบบฝึกทักษะ การผันเสียงวรรณยุกต์สัทอักษรของนักเรียนมีคะแนนสูง ซึ่งสอดคล้องกับ (พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2554, น. 15) ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับความเห็นของ อรทัย มูลคำ (2552) ที่ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็น กระบวนการเรียนรู้ที่ได้ร่วมมือกัน และช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็กๆ ซึ่งเป็น ลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน มี การทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพากันและกัน มีความ รับผิดชอบร่วมกัน ทั้งตนเองและส่วนรวม เพื่อให้ตนและสมาชิกในกลุ่มประสบผลสำเร็จตาม เป้าหมายที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับ โสรัจจ์ แสนคำ (2557) ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค LT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง สารในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และระดับศิลป์ ชากำนัน (2557) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค Learning Together : LT ประกอบหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรียนของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบหนังสืออ่านเพิ่มเติมพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และนักเรียนมีความพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

5.2.3 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT เท่ากับ 0.5616 หรือคิดเป็นร้อยละ 56.16 ซึ่งแสดงว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.5616 หมายความว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบร่วมมือเทคนิค LT สามารถส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้นำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบร่วมมือเทคนิค LT มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน การเรียนที่เหมาะสมกับธรรมชาติของแต่ละวิชา การทำงานร่วมกันลักษณะเช่นนี้จะสร้างประโยชน์แก่การเรียนรู้สำหรับเขาเหล่านั้นด้วย การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน เพื่อผลประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือมิใช่เป็นเพียงจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการอ่านภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Liang Fa Cheng (2556, น. 1) ได้ศึกษาการใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยได้ทำการทดลองกับผู้เรียนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนปรินส์รอยแยลส์วิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้สัทอักษรไทยช่วยอ่านออกเสียงภาษาจีนเพื่อแก้ปัญหาทักษะการอ่านภาษาจีนของ และเปรียบเทียบผลการทดสอบระหว่างนักเรียนที่ไม่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยอ่านกับนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยอ่าน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยการอ่าน เรื่องเทศกาลตรุษจีนของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินเท่ากับ 4.26 คะแนนเฉลี่ยการอ่านเรื่องเทศกาลตรุษจีนของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่านเท่ากับ 3.42 โดยคะแนนเฉลี่ยการอ่านเรื่องเทศกาลตรุษจีนของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการอ่านเรื่องเทศกาลตรุษจีนของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่าน .84 คะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินเท่ากับ 7.89 คะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่านเท่ากับ 7.54 โดยคะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่อ่านตามระบบพินอินสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยการทำแบบทดสอบของนักเรียนที่ใช้สัทอักษรภาษาไทยช่วยกำกับเสียงการอ่าน .05

5.2.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีนด้วยกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D.= 0.75) ทั้งนี้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค LT เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์และเกิดผลสำเร็จ นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีความสุขและประสบผลสำเร็จซึ่งมีกรณีศึกษาที่เสมือนจริงทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และไม่เกิดความเบื่อหน่าย ผู้เรียนมีความความรู้อีกหรือทัศนคติที่ดีของต่อการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และส่งผลก้าวหน้าในการเรียน ผู้เรียนเกิดความชอบความพึงพอใจในกิจกรรมการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ไสร์จจ์ แสนคำ (2557) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรม การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค LT ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง สาร ในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค LT อยู่ในระดับดีและระดับดีมาก ชากำนัน (2557) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LEARNING TOGETHER : LT ประกอบหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีความพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อยู่แบบร่วมมือเทคนิค LT ประกอบหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ Li De San (2553, pp. 53-57) ได้ศึกษาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเรื่องการออกเสียงภาษาจีนกลางสำหรับนักเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการออกเสียงภาษาจีนกลางด้วยโปรแกรม Macromedia Authorwaer

แบบฝึกหัดก่อนเรียนและแบบฝึกหัดหลังเรียน แบบทดสอบวัดความสามารถการออกเสียงภาษาจีนกลาง โดยการทดสอบหลังเรียน แบบสอบถามความพึงพอใจในการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการออกเสียงภาษาจีนกลาง สำหรับนักเรียนไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ นิสิตกลุ่มตัวอย่างหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 นิสิตกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอยู่ในระดับมาก

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการสรุปและอภิปรายผลมีข้อเสนอแนะดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ไปใช้

5.3.1.1 ในการจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบร่วมมือ เทคนิค LT ผู้สอนควรพิจารณากิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้มีความหลากหลายเพื่อเสริมให้ผู้เรียนได้เสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ที่ดีและเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้

5.3.1.2 เนื้อหาในการเรียนการสอนต้องไม่มากเกินไป เพราะต้องใช้เวลานานในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจและเกิดการพัฒนามีประสิทธิภาพสูง

5.3.1.3 ทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องใช้เวลาในการฝึกฝน ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน โดยไม่ปิดกั้นความต้องการของนักเรียน

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรนำวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค LT ร่วมกับเทคนิคอื่น ๆ เช่น เพลง เกม

5.3.2.2 ควรทำการวิจัยการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ประกอบแบบฝึกทักษะ

5.3.2.3 การศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน แบบร่วมมือเทคนิค LT ควรศึกษาภูมิหลังของนักเรียนในระดับชั้นที่จะทำวิจัย เพื่อผู้วิจัยจะสามารถคัดเลือกเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพฯ : ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*

(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *การเสวนาการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. สืบค้นจาก

<http://www.thaigov.go.th/th/news-ministry>

เจียน ชีระวิทย์ และคณะ. (2551). *การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับประถม-*

มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จิราภรณ์ ศิริทวี. (2541). เทคนิคการจัดกิจกรรมให้นักเรียนสร้างความรู้. *วิชาการ*, 1(9), 37-52.

จินตนา ไบกาชุย. (2547). *หลักเกณฑ์ในการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม*. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนา

หนังสือกรมวิชาการ.

เขาวลิต ธาดาสิทธิเวท. (2552). *รายงานการพัฒนาหลักสูตร สื่อและการจัดการเรียนการสอน*

การศึกษาทางไกล หลักสูตรภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สถาบันการศึกษาทางไกล

สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวง

ศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ.

ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548). *เทคนิควิธีการสอนร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ : บริษัทหลักพิมพ์จำกัด.

เตือนใจ กรุยกระโทก. (2543). *การศึกษาผลการสอนซ่อมเสริมด้านความเข้าใจในการอ่านและการ*

เขียนสะกดคำของผู้เรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้หนังสือแผ่นเดียวเป็นสื่อ.

(วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2527). *วิธีการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ : ธนการพิมพ์.

ทิตนา แคมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทิตินา แคมมณี. (2548). *รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตินา แคมมณี. (2550). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 6)*. กรุงเทพฯ : ด่านสุทธาการพิมพ์.
- นิตยา สุวรรณศรี. (2540). *การศึกษาก่อนวัยเรียน*. กรุงเทพฯ : ดนอ.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. (2535). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : แสงการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2544). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บันลือ พุกกะวัน. (2533). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- บันลือ พุกกะวัน. (2538). *มิติใหม่ในการสอนอ่าน (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2523). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2530). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ประภาศรี สีอำไพ. (2524). *วิธีสอนภาษาระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- ปริมวดี ประยูรสุข. (2525). *ความสนใจในการอ่านหนังสือนิทานประเภทต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปญญา วรรณชัย. (2553). *ความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบทางตรง (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เพชฌู กิจระการ. (2546). *ดัชนีประสิทธิผล*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไพศาล วรคำ. (2552). *การวิจัยทางการศึกษา*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พรจันทร์ จันทร์วิมล. (2529). *การเล่นนิทานสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. ในรักลูก*, 103-105.
- ยุทธชัย เฉลิมชัย และอุทัยวรรณ เฉลิมชัย. (2550). *รายงานการวิจัยแนวทางการจัดการศึกษาและพัฒนามนุษย์ด้วยการศึกษาทางเลือก*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน1*. กรุงเทพฯ : เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.

- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2541). *การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอว์: แนวคิดสู่แผนการสอนใน*
การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิดวิธีและเทคนิคการสอน 2. กรุงเทพฯ :
 เดอมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- มณีนรัตน์ สุขโชติรัตน์. (2525). การเรียนการสอนอ่านออกเสียงและอ่านในใจเพื่อการอ่านอย่างมี
 ประสิทธิภาพและรวดเร็ว. *การศึกษานอกโรงเรียน*, 113 : 52-53.
- รุจิรี ภู่อาระ. (2545). *การเขียนแผนการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ : ป๊อค พอยท์.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2544). *เอกสารประกอบการสอนวิชา การพัฒนาการเรียนการสอน.*
 มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2549). *เอกสารประกอบการสอนนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้มหาสารคาม.*
 มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรรณิ โสมประยुर. (2537). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนา
 พานิช.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง.* กรุงเทพฯ :
 เลิฟ แอนด์ เลิฟเพรส.
- วันเพ็ญ จันทร์ เจริญ. (2542). *การเรียนการสอนปัจจุบัน.* สกลนคร : ฝ่ายโครงการเอกสารและตำรา
 สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2543). *หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 2).* กรุงเทพฯ :
 ไทยวัฒนาพานิช.
- สุธีพร ปาคะดี. (2531). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน เขียน และการระลึกสิ่งที่อ่าน*
ได้ในวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา
กับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต).
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- สุภณิดา ปุสุรินทร์คำ. (2549). *การพัฒนารูปแบบการแบ่งปันความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและ*
การสื่อสารด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาความเป็นชุมชนนัก ปฏิบัติของครูใน
โรงเรียนที่เข้าร่วมในโครงการหนึ่งอำเภอหนึ่งโรงเรียนในฝันของ กรุงเทพมหานคร.
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). หน่วยที่ 2 จิตวิทยาการอ่าน. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 5* (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สุวพร นาคทอง. (2530). *การศึกษาความสามารถและปัญหาในการอ่านออกเสียงของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดระยอง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวิมล ต้นปิติ. (2536). *การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำของนักเรียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกทักษะ โดยใช้เกมและการฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมในคู่มือครู*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2546). *19 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ*. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2546). *19 วิธีจัดการเรียนรู้:เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ*. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2549). *กลยุทธ์การสอนคิดสังเคราะห์*. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สำนักบริหารงานการศึกษาออกโรงเรียน. (2546). *ศูนย์การเรียนรู้ในชุมชน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.
- สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ สำนักคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2553). *ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : บางกอกบลอก.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สมเกียรติ กินจำปา. (2545). *การศึกษาความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านแบบบูรณาการของเมอร์ดอกท์ (MIA)*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สวน เลิศอวาาส (2542). “*เลิศรสบทกวี*” ใน *หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ (เป็นกรณีพิเศษ) จัดพิมพ์เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพนางเจ้า เลิศอวาาส*. กรุงเทพฯ : เพชรภูมิการพิมพ์.

- ไสว พักขาว. (2542). *หลักการสอนสำหรับการเป็นครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ : เอมพันธ์.
- ไสว พักขาว. (2542). *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นเรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์เอมพันธ์จำกัด.
- ไสว พักขาว. (2544). *หลักการสอนสำหรับการเป็นครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). *หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). *หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง) (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล. (2545). *กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา แนวคิดสู่ปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย.
- Barker, Phillip and Giller, Susan. (1991). *Electronic Book for Early Learners, Educational and Training Technology International*.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw-Hill Book.
- Herzberg, Frederick and others. (1959). *The Motivation to work*. New York : John Wiley and Sons.
- Imel, Susan. (1994). *Peer Tutoring in Adult Basic and Literacy Education*. Retrieved from <http://arkeric.org/plweb-egi/obtain.pl>.
- Johnson, D. W. and R. T. Johnson (1991). *Learning together and alone*. Englewood Cliffs : Prentice-Hall.
- Johnson, David W., Johnson, Roger T. and Holubec, Edythe Johnson. (1993). *Circles of Learning : Cooperation in the Classroom*. 6th ed. Minesota : Interaction Book
- Morse, N. C. (1995). *Satisfaction in The White Collar Job*. Michigan : University of Michigan Press.
- Slavin, Robert E. (1987). *Cooperative Learning and Cooperative School*. *Educational Leadership*, 45(3), 7-13.

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง 今天星期几(วันนี้วันอะไร) กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 รหัสวิชา ก 14901 รายวิชาภาษาจีน เวลาสอน 60 นาที

ครูผู้สอน นางสาวศรีสุตา เจษฎาภิสัก จำนวน 0.5 หน่วยกิต

สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

1. ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้
2. พูดโต้ตอบด้วยประโยคสั้นๆ เพื่อสื่อสารระหว่างบุคคล
3. พูดเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และสิ่งใกล้ตัว
4. พูดโต้ตอบด้วยประโยคสั้น ๆ เพื่อสื่อสารระหว่างบุคคล

2. สาระสำคัญ

การออกเสียง การเขียนของคำศัพท์ รวมถึงวิธีการใช้ให้ถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค การแปลความหมายและความแตกต่างของการเขียน วัน เดือน ปี ของภาษาไทยกับภาษาจีน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- ด้านความรู้ (knowledge)
อ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้
- ด้านทักษะ (Process)
ความสามารถในการอ่าน
- ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (Attitude)
มีวินัย
ใฝ่เรียนรู้
มุ่งมั่นในการทำงาน

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- มีความสามารถในการอ่าน
- มีความสามารถในการสื่อสาร

5. สารการเรียนรู้

เนื้อหาทางภาษา

คำศัพท์

1. 今天	jīntiān	วันนี้	6. 星期二	xīngqī'èr	วันอังคาร
2. 明天	míngtiān	พรุ่งนี้	7. 星期三	xīngqīsān	วันพุธ
3. 昨天	zuótiān	เมื่อวานนี้	8. 星期四	xīngqīsì	วันพฤหัสบดี
4. 星期	xīngqī	สัปดาห์	9. 星期五	xīngqīwǔ	วันศุกร์
5. 星期一	xīngqī yī	วันจันทร์	10. 星期六	xīngqīliù	วันเสาร์

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูพูดทักทายนักเรียน นักเรียนบอกทำความเคารพ
2. เริ่มต้นบทเรียนใหม่ครูแนะนำนักเรียนคร่าว ๆ

ขั้นสอน/ฝึกปฏิบัติ

3. ครูแจกใบความรู้เกี่ยวกับเรื่องวันให้นักเรียน
4. ครูอ่านออกเสียงและให้นักเรียนอ่านตาม 2-3 รอบ จากนั้นให้นักเรียนอ่านด้วย

ตนเอง

5. ครูทดสอบความรู้ ความจำของนักเรียนด้วยการให้นักเรียนปิดใบความรู้และถาม

โต้ตอบกลับ

6. ครูอธิบายและยกตัวอย่างประกอบคำศัพท์เพื่อให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น
7. ครูแจกแบบฝึกหัดหรือใบงานให้ทุกกลุ่ม กลุ่มละ 1 ชุดเหมือนกัน นักเรียนช่วย

ทำงานโดย แบ่งหน้าที่แต่ละคน เช่นนักเรียนคนที่ 1 อ่านคำแนะนำ คำสั่งหรือโจทย์ในการดำเนินงาน

นักเรียนคนที่ 2 ฟังขั้นตอนและรวบรวมข้อมูล

นักเรียนคนที่ 3 อ่านสิ่งที่โจทย์ต้องการทราบแล้วหาคำตอบ

นักเรียนคนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบเมื่อนักเรียนทำแต่ละข้อหรือแต่ละส่วนเสร็จแล้ว ให้

นักเรียนหมุนเวียนเปลี่ยนหน้าที่กันในการทำโจทย์ข้อถัดไปทุกครั้งจนเสร็จแบบฝึกทั้งหมด

8. แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบหรือผลงานเพียงชุดเดียว ถือว่าเป็นผลงานที่สมาชิก

ทุกคนยอมรับ และเข้าใจแบบฝึกหรือการทำงานชิ้นนี้แล้ว

ขั้นสรุปการเรียนรู้

9. ครูตรวจคำตอบหรือผลงานให้คะแนนด้วยกลุ่มเองหรือครูก็ได้ กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รางวัลหรือติดประกาศไว้ในบอร์ด อธิบายวิธีการอ่านตัวอักษรจีนและให้นักเรียนเพื่อทดสอบในชั่วโมงต่อไป

ภาระชิ้นงาน

- แบบฝึกหัด - การบ้าน

7. การวัดและประเมินผล

ประเด็นการวัดประเมินผล (สิ่งที่วัดผล)	ความสามารถและ ทักษะ	วิธีการวัดและประเมินผล		เกณฑ์การ ประเมิน
		วิธีการวัดผล	เครื่องมือ วัดผล	
ด้านความรู้ อ่านออกเสียง และบอกความหมายของ คำศัพท์	อ่านออกเสียงและ บอกความหมายของ คำศัพท์	จับสลากอ่านและ บอกความหมายของ คำศัพท์	แบบประเมิน	ผ่านเกณฑ์การ ประเมินร้อยละ 60
ด้านทักษะกระบวนการ ความสามารถในการอ่าน	สามารถตอบคำถาม ได้	การตอบคำถาม	แบบประเมิน	ผ่านเกณฑ์การ ประเมินร้อยละ 60
ด้านคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ - มีวินัย - ใฝ่เรียนรู้ - มุ่งมั่นในการทำงาน	1.ตรงต่อเวลาในการ ปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ 2.มีส่วนร่วมในการ เรียนรู้และเข้าร่วม กิจกรรม 3. ตั้งใจและ รับผิดชอบในการ ทำงานให้สำเร็จ	ประเมินคุณลักษณะ อันพึงประสงค์	แบบประเมิน คุณลักษณะ อันพึง ประสงค์	ผ่านเกณฑ์ ระดับ 2 ขึ้นไป

8. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- คอมพิวเตอร์สื่อการสอน (Power point)
- หนังสือแบบเรียนภาษาจีน
- ใบความรู้

บันทึกหลังกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

ปัญหาอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

(นางสาวศรีสุดา เจษภูภักดิ์)

ผู้วิจัย...../...../.....

nián yuè rì
年 月 日
เรื่อง วัน/เดือน/ปี

shēng cí / คำศัพท์ 生词			
rì / 日	วัน	nián / 年	ปี
yuè / 月	เดือน	xīng qī / 星期	สัปดาห์

xīng qī / สัปดาห์ 星期			
xīng qī yī / 星期一	วันจันทร์	xīng qī / 星期	วันศุกร์
xīng qī / 星期二	วันอังคาร	xīng qī / 星期	วันเสาร์
xīng qī / 星期三	วันพุธ	xīng qī tiān / 星期天	วันอาทิตย์
xīng qī / 星期四	วันพฤหัสบดี	xīng qī rì / 星期日	วันอาทิตย์

yuè fèn / เดือน 月份			
yī yuè / 一月	เดือนมกราคม	qī yuè / 七月	เดือนกรกฎาคม
èr yuè / 二月	เดือนกุมภาพันธ์	bā yuè / 八月	เดือนสิงหาคม
sān yuè / 三月	เดือนมีนาคม	jiǔ yuè / 九月	เดือนกันยายน
sì yuè / 四月	เดือนเมษายน	shí yuè / 十月	เดือนตุลาคม
wǔ yuè / 五月	เดือนพฤษภาคม	shí yī yuè / 十一月	เดือนพฤศจิกายน
liù yuè / 六月	เดือนมิถุนายน	shí èr yuè / 十二月	เดือนธันวาคม

การนับวัน เดือน ปี

rì qī de dú fǎ
日期的读法

วิธีการนับวัน

yī hào 一号 วันที่ 1	èr hào 二号 วันที่ 2	sān hào 三号 วันที่ 3	sì hào 四号 วันที่ 4
wǔ hào 五号 วันที่ 5	liù hào 六号 วันที่ 6	qī hào 七号 วันที่ 7	bā hào 八号 วันที่ 8

xīngqī de dú fǎ
星期的读法

วิธีการนับสัปดาห์

xīngqī yī 星期一 วันจันทร์	xīngqī èr 星期二 วันอังคาร	xīngqī sān 星期三 วันพุธ	xīngqī sì 星期四 วันพฤหัสบดี
xīngqī wǔ 星期五 วันศุกร์	xīngqī liù 星期六 วันเสาร์	xīngqī rì 星期日/ 星期天 วันอาทิตย์	xīngqī jī 星期几 วันอะไร

การนับเดือน

yuè fèn de dú fǎ
月份的读法

วิธีการนับเดือน

yī yuè 一月 มกราคม	èr yuè 二月 กุมภาพันธ์	sān yuè 三月 มีนาคม	sì yuè 四月 เมษายน
wǔ yuè 五月 พฤษภาคม	liù yuè 六月 มิถุนายน	qī yuè 七月 กรกฎาคม	bā yuè 八月 สิงหาคม
jiǔ yuè 九月 กันยายน	shí yuè 十月 ตุลาคม	shí yī yuè 十一月 พฤศจิกายน	shí èr yuè 十二月 ธันวาคม

วิธีการบอกวัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

qiántiān 前天 เมื่อวานจีน	zuótiān 昨天 เมื่อวานนี้	jīntiān 今天 วันนี้	míngtiān 明天 พรุ่งนี้	hòutiān 后天 มะรืนนี้
-------------------------------	------------------------------	-------------------------	----------------------------	---------------------------

แบบทดสอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

การทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง เรื่อง 今天星期几(วันนี้วันอะไร)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ข้อที่	คำถาม			เกณฑ์การให้คะแนน	
				1	0
1.	今天	jīntiān	วันนี้		
2.	明天	míngtiān	พรุ่งนี้		
3.	昨天	zuótiān	เมื่อวานนี้		
4.	星期	xīngqī	สัปดาห์		
5.	星期一	xīngqī yī	วันจันทร์		
6.	星期二	xīngqī'èr	วันอังคาร		
7.	星期三	xīngqī sān	วันพุธ		
8.	星期四	xīngqī sì	วันพฤหัสบดี		
9.	星期五	xīngqī wǔ	วันศุกร์		
10.	星期六	xīngqī liù	วันเสาร์		

เกณฑ์การประเมินแบบวัดความสามารถในการอ่านออกภาษาจีน (Rubrics Score)

คำชี้แจง

ครูประเมินความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน และให้คะแนนลงในแบบกรอกคะแนนในช่องที่ตรงกับความสามารถในการอ่านของนักเรียน ตามรายละเอียดเกณฑ์การประเมิน (Rubrics Score) ดังนี้

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน	
	1	0
1. ความถูกต้องตามหลักการเสียงพยัญชนะ	ออกเสียงพยัญชนะได้ ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงพยัญชนะได้ ถูกต้องทั้งหมด	ออกเสียงพยัญชนะได้ ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงพยัญชนะได้ เกือบถูกต้องทั้งหมด
2 ความถูกต้อง ด้านการออกเสียงพยัญชนะต้น	ออกเสียงพยัญชนะต้นได้ ถูกต้องตามหลักการถูกต้อง	ออกเสียงพยัญชนะต้นได้ ถูกต้องตามหลักการเกือบถูกต้อง ทั้งหมด
3. อ่านออกเสียงตรงตามวรรณยุกต์	อ่านออกเสียงตรงตาม วรรณยุกต์เสียงได้ถูกต้อง	อ่านออกเสียงตรงตามวรรณยุกต์เสียงได้ ถูกต้อง 1-2 คำ
4. อ่านออกเสียงคำศัพท์ ได้ถูกต้องชัดเจน	อ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องชัดเจนทุกคำ	ออกเสียงคำศัพท์ได้ไม่ ถูกต้องไม่ชัดเจน 1-2 คำ
5 อ่านคำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย	อ่านคำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมายทุกคำ	อ่านคำศัพท์ไม่ถูกต้องตรงความหมาย 1-2 คำ
6. อ่านคำศัพท์เป็นประโยคได้	อ่านคำศัพท์เป็นประโยคได้ ทั้งประโยค	อ่านคำศัพท์เป็นประโยคได้เพียง 1-2 คำ ทั้งประโยค
7. ความคล่องแคล่วของการอ่าน	อ่านต่อเนื่องไม่ติดขัด พูด ชัดเจนทำให้สื่อสารได้ดี	อ่านออกเสียงตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังพอสื่อสารได้
8. น้ำเสียงในการอ่าน และความต่อเนื่อง ในการอ่าน	ใช้น้ำเสียงในการอ่านได้ ต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ และอ่านได้ต่อเนื่อง น่าฟัง	ใช้น้ำเสียงในการอ่านได้เป็นธรรมชาติ แต่อ่านซ้ำ หยุदनาน
9. การเรียบเรียงเนื้อหาในการอ่าน	สามารถเรียบเรียงเนื้อหาในการอ่าน ได้ อย่างเป็นระบบมีใจความสำคัญชัดเจน	สามารถเรียบเรียงเนื้อหาในการอ่านได้แต่ ยังไม่เป็นระบบ เท่าที่ควร ยังสับสนในใจความสำคัญ
10. ความมั่นใจในการอ่าน	แสดงสีหน้าท่าทางในการอ่าน ได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน	แสดงสีหน้าท่าทางในการอ่านได้ไม่ค่อย เป็นธรรมชาติ ไม่ค่อย เหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน

เฉลย แบบทดสอบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

การทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง เรื่อง 今天星期几(วันนี้วันอะไร)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ข้อที่	คำถาม			เกณฑ์การให้คะแนน	
				1	0
1.	今天	jīntiān	วันนี้ (จินเทียน)		
2.	明天	míngtiān	พรุ่งนี้(หมิงเทียน)		
3.	昨天	zuótiān	เมื่อวานนี้(จั่วเทียน)		
4.	星期	xīngqī	สัปดาห์(ชิงซี)		
5.	星期一	xīngqī yī	วันจันทร์(ชิงซีอี้)		
6.	星期二	xīngqī'èr	วันอังคาร(ชิงซีเอ้อร์)		
7.	星期三	xīngqī sān	วันพุธ(ชิงซีซาน)		
8.	星期四	xīngqī sì	วันพฤหัสบดี(ชิงซีซื่อ)		
9.	星期五	xīngqī wǔ	วันศุกร์(ชิงซีอู่)		
10.	星期六	xīngqī liù	วันเสาร์(ชิงซีลิว)		

แบบประเมินแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับผู้เชี่ยวชาญ
เพื่อประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกภาษาจีนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงตามความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมี 5 ระดับ คือ

เหมาะสมมากที่สุด	ให้	5 คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้	4 คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้	3 คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้	2 คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านสาระสำคัญ					
1.1 ความถูกต้อง					
1.2 มีความเข้าใจง่าย					
1.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1 ชัดเจนเข้าใจง่าย					
2.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
2.3 สามารถสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์					
3. สาระการเรียนรู้					
3.1 ใจความถูกต้อง					
3.2 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้					
3.3 เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน					
3.4 เวลาเรียนเหมาะสมกับเนื้อหา					
3.5 มีความชัดเจนไม่สับสน					
3.5 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
4. ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้					
4.1 เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม					
4.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
4.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์					
4.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม					
4.5 เหมาะสมกับเวลาที่สอน					
5.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
5.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.3 ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม					
6. ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้					
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
6.2 สอนองจุดประสงค์และสาระการเรียนรู้					
6.3 ได้รับความสนใจ สื่อความชัดเจน					
6.4 ประหยัด อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้					

ข้อเสนอแนะ .....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

...../...../.....

**แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วย
กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT**

คำชี้แจง

ครูประเมินความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียน และให้คะแนนลงในแบบกรอกคะแนนในช่องที่ตรงกับความสามารถในการอ่านของนักเรียน ตามรายละเอียดเกณฑ์การประเมิน (Rubrics Score) ดังนี้

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน	
	1	0
1. ความถูกต้องตามหลักการออกเสียงพยัญชนะ	ออกเสียงพยัญชนะได้ ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงพยัญชนะได้ ถูกต้องทั้งหมด	ออกเสียงพยัญชนะได้ ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงพยัญชนะได้ เกือบถูกต้องทั้งหมด
2 ความถูกต้อง ด้านการออกเสียงพยัญชนะต้น	ออกเสียงพยัญชนะต้นได้ ถูกต้องตามหลักการถูกต้อง	ออกเสียงพยัญชนะต้นได้ ถูกต้องตามหลักการเกือบถูกต้อง ทั้งหมด
3. อ่านออกเสียงตรงตามวรรณยุกต์	อ่านออกเสียงตรงตาม วรรณยุกต์เสียงได้ถูกต้อง	อ่านออกเสียงตรงตามวรรณยุกต์เสียงได้ ถูกต้อง 1-2 คำ
4. อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ได้ถูกต้องชัดเจน	อ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ได้ถูกต้องชัดเจนทุกคำ	ออกเสียงคำศัพท์ได้ไม่ ถูกต้องไม่ชัดเจน 1-2 คำ
5 อ่านคำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมาย	อ่านคำศัพท์ได้ถูกต้องตรงตามความหมายทุกคำ	อ่านคำศัพท์ไม่ถูกต้องตรงความหมาย 1-2 คำ
6. อ่านคำศัพท์เป็นประโยคได้	อ่านคำศัพท์เป็นประโยคได้ ทั้งประโยค	อ่านคำศัพท์เป็นประโยคได้เพียง 1-2 คำ ทั้งประโยค
7. ความคล่องแคล่วของการอ่าน	อ่านต่อเนื่องไม่ติดขัด พูด ชัดเจนทำให้สื่อสารได้ดี	อ่านออกเสียงตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้
8. น้ำเสียงในการอ่าน และความต่อเนื่อง ในการอ่าน	ใช้น้ำเสียงในการอ่านได้ ต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ และอ่านได้ต่อเนื่อง น่าฟัง	ใช้น้ำเสียงในการอ่านได้เป็นธรรมชาติ แต่อ่านซ้ำ หยุดนาน
9. การเรียบเรียงเนื้อหาในการอ่าน	สามารถเรียบเรียงเนื้อหาในการอ่าน ได้อย่างเป็นระบบมีใจความสำคัญชัดเจน	สามารถเรียบเรียงเนื้อหาในการอ่านได้แต่ยังไม่เป็นระบบ เท่าที่ควร ยังสับสนในใจความสำคัญ
10. ความมั่นใจในการอ่าน	แสดงสีหน้าท่าทางในการอ่าน ได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน	แสดงสีหน้าท่าทางในการอ่านได้ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ ไม่ค่อย เหมาะสมกับเรื่องที่อ่าน

แบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วย
กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

ข้อที่	คำถาม	เกณฑ์การให้คะแนน	
		1	0
1.	星期一 xīngqí yī วันจันทร์		
2.	星期二 xīngqí'èr วันอังคาร		
3.	星期三 xīngqísān วันพุธ		
4.	星期四 xīngqísì วันพฤหัสบดี		
5.	星期五 xīngqíwǔ วันศุกร์		
6.	父亲 fùqīn บิดา		
7.	母亲 mǔqīn มารดา		
8.	父母 fùmǔ พ่อแม่		
9.	姐姐 jiějie พี่สาว		
10.	妹妹 mèimei น้องสาว		
11.	爷爷 yéye ปู่		
12.	早餐 zǎocān อาหารมื้อเช้า		
13.	晚餐 wǎncān อาหารมื้อค่ำ		
14.	午餐 wǔcān อาหารกลางวัน		
15.	面包 miàn bāo ซาลาเปา		
16.	饺子 jiǎozi เกี๊ยว		
17.	馒头 mántóu หมั่นโถว		
18.	鸡 jī ไก่		
19.	鸭 yā เป็ด		
20.	猫 māo แมว		

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมการ
เรียนรู้ แบบร่วมมือ เทคนิค LT**

.....

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ประกอบด้วย 4 ด้าน คือด้านเนื้อหา จำนวน 4 ข้อ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน จำนวน 6 ข้อ ด้านสื่อการเรียนการสอน จำนวน 3 ข้อ และด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวน 2 ข้อ
2. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วพิจารณาเลือกตอบคำถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ช่องระดับความคิดเห็นที่เป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือด้วยดี

นางสาวศรีสุดา เจษฎาภักดิ์

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ
ร่วมมือ เทคนิค LT**

โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน หน้าข้อรายการที่ตรงกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ท่านได้รับ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

คำชี้แจง: ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความพึงพอใจของตนเอง

ให้ 5 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ให้ 4 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ให้ 3 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ให้ 2 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ให้ 1 คะแนน หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ด้านที่กำหนด	รายการประเมิน	ระดับความ ความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านเนื้อหา	1. เรื่องที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีประโยชน์					
	2. เนื้อหาที่เรียนมีความหลากหลาย ง่ายต่อการทำความเข้าใจ					
	3. การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มีความสนุกสนาน ทำให้อยากเรียน					
	4. เนื้อหาที่เรียนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวันได้					
ด้านกิจกรรม การเรียนการสอน	5. นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้					
	6. นักเรียนไม่วิตกกังวลกับการใช้ภาษาจีนในห้องเรียน					
	7. กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนกระบวนการสอนมีความเหมาะสม					
	8. การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ได้ฝึกการทำงานร่วมกับคนอื่น					

ด้านที่กำหนด	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
	9.การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ส่งเสริมให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน					
	10.นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายในการสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนรู้					
ด้านสื่อการเรียนการสอน	11.สื่อการเรียนการสอนน่าสนใจ และมีความหลากหลาย					
ด้านสื่อการเรียนการสอน	12.สื่อการเรียนการสอนที่ใช้สามารถพัฒนาความรู้ ความคิด ความจำ และพัฒนาความสามารถในการอ่านได้ดี					
	13.การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา และมีความยืดหยุ่น มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การอ่าน					
ด้านการวัดผลและประเมินผล	14.กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนอย่างเหมาะสมและชัดเจน					
	15.มีการประเมินผลการเรียนรู้รายบุคคล และรายกลุ่ม					

**แบบประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับประเด็นการประเมิน
ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนา
ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

*****

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน เกี่ยวกับความ
สอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนา
ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วย
กิจกรรมตามรูปแบบ B-Slim ประกอบสื่อมัลติมีเดีย ดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสม

0 ไม่แน่ใจว่าคำถามมีความเหมาะสมหรือไม่

-1 แน่ใจว่าคำถามไม่มีความเหมาะสม

ด้านที่กำหนด	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน		
		+1	0	-1
ด้านเนื้อหา	1. เรื่องที่เรียนเป็นเรื่องที่น่าสนใจและมีประโยชน์			
	2. เนื้อหาที่เรียนมีความหลากหลาย ง่ายต่อการทำความเข้าใจ			
	3. การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT มีความสนุกสนาน ทำให้อยากเรียน			
	4. เนื้อหาที่เรียนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้			
ด้านกิจกรรม การเรียนการสอน	5. นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้			
	6. นักเรียนไม่วิตกกังวลกับการใช้ภาษาจีนในห้องเรียน			
	7. กิจกรรมในแต่ละขั้นตอนกระบวนการสอนมีความเหมาะสม			
	8. การเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ได้ฝึกการทำงานร่วมกับคนอื่น			

ด้านที่กำหนด	รายการประเมิน	ระดับการประเมิน		
		+1	0	-1
	9.การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT ส่งเสริมให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความรู้ แบบเพื่อนช่วยเพื่อน			
	10.นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายในการสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนรู้			
ด้านสื่อการเรียนการสอน	11.สื่อการเรียนการสอนน่าสนใจ และมีความหลากหลาย			
	12.สื่อการเรียนการสอนที่ใช้สามารถพัฒนาความรู้ ความคิด ความจำ และพัฒนาความสามารถในการอ่านได้ดี			
	13.การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลา และมีความยืดหยุ่น มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การอ่าน			
ด้านการวัดผลและประเมินผล	14.กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนอย่างเหมาะสมและชัดเจน			
	15.มีการประเมินผลการเรียนรู้รายบุคคล และรายกลุ่ม			

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ข.1

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผลการประเมิน		แปลผล
	$\bar{X}$	S.D.	
1. สาระสำคัญ			
1.1 ความถูกต้อง	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
1.3 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้			
2.1 ประเมินผลได้	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 ข้อความชัดเจน เข้าใจง่าย	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4.33	0.58	เหมาะสมมาก
2.4 สามารถสอนให้บรรลุพฤติกรรม	4.33	0.58	เหมาะสมมาก
3. เนื้อหา			
3.1 ใจความถูกต้อง	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
3.4 เวลาเหมาะสมกับเนื้อหา	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.5 มีความชัดเจน ไม่สับสน และน่าสนใจ	4.67	0.58	เหมาะสมมากที่สุด
4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
4.1 เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับเวลาเรียน	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5. ด้านสื่อการเรียนรู้			
5.1 สามารถทำขึ้นได้เอง	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.3 เหมาะสมกับเวลาเรียน	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
6. ด้านการประเมินผลการเรียนรู้			
6.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
6.3 ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม	5.00	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
รวมคะแนน	4.88	0.32	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ ข.2

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 5		
ตอนที่ 1 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง							
ข้อ 1	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 2	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 3	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 4	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 5	1	1	0	1	0	0.60	ใช้ได้
ข้อ 6	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 7	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 8	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 9	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 10	1	0	1	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 11	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 12	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 13	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 14	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 15	1	1	1	1	1	1.00	ใช้ได้
ข้อ 16	1	1	1	0	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 17	0	1	1	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 18	1	1	0	1	1	0.80	ใช้ได้
ข้อ 19	1	0	1	0	1	0.60	ใช้ได้
ข้อ 20	1	0	1	1	1	0.80	ใช้ได้

ตารางที่ ข.3

ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง
ภาษาจีน ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT

ข้อสอบที่	ค่าอำนาจจำแนก (B)	แปลผลคุณภาพของข้อสอบ
1	0.42	ใช้ได้
2	0.56	ใช้ได้
3	0.56	ใช้ได้
4	0.52	ใช้ได้
5	0.52	ใช้ได้
6	0.42	ใช้ได้
7	0.49	ใช้ได้
8	0.46	ใช้ได้
9	0.45	ใช้ได้
10	0.34	ใช้ได้
11	0.56	ใช้ได้
12	0.49	ใช้ได้
13	0.56	ใช้ได้
14	0.45	ใช้ได้
15	0.55	ใช้ได้
16	0.49	ใช้ได้
17	0.47	ใช้ได้
18	0.42	ใช้ได้
19	0.52	ใช้ได้
20	0.42	ใช้ได้

ค่าความเชื่อมั่นข้อสอบทั้งหมด $(r_{cc}) = 0.89$

ตารางที่ ข.4

คะแนนการอ่านก่อนเรียน (Pre-test) คะแนนหลังเรียน (Post-test) และคะแนนผลต่าง (D) ด้วย *t-test dependent sample* ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

นักเรียน คนที่	คะแนนก่อนเรียน Pre-test	คะแนนหลังเรียน Post-test	คะแนนผลต่าง D
1	9	12	3
2	9	13	4
3	8	14	6
4	10	15	5
5	11	17	6
6	12	17	5
7	11	18	7
8	12	18	6
9	13	19	6
10	10	20	10
11	9	15	6
12	9	14	5
13	12	15	3
14	12	15	3
15	12	20	8
16	14	20	6
17	10	16	6
18	12	15	3
19	11	16	5
20	11	13	2
21	11	15	4
22	9	14	5

ตารางที่ ข.5

คะแนนเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียน

นักเรียน	ทดสอบ ก่อนเรียน	คะแนนทดสอบย่อยครั้งที่												รวม	ทดสอบ หลัง เรียน
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
		20	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10		
1	9	7	7	8	7	9	5	7	6	7	7	8	9	87	12
2	9	7	7	8	7	9	6	9	9	9	9	7	7	94	13
3	8	8	7	8	7	8	5	9	9	7	10	9	9	96	14
4	10	8	7	7	7	7	8	7	10	7	10	9	9	96	15
5	11	8	7	7	7	7	8	7	9	9	9	9	9	96	17
6	12	8	8	7	7	7	8	7	8	7	7	8	8	90	17
7	11	8	7	7	7	7	7	7	8	7	7	8	8	88	18
8	12	8	7	7	7	7	6	8	9	7	7	8	8	89	18
9	13	8	7	8	7	7	8	7	9	7	8	8	8	92	19
10	10	8	7	8	7	7	6	8	9	8	7	8	8	91	20
11	9	8	9	8	7	7	6	8	9	8	8	7	8	93	15
12	9	8	9	8	7	7	7	9	7	8	8	7	9	94	14

(ต่อ)

ตารางที่ ข.5 (ต่อ)

นักเรียน	ทดสอบ ก่อน เรียน	คะแนนทดสอบย่อยครั้งที่												รวม	ทดสอบ หลัง เรียน
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
		13	12	8	7	8	9	7	7	8	7	9	7		
14	12	8	7	6	7	9	7	9	7	9	8	7	7	91	15
15	12	7	10	6	7	9	8	9	10	8	9	5	9	97	20
16	14	9	8	6	7	9	8	8	10	9	9	5	6	94	20
17	10	9	8	6	7	9	8	8	9	10	9	6	6	95	16
18	12	9	8	5	7	9	8	8	9	9	9	6	6	93	15
19	11	9	8	5	8	9	7	8	9	9	9	6	6	93	16
20	11	9	8	5	8	9	7	8	9	10	9	6	7	95	13
21	11	8	8	5	8	9	7	8	9	10	10	6	7	95	15
22	9	8	8	5	8	9	7	8	9	10	10	6	7	95	14
รวม	237	178	169	148	160	177	154	175	190	184	186	156	170	2047	351
เฉลี่ย	11.17	8.17	7.78	6.87	7.39	8.13	7.13	8.04	8.70	8.43	8.52	7.22	7.83	94.22	16.13
S.D.	2.44	0.72	0.95	1.36	0.78	1.06	1.14	0.82	1.06	1.16	1.12	1.35	1.19	6.22	2.47
ร้อยละ	55.87	81.74	77.83	68.70	73.91	81.30	71.30	80.43	86.96	84.35	85.22	72.17	78.26	77.20	79.70

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒

ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๑

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต บุญอุดมกิจ

ด้วย นางสาววิชุดา เจษฎากิจกิจ รหัสประจำตัว ๖๐๘๒๑๐๕๒๐๑๒๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน วิทยาลัยศึกษนอกระบบราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๔ ด้วยกิจกรรมการเขียนรูปแบบร่วมมือ เทคนิค LT" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 น.น. โอภาส

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภูษิต บุญอุดมกิจ จันทุม)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๓๘๒
 ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๓ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๓
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช

ด้วย นางสาวศรีสุดา เจษฎากสิกร รหัสประจำตัว ๖๐๔๒๑๐๕๖๐๑๒๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาวิชาการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๔ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความ เรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ฤทธิชัย จันทุม)
 คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๒
 ที่ ศศ พิเศษ/๒๕๖๑ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เขกพิมพ์

ด้วย นางสาวศรีสุดา เขกพิมพ์ภักดิ์ รหัสประจำตัว ๖๐๘๒๑๐๕๒๐๑๒๙ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกระบบราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๔ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความ เรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 มา ณ โอกาสนี้

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วาทีร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ญิงุชชัย จันทน)
 คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๖
 ที่ คค ทพิเศษ/๒๕๖๑ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ ร.ต.ระวีชัย ชูกระณะเชื้อ

ด้วย นางสาวศิริสุดา เจษฎาภักดิ์ รหัสประจำตัว ๒๐๔๒๓๐๕๒๐๑๒๔ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ฐานแบบการศึกษานอกระบบราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๔ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความ เรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ _____

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา เมื่อห้วงเป็นอย่างไรจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 มา ณ โอกาสนี้

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ณีภูษชัย จันทชุม)
 คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โทร.๑๘๖
 ที่ ศศ ๓๒๕๖/๒๕๖๑ วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ณิชาภา อุดมธาดา

ด้วย นางสาวศิริสุดา เกษภูวนิสึก รหัสประจำตัว ๖๐๘๒๑๐๕๖๐๑๒๕ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ฐานในแผนกศึกษนของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๔ ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค LT" เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความ เรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านกริยาและประโยค
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอเรียนทราบว่าท่านจะได้รับความสะดวกเมื่อจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณ
 มา ณ โอกาสนี้

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ว่าที่ร้อยโท

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐชัย จันทร์พุ่ม)
 คณบดีคณะครุศาสตร์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวศรีสุดา เจษฎาภิสัก
วันเกิด	3 กุมภาพันธ์ 2538
ที่อยู่ปัจจุบัน	143/15 ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2560	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2562	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม) สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY